

Трагедыя

ДЗЕЙНЫЯ АСОВЫ

Купала — князеўна Жыцця.
Вітаўт — вялікі князь літоўскі.
Ягайла — вялікі князь літоўскі.
Кейстут — вялікі князь літоўскі.
Кудаш — стражнік Вітаўта.
Амуліч — стражнік Кейстута.
Дамаш — баярын.
Люцень — стражнік Ягайлы.
Алёна — пакаёўка.
Княгіня Анна.
Каралева Ядвіга.
Алясніцкі — біскуп кракаўскі.
Арцыбіскуп.
Вільгельм — прынц аўстрыйскі.
Камандор.
Рамеснік.
Лучнік.
Ваявода.
Першы стражнік.
Другі стражнік.
Беражніцы, дзяўчаты, ратнікі, дружыннікі,
прыдворныя, паслы, ганцы.

Дзеянне адбываецца ў Вялікім княстве Літоўскім і ў Польшчы
напрыканцы XIV стагоддзя.

АКТ ПЕРШЫ

Сцэна першая

Лес перад замкам у Гародні. З'яўляецца Купала.

Купала

Вось-вось зямлю акрые лёгка змрок,
І я лясы напоўню пахам мёду
І водарам лясных чароўных траў,
Што робяць кроў гарачай і ўзбуджаюць
Жаданне быць каханым і кахаць,
Жаданне быць каханай і жаданай.
З сівых вякоў у час буяннага лета —
Кароткі час паміж змярканнем дня
І ранкам дня наступнага. Бывае
Сонцавароту свята. Светлы люд,
Што паадрокся ад багоў паганскіх,
Нясе даніну мне адной — Купале,
Жыцця князеўне, гаспадыні лесу.
Па ўсіх лясах, гаях і змрочных пушчах
Мяне бялявыя дзяўчаты ў песнях славяць
І ўюць вяночкі з яркіх красак лета.
І вогнішчы па берагах азёр і рэк —
Як кроплі сонца: горача нябёсам.
Зямля паўнютка патаемных гукаў
У гэту ноч. І шорахі, і цені
Па ўсіх лясах спраўляюць летні баль.
З людзьмі жартуюць лесавік і хохлік,
І ў лесе кветка-папараць гарыць
У вочы тым, хто не спазнаў кахання.
Калі ж дзянніца золатам абмые
Дубоў, бяроз і елак вершаліны,
Усіх прымаюць у абдымкі воды. Азёр і рэк.
Так раз на год Купалу люд мой славіць.
Тут духі продкаў водзяць карагоды...

З'яўляюцца дзяўчаты. Водзяць карагоды. Спяваюць.

Дзяўчаты

У пана Івана
Пасярод двара
Стаяла вярба.
На вярбе гарэлі свечкі,
З той вярбы
Кропля ўпала,

Возерам стала,
 У возеры сам бог купаўся,
 З дзеткамі, з дзеткамі.
 З'яўляюцца князь Вітаўт і Кудаш.

К у д а ш
 Гэй, князь, зірні! Ой, што за хараство!
 Вось постаці, якіх баіцца цемра.
 Не ведаю, што свеціцца ярчэй
 У небе — месяц срэбны, круглатвары
 Ці грудзі прыгажунь — тваіх падданных.

В і т а ў т
 Кінь блазнаваць!

К у д а ш
 Раблюся блазнюком

В і т а ў т
 Штогод я на святую ноч Купалля!

К у д а ш
 Вось гэта называеш ты святым?
 А што ж тады святое, любы княжа?
 Хрышчоны я і, колькі сіл стае,
 Малюся, каб пазбавіцца спакусы,
 Але слабы я, грэшны чалавек,
 Хоць раз на год дазволь пабыць паганцам.
 Магутны Божа...

В і т а ў т
 Хопіць! Замаўчы!

К у д а ш
 Я потым замалю свае грахі!
 Ноч на Купалле — толькі бліскавіца,
 А потым цэлы год: даруй! ратуй! прабач!
 Не буду... да наступнага Купалля.

В і т а ў т

К у д а ш
 Як ахрысціць такога вась змаглі?
 Хрысціў Альгерд, Ягайлаў бацька, так:
 Усё сяло уздоўж Дняпра паставіў
 І меч дастаў. Хто мне не вораг, кажа,
 Умэнт змяніць усіх багоў на Бога
 Адзінага. Збавіцеля Хрыста.
 Я першы скочыў з берага ў Дняпро
 І першы ахрысціўся. Не хапала,
 Каб князь ды быў за ворага ў мяне!

В і т а ў т
 Ну а Пярун? За здраду ж пакарае.

К у д а ш
 А я маленькі, хіба ж ён пацэліць
 З нябёсаў у такога чарвяка?

В і т а ў т
 Кудаш, у што ж ты верыш?

К у д а ш
 Адкажу —
 У Троіцу святую: Бацьку, Сына, Духа,
 Таксама ж паважаю Перуна,
 Нядобрыка, Лесавіка, Анчутку,
 Палудніцу, Ляшэню, беражніц,
 Не дай Бог пасварыцца і з Дажбогам.
 Ну, там яшчэ Ядрэй і Абілуха,
 Без іх паганым будзе ураджай,
 А калі Жыцень поле не вартуе,
 То хлеба хопіць толькі да вясны.
 Яшчэ сыны Ягі: то Везі, Пузі, Сіні,
 Ну, Дамавік, і Баннік, і Дзядзюль,
 Нямыцік, Зюзя, Маўка і Шышыга.

В і т а ў т
 Ды ратнікаў, напэўна, менш у князя,
 Чым у цябе багоў

К у д а ш
 Галоўная ж — Купала,
 Царыня наша. Гэта сёння ёй
 Спяваюць песні, ладзяць карагоды,
 Яна жыве нядоўгае жыццё
 Тут, на зямлі... Кароценькая ночка
 Ёй дадзена, каб падарыць любоў
 Пасля ж прымае агнявую смерць
 На цэлы год, да новага Купалля.

Д з я ў ч а т ы (спяваюць)
 Дзядзюль ды Купала
 У возеры купаліся,
 Дзе Дзядзюль купаўся,
 Лес там калыхаўся.
 Купала купалася,
 Трава расцілалася.

К у д а ш
 Бывай, мой князь, бо хутка прыйдзе дзень,
 А ўдзень я, грэшны, каяцца павінны.

В і т а ў т
 Кудаш, спыніся!

З'яўляюцца беражніцы.

Першая беражніца
Бедны, бедны княжа.
Другая беражніца
Набожны, строгі і жанок баіцца.
Трэцяя беражніца
Дазволь нам, гаспадыня, паказаць
Дзяўчыну тую, што яго кахае
І шэпча, як малітву, імя Віта-а-ўт...
Першая беражніца. Віта-а-ўт...
Другая беражніца. Віта-а-ўт...
Трэцяя беражніца. Віта-а-ўт...
Купала
Я дазваляю.
Вітаўт
Прэч адсюль хутчэй!
Паганствам гэты лес зачараваны,
Тут звіў гняздо нячысцік-ліхадзей,
Што вораг Богу, свету, чалавеку.

Беражніцы абкружаюць князя. Водзяць карагод. Спяваюць.

Беражніцы
А ў садзе, а ў садзе ды тры садочкі,
А ў тых садочках ды тры цвяточкі.
У адным цвяточку рута ды мята,
Рута ды мята мне непрыятна.
У другім садочку ружова рожа,
Ружова рожа мне непрыгожа.
У трэцім садочку сіль васілёчак,
Сіль васілёчак мне на вяночак.

Вітаўт
Скавала млявасць цела. Не хачу
Ісці за імі і брыду бязвольна
На заклік грэшны прывідаў лясных.

Першая беражніца. Віта-а-ўт...
Другая беражніца. Віта-а-ўт...
Трэцяя беражніца. Віта-а-ўт...
Купала

Ах, мілы віцязь! Хай твой зрок патухне,
Ты сэрцам бачыць будзеш яшчэ лепш
І, што пачуеш ад мяне, — забудзеш.
Ты не кахаў, ну а цябе кахае
З чужога княства русая дзяўчына
І за цябе аддасць сваё жыццё,

Ўратуе князя. Стане беражніцай,
Што служаць мне ў кароткі час Купалля.

Беражніцы *(спяваюць)*
З прыцемкаў — целы дзявочыя нашы,
Косы — з сівых туманоў,
Вочы мы маем ад зорак, мы скажам
Усё, што было і што збудзецца зноў.

Першая беражніца
Ты хочаш ведаць, хто цябе кахае?

Вітаўт
Мяне кахае жонка.

Другая беражніца
Што сілком
Смаленскі князь цябе любіць прымусіў,
За згоду з княствам ён аддаў дачку.

Трэцяя беражніца
Яна ж з сабой да вас прывезла тую,
Што ўсё сваё кароткае жыццё
Цябе любіць і зберагаць павінна.
Купала хоча так.

Вітаўт
Што ж, пакажыце,
Трызненне, мроя не грахі прад Богам.

Беражніцы прыводзяць з лесу Алёну. Вочы ў яе заплюшчаны
Беражніцы пачынаюць расчэсваць ёй валасы.

Беражніцы *(спяваюць)*
А ўжо выплыла,
А ўжо выплыла
Вутачка з-пад беражка.
А ўжо вынесла,
А ўжо вынесла
Рыбную грабёначку.
Ёсць чым расчасаці,
Ёсць чым расчасаці
Алёначцы галовачку.

Вітаўт
Алёна?! То ж князеўны пакаеўка!

Купала
Яна сама князеўна у каханні...

Алёна
Мой любы, мілы княжа...

Вітаўт
Супыніся!
Няшчасная, ды як жа ты пасмела...

Купала

Каханне не карона, храбры віцязь,
Яно зніжае ўладара да смерда,
А ўздыме і жабрачку да багоў...
Дзяўчына гэта воч падняць не смее
На князя цэлы год, а на Купалле,
У лес прыйшоўшы, тут цябе у мроях
Цалую, песціць, ты яе паслухай.

Вітаўт

Я не хачу!

Купала. Так я хачу — Купала.

Беражніцы водзяць каля Вітаўта і Алёны карагод.

Алёна

Мойлюбы! Мой каханы! Мойадзіны!
Далёкі мой і блізкі. Для мяне
Ты слодыч неба і мая пакута,
Ты радасць і пякельная журба,
Жыццё маё і смерць, я гэта знаю.
Малю Хрыста і ўсіх нашых багоў,
Каб адвялі хваробы і напасці
І ад цябе і ад князёўны Анны.
Каб у сям'і тваёй быў лад і згода,
Любоў... што гаспадыня дорыць целам,
Ты не сумуй, бо я люблю душой.
Вой Вітаўт, ты — няўрымслівы агонь,
А я — вада... Мы — родны брат з сястрою.
Нам не сысціся. Толькі на Купалле
Прыйдзі у сне і пацалуй мяне.

Беражніцы

Прыйдзі у сне і пацалуй яе...

Купала

Прыйдзі у сне і пацалуй яе.

Вітаўт абдымае Алёну.

Беражніцы *(спяваюць)*

Ды на мора, гусі-лебедзі,
Ды на мора на сіненькае,
Там вада халодненькая,
Там трава зялёненькая.
Да шлюбу, маладая дзеванька,
Да шлюбу, маладзенькая.
Там табе ручкі звязуць,
Там табе праўду скажуць.

З'яўляюцца князь Кейстут са світай, Кудаш, Амуліч.

Кейстут. Дзе Вітаўт?

Кудаш. Трошкі адышоўся.

Кейстут. Дык ты ж павінен быць каля яго!

Кудаш. Буду! Калі наваляцца татарын, турак, чорт, яшчэ
кі ліхадзей — буду! Побач! Заўжды! Як яго ўласная рука —
куды ён, туды і я. Але... Вялікі князь... ну як жа тут быць побач,
калі на Купалле... малады князь... трошкі... адышоўся.

Амуліч. Вялікі князь! Яраў табе не раз: прагані ты гэтага
юрлівага прахвоста. Заводзіць маладога князя, шэльма! Ад жонкі!
Ад Бога! Паслухай старога слугу.

Кудаш

Хто хадзіць не можа, кажа: «Асалода —
Па-ста-яць!»

Хто стаяць не можа, кажа: «Во, святое —
Па-ля-жа-ць».

Грэшны, я хаджу, хаджу.

Грэшны, я стаю, стаю!

Кейстут. Вось зараз бізуном як хвастану, дык ляжаш!

Кудаш. Не, мой князь, падскачу!

Кейстут

Каб Вітаўт быў вось тут хоць з-пад зямлі!

Кудаш

Дык вось жа ён, на купіну прылёг,
Стаміўся, мабыць. Спіць мой любы княжа.

Кейстут

Гэй, Вітаўт! Вітаўт!

Кудаш

Князь, даволі спаць,
Закалыхалі, мабыць, беражніцы...
Князь...

Вітаўт

Не чапай, мне вельмі добра тут,
Сярод мясных істот і лёгкіх ценяў.

Кейстут

Пакіньце нас усе.

Усе кланяюцца і адыходзяць.

Ты ж падыміся.

Князь на зямлю кладзецца толькі мёртвым.

Князь Вітаўт падымаецца.

Знядужыўся, няшчасны. Як не брыдка!
Жанаты муж і бацька. Як блазнюк,
Адаў сябе дзікунскаму абраду!

В і та ўт
Купалу бачыўя...

К е й с т у т
Пакуль ты сніў Купалу,
Твой брат Ягайла, мой пляменнік любы,
Што прысягаў прад Богам на крыжы
Сядзеццэ спакойна ў Віцебску і з намі
Жыць у любові і ў братэрскай згодзе,
Сабраў сабак тэўтонскіх, неспадзеўкі
Напаў на Вільню.

В і та ўт
Быць таго не можа!

К е й с т у т
Не можа? Ёсць ужо! Вось толькі
Ганец прыбыў з адсечанай рукой!
Яе адсек Ягайла сам, сказаўшы,
Што такое ж з табой і мною будзе,
Калі толькі мячы свае падымем на яго!

В і та ўт
Дык крыжакі ўжо топчуць нашу Вільню?!
ХутчэйуТрокі!

К е й с т у т
Позна! Ён і Трокі
Здабыць паспеў. І гэта сын Альгерда,
З якім мы будавалі родны край,
Які лічыў каштоўнасцю вышэйшай
Спакой, любоў, лад у Вялікім княстве,
Быў першы сярод роўных. А нашчадак
Стаў братам ворагу і люты вораг брату.
Чаго маўчыш?

В і та ўт
Не ведаю, што й думаць.

К е й с т у т
Дарэмна я цябе паслухаў, даўшы
Пачвары гэтай Віцебскі пасад.
Для злодзея пасад — турма. Карона — краты
Хто мне крычаў: я веру, веру брату!
Не можа быць братэрства між братамі,
Калі адзін з іх воўк.

В і та ўт
Дазволь мне
На перамовы ў Вільню зараз ехаць.

К е й с т у т
Дазволю войска найхутчэй сабраць
І выгнаць з Вільні вылюдка, што здрадзіў

Зямлі літоўскай, хто братам жадае
Пагібелі. Шчаслівы князь Альгерд!
Ты ў час памёр. Да гэтага дажыўшы,
Ты б дужа шкадаваў, што нарадзіўся.
Збірай дружны. Руш хутчэй на Трокі.
Я ж — да Андрэя ў Полацк. Мы ўсе разам
Хрыбціну зломім рыцарам тэўтонскім,
Змяцём і ваўкалака-сваяка.

В і та ўт
Дык гэта ж кроў

К е й с т у т
Калі б не выпадковасць,
Твая з маёй сцякла б з мячоў крыжацкіх
Яшчэ учора. З імі дамаўляўся
Даўно Ягайла.

В і та ўт
Гэта мне вядома.

К е й с т у т
Якой жа ты спалохаўся крыві?

В і та ўт
Брат супраць брата — страшны грэх прад Богам!

К е й с т у т
Перад якім? Тэўтонскім? Рымскім? Нашым?

В і та ўт
ПерадХрыстом!

К е й с т у т
Ягайлу гэта скажаш,
Адбіўшы Трокі з Вільняй у яго
І выгнаўшы з зямлі дзядоў чужынцаў!
Дагэтуль хай Хрыстос глядзіць з нябёсаў
На тое, як ліцвін грызе ліцвіна!
Я падстаўляў шчаку пасля удару,
Ён зноў ударыў! Што ж мне падстаўляць?!
Усё! Размову скончым пасля бітвы.
Я ў Полацк. Ты ж з дружнаю на Трокі!
Разыходзяцца. З'яўляецца К у п а л а.

К у п а л а
З любові гэты створаны Сусвет,
Любові ж творца — будаўнік Сусвету.
Калі нянавісць, ганарлівасць, зло
Не знойдуць месца ў сэрцы чалавека,
Сыдуцца разам цемра і святло,
Цяпло і холад. Заўтра і учора,
Жыццё і смерць. Пачатак і сканчэнне.
(Уваходзіць у адно з вогнішчаў і згарае.)

\$^{II} *_{2i}, He > я е х а ^, Жапі Ха. У,,

Ць « * я_{3я}

4 ^ ө > _a

я е ^ э б - _a /

Княгіня Анна
Я дапамагу.

Ал ёна

Мне дапаможаш ты? Ой, мілая княгіня,
Калі бтызнала...

Княгіня Анна

Што?

Ал ёна

Далёка вельмі ён.

Княгіня Анна

Запросіць князь яго да нас у княства
Ці выкупіць, калі не вольны ён.

Ал ёна

Не, вольны, але выкупіць няможна.

Княгіня Анна

Жанаты?

Ал ёна

Так.

Княгіня Анна

Прачыстая Марыя!

Ал ёна

Любоў да Бога, кажуць. Калі грэх —
Каханне гэта, значыць, грэх ад Бога.

Княгіня Анна

Алёна, што ты кажаш?

Ал ёна

Якахаю!

Хай гэта грэх. Дык гэта і збавенне.

Княгіня Анна

Здаецца, князь.

Уваходзяць Вітаўт і Кудаш.

Вітаўт

Пакіньце нас з княгіняй.

Ы.

Кудаш і Алёна кланяюцца і выходзяць.

Княгіня Анна

Вітаю з ранкам светлым, любы княжа!

Дзе ты правёў святую ноч Купалля?

Ты, можа, кветку-папараць знайшоў?

Ці стрэў Купалу?

Вітаўт

Гэтая дзяўчына,

Што тут была, адкуль яна?

Княгіня Анна
 Алёна?
 Яна ж сюды прыехала са мной,
 Штовечар сцеліць ложа мне і князю.
 Прыгожая?

Вітаўт
 Нахабны, дзёрзкі позірк!

Княгіня Анна
 Няпраўда гэта. Не ў гуморы князь,
 Алёна тваёй жонцы за сяброўку.

Вітаўт
 Хай Бог нам толькі ворагаў пакіне,
 Зратуе ж ад сябровак і братоў
 Бяда у княстве. Брат паўстаў на брата.
 Ягайла ў Вільні. Рыцары у Троках,
 Зноў гвалт, вайна.

Княгіня Анна
 О, бедны наш народ!
 Чым толькі правініўся ты прад Богам,
 Каб жыць у акружэнні чорных сіл.
 Быць занядбаным, ссечаным, забітым
 Тэўтонцам, туркам і рукой сваіх сыноў!
 Пашлі ганцоў да бацькі найхутчэй,
 Смаленскі князь паможа.

Вітаўт
 Не патрэбна.
 Суседа запрашаюць толькі ў госці,
 У час сваркі трэба дзверы зачыняць.
 Зайшоў я развітацца. Еду ў Трокі.

Княгіня Анна
 З дружнаю?

Вітаўт
 Адзін.

Княгіня Анна
 Князь, ты жартуеш!
 Каб без мяча ды ў логава ваўка
 Ісці?

Вітаўт
 А меч крыві папросіць?
 А гэта кроў знясіленых ліцвінаў,
 Мы сварымся, а кроў ліюць яны.
 Бывай, княгіня. Дзетак пацалуй,
 Я веру, што Хрыстос нам дапаможа
 Усталяваць спакой ў Вялікім княстве.

Княгіня Анна
 Бывай, мой князь!
 Выходзяць. З'яўляецца Алёна.

Алёна
 О, гора! Гора! Гора!

Сцэна трэцяя

Трокі. Пакой у замку. Князь Ягайла з чарай віна.

Ягайла
 Калі, хто і нашто кроў параўнаў з віном
 І з хлебам цела. Так, віно сп'яняе,
 Жывём жа мы, з'ядаючы другіх.
 Глынуў хоць раз — і ты п'яны ўжо,
 Раз укусіў — і хочаш есці зноўку!
 Не пі — тады не будзе мучыць смага.
 Не еш — спатоліць голад нельга.
 Гэй, Люцень!

Уваходзіць Люцень.

Люцень
 Што князь загадае?

Ягайла
 Яшчэ віна!

Люцень
 Пі на здароўе, князь!

Ягайла
 Сабеналі!

Люцень
 Вялікі гонар.

Ягайла
 Пі!

Люцень
 Бог, блаславі пасада Літоўскі ў Вільні!

П'юць.

Ягайла. Што паведамляюць даносчыкі?
 Люцень. Кейстут з невялікім атрадам выправіўся ў По-
 лацк да свайго гарбатага нашчадка князя Андрэя.
 Ягайла. Навошта?
 Люцень. На падмогу, трэба думаць. Проста так ён велі-
 какняскі пасада не аддасць.

Я г а й л а. Велікакняскі пасад мой! Мой!
Л ю ц е н ь. Хай мне даруе вялікі князь. Я хацеў сказаць:
проста так ён не скарыцца.

Я г а й л а. Чаму не паслаў дружыну напярэймы?
Л ю ц е н ь. Шляхоў багата ў Полацк. Па якім пойдзе Кей-
стут, не ведаюць і яго ратнікі.

Я г а й л а. А Вітаўт?
Л ю ц е н ь. Сядзіць у Гародні.
Я г а й л а. Ратнікаў збірае?
Л ю ц е н ь. Моліцца.
Я г а й л а. Яшчэ віна!

Л ю ц е н ь. Слухаю. *(Кланяецца і выходзіць.)*
Я г а й л а

Ты, Вітаўт, нарадзіўся быць другім,
Хача па ўсім ты першы, мне вядома.
Як дзеўка, што народзіцца прыгожай,
Хоць у шаўкі яе, хоць у рызэ,
Ты хоць памый яе ці так пусці — нямытай, —
Прыгожай! А нейкая другая
Ваюе, каб багоў несправядлівасць
Хоць трошкі выправіць, з прыгожаю зраўняцца.
І мые твар крывёй і малаком,
І акунае сваё цела ў зёлкі,
І косткаю з хрыбта пярэстай стронгі
Расчэсвае нанач валасы.
Нудыкая ж вартая павагі?
Хто атрымаў нябёсаў падарунак
Ці хто стварае боскае рукамі?
Як гэта я раблю. О не, мой браце!
Табе для першынства ўсё дадзена багамі,
А я рабіў ды і зраблю ўсё сам.

Уваходзіць Л ю ц е н ь.

Л ю ц е н ь. Віно для князя. Хай вялікі князь даруе, калі за-
смучу.

Я г а й л а. Кажы!

Л ю ц е н ь. Увесь люд у Вільні і ў Троках адракаецца ад
прысягі Кейстуту і нанава прысягае вялікаму князю Ягайлу.

Я г а й л а
Ты гэтым засмуціць мяне баяўся?

Я ведаю паскудны свой народ,
Ён прысягне татарыну і турку,
Паляку і тэўтонцу, маскавіту
І Залатой Ардзе. Таму, хто зверху будзе,

Блудніца прысягне таму, хто болей дасць,
А гэты люд — хто абдзярэ дашчэнтку.
Хай прысягаюць, бачыць не хачу.

Л ю ц е н ь
Адзін сказаў: не буду прысягаць.

Я г а й л а
Хто ён такі?

Л ю ц е н ь
Янук Дамаш. Баярын.

Я г а й л а
Так і сказаў: не буду прысягаць?

Л ю ц е н ь
Інакш сказаў: не прысягну Ягайлу.

Я г а й л а
Сюдыяго!

Л ю ц е н ь
Ёнтут.

Я г а й л а
Не, пачакай.
Тры чары бачыш? З золата. Вось срэбра.
І медзяная. Іх таўрыдскі князь
Прыслаў з паклонам некалі ў дарунак
Князю Альгерду. Мы праверым зараз,
Ці кемлівы ты, Люцень. Адкажы:
Жыццё, хвароба, смерць. Вось тры сястрыцы,
І кожная з сваёй чары п'е.
Якая і з якой?

Л ю ц е н ь
Падумаць трошкі трэба...
Здаецца мне, што медзь — гэта жыццё,
Хвароба ж болей ладзіцца са срэбрам,
А золата вышэйшае — то смерць.

Я г а й л а
Налі ж віна тры чары і сачы,
З якой я вып'ю.

Л ю ц е н ь
Тое й стацца мусіць.

Я г а й л а
Сюды яго.

Прыводзяць звязанага Д а м а ш а.

у. Які сабака асмеліўся звязаць таго, хто мае герб?
капі а м а ш - Эх, князь... Не крыўдна, калі вяжуць, крыўдна,
адз звязанагаб'юць.
Л г а й л а . Люцень!

Люце нь. Слухаю князя!
 Ягайла (*б'е яго*). Не датыкай сваіх паскудных рук да чалавека, адзначанага Богам!
 Люце нь. Даруй, князь, вінаваты!
 Ягайла (*б'е*). Паважай тытул!
 Люце нь. Даруй, князь!
 Ягайла. Я табе пакажу, як таптацца па тым, хто стаіць зверху, нават калі ён мне заклёты вораг! Развязаць! Наступным разам павешу на гэтых вяроўках! Пайшоў прэч, нягодны!
 Люце нь кланяецца і выходзіць.
 Дык як завуць цябе, шаноўны мой баярын?
 Дамаш
 Янук Дамаш.
 Ягайла
 Адкуль ты будзеш?
 Дамаш
 З Вільні.
 Ягайла
 Дык што, не хочаш, кажуць, прысягаць?
 Дамаш
 Я прысягаў аж тройчы за жыццё.
 Ягайла
 І тройчы адмаўляўся?
 Дамаш
 Толькі двойчы.
 Ад Перуна і ўсіх нашых багоў
 І ад цябе, вялікі князь Ягайла.
 Ягайла
 А верным толькі Кейстуту застаўся?
 Дамаш
 Дадай яшчэ Альгерда, свайго бацьку,
 І Гедыміна — дзеда, пры якіх
 Наш край ажыў аддыхаўся ад войнаў
 І перайшоў к табе адбудаваным
 І Кейстутам таксама, тваім дзядзькам.
 Ягайла
 Які напад зрабіў у Вільні на мяне,
 Пазбавіў волі, княскага пасада
 І ў Віцебск адаслаў, як у турму!
 Яму вы прысягалі — дараваў я!
 Прадалі, як Хрыста, і я забыўся!
 Дамаш
 Перажагнайся, князь! Што ты гаворыш?
 Не можа быць народзе наш Іудам,
 Дый ты ўжо не раўняй сябе з Хрыстом.

Ягайла
 Даруй мне, Божа!
 Дамаш
 Ён табе даруе.
 Даруе, як і тое дараваў,
 Што Кейстута і Вітаўта хацеў ты,
 У Вільню заманіўшы, атруціць!
 І крыжакам даваў пісьмова клятву,
 Што востры крыж тэўтонскі залунае
 Ад Вільні аж да Тураўскага княства!
 Вялікі князь! Ды як жа свой пасада
 Пад ногі падсцілаць паўночнаму суседу?
 Ягайла
 І хто ж табе такога вась наплёў?
 Вітаўт ці Кейстут?
 Дамаш
 Я пячатку бачыў,
 Віцязь без твару, меч і тоўсты шчыт
 І подпіс: «Вільня, крыж, потым Ягайла»
 Пастаўлены пад тым, што я сказаў
 Калі пячатка гэта не твая —
 Ягайлу прысягну жыццём і Богам.
 Ягайла
 Жыццём не трэба. Каго з блізкіх маеш?
 Дамаш
 Дзяцей і жонку. Маці і дзядоў.
 Ягайла
 І дзе ж яны?
 Дамаш
 Усіх адправіў ў Полацк.
 Ягайла
 Дык а чаму ж тады не з'ехаў сам?!
 Застаўся, каб у вочы плюнуць князю?
 Дамаш
 Не злодзей я! Навошта мне ўцякаць?
 Ягайла
 Уцякаць не хочаш. Прысягаць не мусіш.
 Дамаш
 Хрысту сілком прысягу не даюць.
 А я даваў, бо князь Альгерд прымусіў!
 Пасля прымусам прысягаў табе!
 Ягайла
 Чаму ж прымусам?

Д а м а ш
 Ці ты старшы ў родзе,
 Каб сесці на Літоўскі наш пасад?

Я г а й л а
 Так князь Алыерд жадаў!

Д а м а ш
 Па просьбе жонкі
 Ён перад смерцю здаў табе пасад.
 Усім вядома: кволых дзетак любіць
 Сапраўдная жанчына.

Я г а й л а
 Гэта мне
 Усё гаворыш ты і не баішся?

Д а м а ш
 Абрыдла ўсё жыццё баяцца праўды,
 Няпраўдзе ж прысягаць і дагаджаць.

Я г а й л а
 Няпраўда — гэта я?

Д а м а ш
 Ты так гаворыш.
 Ты, князь, прывёў тэўтонцаў да Літвы,
 Яны для нас — паўночныя татары!
 Ты ў княстве хочаш быць уладаром,
 А перад імі поўзаць на каленях.
 Маскоўскі князь так робіць прад Ардой,
 А нам нашто?

Я г а й л а
 Даволі, зразумеў я!
 Ты думаеш, што княствам кіраваць
 Гэтак жа лёгка, як ціхмянай жонкай?
 Тут трэба хітраваць і быць вужакай,
 Падумаўшы адно — сказаць другое,
 А ўрэшце нешта трэцяе зрабіць.

Д а м а ш
 Ёсць «так» і «не», астатняе — ад д'ябла.

Я г а й л а
 Не паважаць сумленнасць немагчыма,
 Тут можна нават дзёрзкасць дараваць.
 Не хочаш прысягаць, то і не трэба,
 Хай будзе Бог суддзёй табе і мне.
 У кожнага ад Бога свой пасад.
 Пі княскае віно. Гэй, дзе ты, Люцень!

Уваходзіць Л ю ц е н ь.

Налі віна баярыну

Д а м а ш
 Эх, княжа,
 Калі ты атруціць мяне сабраўся,
 Атруту вып'ю сам. І без віна.
 З'яўляюцца Купала і беражніцы.

К у п а л а
 Жыцця пачатак — першы крок да смерці,
 А смерць — акно у новае жыццё.
 Жыццё адно жыццё толькі разбурыць,
 І смерць заўсёды разбурае смерць.

Б е р а ж н і ц ы (*танцуюць каля Дачаша*)
 Не бойся, віцязь, мы цябе сустрэнем,
 Аблашчым, супакоім, зберажом,
 Тут гэтак, як і ў вас, спяваюць птушкі,
 Сады квітнеюць і цурчыць ручай...
 І зорнае святло з усіх бакоў
 Тваю душу ласкава абагрэе.

Я г а й л а
 Чаму ж ты князя лютым зверам лічыш?
 Клянуся бацькам, не крануць цябе
 Ні меч, і ні страла, і ні атрута,
 Пакуль я князь. Вось табе чара. Пі!
 (*Падае яму залатую чару.*)

Д а м а ш
 Я, князь, бяды табе не пажадаю...
 (*П'е.*)

Люцень накідвае яму ззаду на шыю засморгу і душыць. Дамаш асядае долу.

Я г а й л а
 Ты хто, халуй?! Яму ж я кляўся бацькам!

Л ю ц е н ь
 Вялікі князь і не парушыў слова,
 Ні яд, ні меч яго не закрануў.

Я г а й л а
 Прэч, ваўкалак!

Л ю ц е н ь
 Як скажаш, любы княжа.
 Разыходзяцца.

Б е р а ж н і ц ы
 Цябе любоў сустрэне, мілы віцязь,
 Пяшчотны пацалунак любай маці
 І постаці сівых тваіх дзядоў...

Купала
Замкнёны круг. Ты да сябе прыйшоў.
Беражніцы танцуюць над нерухомым целам Дамаша.

Сцэна чацвёртая

Кракаў. Сад перад каралеўскім палацам. Уваходзяць прынцэса
Ядвіга і прынц Вільгельм.

Ядвіга
Паслухай, прынц... То ў каралеўскім садзе
Сірэнкі зараз ціха запяялі,
Ў іх галасах — і радасць і журба,
А песня іх вяшчуе нам каханне
Ці загучыць, калі прыходзіць смерць.
Ты чуеш?

Вільгельм
Не. Пачуць зусім не здольны
Нічога я. Пакуль гаворыш ты.

Ядвіга
Я памаўчу.

Вільгельм
О не, мая прынцэса!
Твой цёплы голас так мне лашчыць слых
І душу такі спакой прыносіць,
І што мне здаецца: я яшчэ дзіця,
І на руках ляжу у любай маці,
І веру, што ніколі не памру,
Што свет наўкола добры і ласкавы,
Мяне ўсе любяць. Я усіх люблю,
Ніхто мяне ніколі не пакрыўдзіць.

Ядвіга
О, прынц! Ты сапраўды яшчэ дзіця,
Хоць і старэйшы за мяне гадамі.

Вільгельм
Я буду табе мужам, але ты
Сястрой і добрай маці мусіш быць
Для ўсіх вяльмож Аўстрыйскага двара.
Кроў прынцаў — кроў халодная заўсёды,
Наш шлюб без нашых сэрцаў і душы,
І згоды заключаюць у палацах,
У неба не пытаюцца. За што ж
Так Бог мяне узнагародзіў,

Падараваўшы тую, што вышэй
Дзяржавы і кароны...
Ядвіга
Зноўспяваюць!
Ты чуеш, прынц?
Вільгельм
Не, я, на жаль, не чую.
Ядвіга
Сірэнкі зноў журботна заспявалі.
Вільгельм
Яны вітаць маё каханне рады.
Ядвіга
Ці смерць старога бацькі-караля...
Уваходзяць Арцыбіскуп і біскуп Алясніцкі.
Арцыбіскуп
Дзіця маё, кароль вас зараз кліча.
Ядвіга
Я дзякую.
Вільгельм
Праводзіць мушу вас.
Алясніцкі
Вас, прынц, я папрасіў бы тут застацца.

Ядвіга выходзіць.

Арцыбіскуп. Сын мой, не будзем ад вас утойваць —
Карона страціла свайго гаспадара.

Вільгельм. Кароль Людвік памёр?!

Алясніцкі. Калі ўздызе сонца, на Полянчу апусціцца
ноч. Раніцай мы асірацеем.

Арцыбіскуп. Кароль жыве апошнія часіны.

Вільгельм. Не ў лепшы час прыехаў я прасіць рукі
Ядвігі...

Арцыбіскуп. За горам прыйдуць лепшыя часы, як за
святлом заўжды прыходзіць цемра.

Вільгельм. Не, лепш наадварот.

Арцыбіскуп. Усё адно: калі святло зменіцца цемрай,
з кпг, чы, а, ц, е, м Р а саступіць святлу. Пачатку тут няма. Ёсць толькі
ла. ("выходзіць.")

Заручыны Ці. Прынц, вам лепш цяпер пакінуць Кракаў.
слёз, ьны Не Р'бяць пры жалёбе. Калі ў Полянчы высахнуць
Новага яна ^у дзе радасна спяваць на вяселлі сваёй дачкі Ядвігі і
^сына Вільгельма.

в, та Цца ьгельм - Дзякую, ваша вялебнасць. Дазвольце раз-
чс1зпры, нцэсай.

Алясніцкі. Яе паклікаў развітацца бацька-кароль на не
злічона большы тэрмін, чым збіраецца развітацца вы. Ці вапт"
ім замінаць?

Вільгельм. Кракаў нездарма ганарыцца мудрасцю ва
шай. Я ад'язджаю.

Алясніцкі. Перадайце каралю аўстрыйскаму, ^{што}
Польшча заўсёды была яго сястрой, а пасля вашага шлюбу з
прынцэсай Ядвігай будзе сястрой крэўнай.

Вільгельм. Дзякую, ваша вялебнасць.

Алясніцкі. Я перадам прынцэсе, што вы па дарозе ў ка-
ралеўства Аўстрыйскае, але ваша сэрца адмовілася ехаць з вамі

Вільгельм. лепш можа сказаць толькі Пан Бог.

Алясніцкі

Хай Ён і бласлаўляе вас. Бывайце.

Прынц кланяецца і выходзіць.

На жаль, кароль нашчадкаў не пакінуў,

Хто заўтра будзе ў Польшчы каралём?

Хто павядзе цябе, мая Айчына,

Да непрадбачных будучых гадоў?

Жанчына — маці і жыцця пачатак,

А тут цяжкі дзяржаўны карабель.

Сярод Еўропы, дзе вятры і буры,

Штурвал рукой жаночай не ўтрымаць.

Уваходзіць Арцыбіскуп.

Арцыбіскуп

Няшчасце!

Алясніцкі

Што? Кароль прадстаў прад Богам?

Арцыбіскуп

Каб так было, то гэта быў бы смутак

І клопат наш: каму аддаць дзяржаву,

А так ён сам карону перадаў!

Алясніцкі

Не можа быць! Каму? Няўжо Марылі.

Ці каралева-маці?

Арцыбіскуп

Не, неім!

Ён абвясціў Ядвігу каралевай.

Малодшую з дачок.

Алясніцкі

Ну, гэта, можа,

Зрабіўу непрытомнасці кароль,

І над уладаром хвароба уладарыш •

Аддаць дзяўчынцы Польшчу?! Гэта ўсё

Вар'яцтвам хваравітым мне здаецца...

Арцыбіскуп

Панам сказаць такое паспрабуйце

Ці чэлядзі. Адразу ж будзе бунт!

Ён вывеў сам Ядвігу на балкон

І голасам прамовіў уладарным:

«Мне Бог сказаў: вось ваша каралева!»

Алясніцкі

Сам выйшаў на балкон?!

Прыкуты ж быў да ложка!

Не першы месяц. Тут без дзіўнай сілы

Не абышлося.

Арцыбіскуп

Д'ябал або Бог

Тут прымяшаўся, нам не гэта важна,

А тое, што Ядвіга — каралева!

А той, хто хутка возьме з ёю шлюб,

Наш будучы кароль і гаспадар!

Не для таго я ўсё жыццё пражыў,

Каб знішчыць Польшчу і зрабіць Карону

Наймічкай у Аўстрыйскага двара.

Вільгельм, як стане польскім каралём,

То Польшчу зробіць Аўстрыяй, бяспрэчна.

Алясніцкі. Хто ў Польшчы можа стаць мужам для
Ядвігі?

Арцыбіскуп. Для прынцэсы Ядвігі жаніхоў багата, для
двiгi-каралевы iх няма! Але ў Аўстрыi iх няма таксама! Шлюб
Вiльгельма i Ядвiгi я не бласлаўлю!

Алясніцкі. Дзе ж выйсце?

Арцыбіскуп. У Літве. Трэба неадкладна накіраваць у
паслоў... Прапанаваць вялікаму князю Ягайлу прыняць

У^{ве}РУ пасля руку каралевы Ядвігі і польскую карону.

Н^{яц}ь с^ні Ц^кі. Тое, што чуюць мае вушы, не можа ўспры-
Р^ужані^а ^^{озум} ^^{гайлу} ў католікі? Кудлатага пушчанскага зуб-
ль^ускі пас^в9 ІСака Роднан^і вытанчанай Ядвізе? Дзікуна на кара-

ПаіЯКа>чым по К ^ " " лепш з ал - наго дзікуна зрабіць караля-
Аля^н ^^{СiX}наляк аў зрабіць шляхетнымі аўстрыйцамі.
" ^^{нскія} п^і Ц^к " На Заха^а Дзе розум, а на Усходзе ці звычаі
А Р^цы! ^^{страсці} - Дык што ж мы выбіраем?
чы^о іскуп

карыць заўжды любую страсць магчыма,

розуму заўжды скарышся сам,

асло У Рыхтуйце, едзьце у Літву

А л я с н і ц к і
 А што нам скажа каралева-маці?
 А р ц ы б і с к у п
 Што Польшчы трэба будзе, тое й скажа.
 У ваходзіць п р ы д в о р н ы.
 П р ы д в о р н ы
 Карольпамёр!
 А р ц ы б і с к у п
 Вітаем каралеву!
 Б'юць гарматы. Усе выходзяць.

Сцэна пятая

Лес перад замкам у Троках. Уваходзяць Вітаўт, Кудаш і ратнікі.

К у д а ш
 Забегалі па сценах, як мурашкі...
 Князь, мы давай падызем да варот,
 І ты скажы: «Я князь вялікі Вітаўт»
 І загадай вароты адчыніць.
 Як міралюбца ты паўсюль вядомы,
 Народ адчыніць замак прад табой
 І здасць табе нягодніка Ягайлу.

В і т а ў т
 Ці не занадта часта ён здае
 Сваіх гаспадароў без бою і без жалю?

К у д а ш
 Такі народ... Ён жыў пад бізуном
 Усе часы. Ты толькі лясні пугай,
 І ён ужо гатовы прысягаць,
 Мянязь, здавацца, каяцца і плакаць.
 Я сам такі...

В і т а ў т
 Вось гэта праўдай будзе.
 Хто там ідзе праз лес? Сюды паклічце.

К у д а ш
 Гэй, чалавек! Хадзі сюды! Князь кліча!
 З'яўляецца Р а м е с н і к. Праходзіць міма.
 Ты з замка? Стой! Куды ты? Во дзівак!
 Зірні: тут князь, вялікі Вітаўт.

Р а м е с н і к
 Мне ўсё адно, няхай хоць сам архангел,
 Абрыдлі ўсе! Згары ваша радня!
 Век між сабой грызецеся, сабакі,
 Каб некаму на сучку першым скочыць?

К у д а ш
 Ах ты, халоп смярдзючы!
 (Б'е Рамесніка.)

Р а м е с н і к
 Бімацней!
 Сячы наводмаш хоць мячом, хоць пугай,
 А хочаш, дык і грудзі разарві,
 І сэрца у зубах дастань для князя!
 Мне ўжо нічога больш не забаліць.

В і т а ў т
 Пакінь яго! Што ж у цябе за гора,
 Што нават сэрца болей не баліць?

Р а м е с н і к
 Прыйшоў твой бацька Кейстут і Ягайлу
 Абвінаваціўу страшэннай здрадзе:
 Як быццам ён хацеў цябе забіць
 І княжыць у Літве аднаасобна.
 Мой сын пайшоў да вас тады на службу,
 І тут вярнуўся з Віцебска Ягайла,
 У акружэнні белых крыжакоў.
 І хуткі суд пачаўся. Майго сына
 Павесілі за рэбры на крукі,
 На востры кол унука пасадзілі,
 Два дні малую ўнучку мардавала
 На загуменні княская гайня
 За здраду бацькаву! Каму ж, каму ён здрадзіў?!
 Хіба служыў не княству, не Літве,
 Не роду Гедыміна? Адкажы,
 Вялікі Вітаўт, простаму ліцвіну!

В і т а ў т
 Ён у гарачцы, дай яму віна.

К у д а ш
 Трымай, зямляк...

Р а м е с н і к
 Пі сам сваё віно.
 Я смагу наталіў крывёй сваіх унукаў.
 (Выходзіць.)

Р а т н і к і
 Ягайлу трэба будзе раз'лічыцца!
 Вядзі нас, князь! Смерць вылюдкам! Пайшлі!

В і та ў т

Усім маўчаць! Хто да крыві ахвочы
Ці хоча помсціць дзесям за бацькоў,
Няхай ідзе на службу да Арды,
Да крымскіх ханаў, злодзеям у лес!
У княстве месца для такіх не будзе!
Ну, а каму Хрыста святыя вочы
Глядзяць у сэрца, гэтыя за мной.
(Дастае з похваў княскі меч і ўтыкае яго ў зямлю. Дастае з похваў кінжал і ўтыкае яго ў зямлю.)

Кудаш і ратнікі робяць тое ж.

Са зброяй больш надзейнай, чым булат,
Іду я на цябе, Ягайла, — крэўны брат!
Усе накіроўваюцца да замка.

Сцэна шостая

Трокі. Пакой у замку. Я г а й л а з чарай. Уваходзіць Л ю ц е н ь.

Я г а й л а

Што там за шум?

Л ю ц е н ь

Да князя надта рвецца
Магістр Ліхштэйн — тэўтонскі камандор.

Я г а й л а

Пакліч яго.

Уваходзіць Камандор.

Усіх рыцараў вітае
З удзячнасцю літоўская зямля!
Ваш меч нам дапамог усталяваць
Парушаную ў княстве справядлівасць
І ўзнавіць законную ўладу.

К а м а н д о р

Я прыйшоў
Сказаць: пакінуць сёння Трокі
Ўсе рыцары. Вяртаемся дамоў.
Скажы адкрыць паўночныя вароты,
Праз іх і пройдзе Белы легіён.

Я г а й л а. І ты цяпер пакінуць хочаш Трокі? Цяпер, калі
бунтарскія дружыны вядзе з-пад Полацка Кейстут, а з-пад Га-
родні Вітаўт?

К а м а н д о р. Вы — браты... Мы тут чужыя. Калі вы памі-
рыцеся, ва ўсім вінаватыя будуць рыцары.

Я г а й л а. О, баязлівае племя!

К а м а н д о р. Князь! Я — рыцар! І абразы змываю кры-
вёй. Або сваёй, або крыўдзіцеля. Ці не прасіў я цябе пасля таго,
як мы здабылі Вільню і Трокі, не дапускаць гвалту і рабункаў
над тымі, хто служыў Кейстуту? Ты абяцаў?

Я г а й л а. Абяцаў.

К а м а н д о р. Ці не прасіў я цябе, калі гвалт пачаўся, пры-
людна павесіць гвалтаўнікоў, нават калі яны табе браты родныя?
Ты абяцаў?

Я г а й л а. Абяцаў.

К а м а н д о р. Зірні, што робіцца і ў Вільні, і ў Троках. Рэ-
жуць сівых дзядоў, гвалтуюць дзяўчатак, малых на колле са-
джаюць! Учора дзесяць тваіх ратнікаў забавляліся з цяжарнай
кабетай. На вачах ва ўсіх! Тая выхапіла нож і з праклёнам, табе,
князь, табе, прапарола сваё запаскуджанае лона! Ты верыш, што
гэты праклён не даляціць да вушэй Бога? Ён ужо даляцеў. Сёння
ўначы зарэзаны адзін з маіх рыцараў. Просты люд лічыць, што
ва ўсім вінаватыя мы, бо мы — чужынцы. Як жа вы так адзін з
адным абыходзіцеся, браты?

Я г а й л а. Наш народ здрады не даруе.

К а м а н д о р. А калі вернецца Кейстут, будуць рэзаць тых,
хто служыў табе?

Я г а й л а. Будуць.

К а м а н д о р. І таксама за здраду?

Я г а й л а. І таксама за здраду.

К а м а н д о р. Адчыняй вароты. Рыцары пойдучь. Зразу-
мей, князь, просты люд павінен слухаць гаспадара, кім бы ён ні
быў. І гэта яго вартасць, а не загана. За гэта трэба хваліць, а не
забіваць! Помста — зброя слабых.

Я г а й л а. У цяжкі час ты пакідаеш мяне, Камандор.

К а м а н д о р. Ордэн абяцаў дапамагчы вярнуць табе па-
"ад. Пасад вярнулі. Ордэн не абяцаў быць стражнікам у вялікага
князя. Хай твае ратнікі выкажучь мужнасць у бойцы з тваім во-
Рагам. А не з дзявочымі спадніцамі... Загадай адчыніць вароты.

Я г а й л а

Гэй, Люцень!

Уваходзіць Л ю ц е н ь.

Вароты для тэўтонаў адчыніць!

Л ю ц е н ь. Як? Адчыніць?

Я г а й л а

Хай ціха адыходзяць.

Люценъ *(крычыць)*
 Вароты для тэўтонцаў адчыніць!
 Камандор
 Спрыяе князю хай магутны Божа!
 Бывай.
 Ягайла
 Бывай. Бывай і дзякуй
 За ўсё, што ты зрабіў і не зрабіў.
 Ніхто не давадзе свой дом да ладу,
 Калі ты сам яго не давадзеш.
 Камандор выходзіць.
 Люценъ!
 Люценъ. Слухаю князя!
 Ягайла. Усіх, хто з сённяшняга ранку будзе заўважаны ў
 рабунках, гвалтах ці забойствах, — імем вялікага князя Ягайлы
 вешаць! П'яных ратнікаў секчы бізуном! Усім, хто прысягаў
 Кейстуту, — дараваць! Нарабаванае — вярнуць. Хто там напас-
 кудзіў з цяжарнай?
 Люценъ. Адзін з сотнікаў.
 Ягайла. Імя!
 Люценъ. Рабыд. З ім яшчэ некалькі ратнікаў...
 Ягайла. Самому сотніку і двум ратнікам галовы адсекчы
 і прыбіць над варотамі.
 Люценъ. Хай князь даруе, але гэта лепшая сотня ў князя.
 Ягайла. Калі я паўтару яшчэ раз, і твая галава будзе над
 варотамі! Жанчына зарэзалася?
 Люценъ. Зарэзалася.
 Ягайла. Абвясціць людю, што пакаранне за яе. Пайшоў!
 Люценъ выходзіць. Чуваць шум і спалоханыя выкрыкі: «Вітаўт! Вітаўт!»
 Люценъ вяртаецца.
 Люценъ
 Секчы галовы ўжо няма патрэбы,
 Яны і ў бітве з плеч далоў зляцяць,
 Падходзіць Вітаўт!
 Ягайла
 Вось і ўсё, здаецца,
 Без рыцараў зубра нам не стрымаць.
 Уваходзіць Лучнік.
 Лучнік
 Хай князь даруе. Першы раз такое
 Я дзіва бачу. Без мячоў ідуць

І пешкі цераз поле напрасткі,
 Адроцікі, мячы, нажы і коп'і,
 Як голы лес, паўстаў здалёк сцяной,
 І коні засталіся за спіной.
 Люценъ
 Я адчуваю: хітрасць Вітаўт ладзіць.
 Гэй, лучнікі! Са сценаў дружны залп!
 Хай ведаюць, што мы не паддадзімся!
 Паляцелі стрэлы.
 Ну, што цяпер?
 Лучнік
 Ідуць, як і ішлі,
 З-пад ног паднялі стрэлы нашы. Ломяць.
 Люценъ
 Прыгатаваліся!
 Ягайла
 Нікому не страляць!
 Адкрыць вароты! Усім стаяць на месцы.
 Люценъ
 Князю, мы здамо сябе на міласць?
 Другі раз на няславу і на ганьбу?
 Сабе ты здрадзіў, я табе не здраджу!
 Хай гэта кожны будзе ў княстве знаць!
(Страляе з арбалета.)
 Ягайла выхапіў меч і б'е плашмя Люценя.
 Ягайла
 Сказаў жа ўсім: нікому не страляць!
 Уваходзіць Вітаўт са сваім атрадам.
 Вітаўт. Ты вольны забіць мяне адразу і вольны выслу-
 хаць.
 Ягайла. Гавары.
 Вітаўт. Калі тое, што я скажу, не кране твайго сэрца, ты
 павінен будзеш мяне забіць. Калі ты не зробіш гэтага, некалі цябе
 заб'ю я, брат мой. Калі ж словы мае душа твая прыме, ты пой-
 дзеш у поле і прынясеш мне мой меч! Бо я першы раз і воляй
 вольнаю ўваткнуў яго ў зямлю.
 -Ягайла. Гавары.
 Вітаўт. З часоў сівога Рагвалода і пакутнай Рагнеды не
 ведаем ні шчасця, ні спакою. Нашы жонкі нараджаюць для смерці
 пакут! Зірні наўкола: гэта не балоты дыхаюць пад нашымі на-
 амі — гэта зямля набрыняла крывёй ліцвінаў і продкаў іх. Хто

нас пракляў і за што? Там туркі, там татары, там тэўтонцы, там маскавіты, там Польшча. З нашых целаў і з нашых душ зрабілі рысталішча, дзе цкуюць адзін аднаго! Мы абязлюдзелі, сцяклі крывёй, наш гонар, наша годнасць пад конскімі капытамі чужынцаў. Ліцвін-дзіцёнак крычыць, выходзячы з жаночага лона, бо адчувае, што нарадзіўся для пакут, прыніжэння і здзекаў! Князь Ягайла! Прыйдуць часы, калі прыгожыя ліцвінкі згубяць здольнасць насіць жыццё пад сэрцам. Наша сям'я змярцее! Ты гэтага хочаш?

Ягайла. Гэтага я не хачу...

Вітаўт

Чаму ж ты сёння памагаты тым,
Хто выкрасліць з жыцця ліцвінаў хоча?
Ты меч падняў і ты пачаў вайну.
І з кім? З сабой. Бо ты ўнук Гедымінаў,
Як Кейстут і Альгерд. Як я і як яны!
Што ж сёння? Брат гатовы рэзаць брата!
Татары мала рэзалі, дык мы
Паможам ім народ свой перарэзаць?

Ягайла

Паўстаў абараніць я свой пасад,
Што Кейстут захапіў гвалтоўна і знянацку!

Вітаўт

Дадай: калі ты змову вёў супроць
Дзядзькі і брата з ордэнам Тэўтонскім!
Ты абяцаў абодвух нас забіць,
З тэўтонцамі зрабіць адну дзяржаву
І паўнаўладна ёю кіраваць.

Ягайла

Ты ж ведаеш, што я пісаў няпраўду!
Хто шчыры у палітыцы, дык той
Што немаўля і кіраваць няздольны
Ні княствам, ані войскам, ні людзьмі!

Вітаўт

Сказаць усё раней было б патрэбна,
Адразу, калі гэта напісаў!
І я б паверыў, зразумеў бы й Кейстут.

Ягайла

На жаль, сказаць я гэта не паспеў,
Вы разам з бацькам захапілі Вільню.

Вітаўт

Ну, а цяпер ты захапіў яе...
А заўтра Кейстут зноў яе здабудзе!
Кроў, кроў і кроў! І вось табе: прыходзь,

Хоць рыцар, хоць татарын, і утульна
Садзіся на скрываўлены пасад!
З прыдуркаў жа ліцвінаў пацяшайся,
Яны ў сябе табе адваявалі
Прастору і уладу. Так ці не?

Ягайла

Няпраўду, Вітаўт, ты казаць няздольны.

Вітаўт

Калі так лічыш — прынясі мой меч.

Ягайла

Вось мой бяры, хай твой зямля трымае,
Як горкі напамін, ад брата брату,
Каб не губляў братэрскую любоў
(*Аддае меч.*)

Вітаўт прымае.

Кудаш

Вялікія князі! А што рабіць падданым?
Нашы мячы таксама у зямлі!
Яны заўжды рыжэлі ад крыві
Літвы і княства ворагаў заклятых,
А вось цяпер зрыжэюць ад расы!

Лучнік

Вось мой бяры. Я твой знайду у полі.

Ратнікі Ягайлы з паклонам аддаюць мячы ратнікам Вітаўта. Абдымаюцца.

Ягайла__

Усе ў Вільню! Змацаваць спакой і мір
Віном патрэбна! Ўсіх завём на пір!

Люцень

Мір — гэта час, калі ўсе точаць зубы
Для новай бойкі і для новай згубы.

Трубяць у рог. Усе разыходзяцца.

Сцэна сёмая

Крэва. Стан дружын Кейстута. Уваходзяць Кейстут і Амуліч.

Амуліч

Вялікі князь, — ганцы.

Кейстут

Адкуль?

Амуліч

Прыслаў Ягайла.

Кейстут

Ягайла? Да мяне?
Ганцоў? Што ён уздумаў?
Меч і страла ганцы яму цяпер.
І ўсё ж пакліч.

Амуліч

Заходзьце, князь чакае!

Уваходзіць Люцень.

Люцень. Вялікі князь Ягайла вітае вялікага князя Кейсту-
та, жадаючы свайму дзядзьку здароўя і славы!

Кейстут. У княстве салаўі ўжо не спяваюць.

Люцень. Даруй, князь, я кажу чужыя словы.

Кейстут. Чые?

Люцень. Князя Ягайлы.

Кейстут. Ён успомніў, што мы родзічы?

Люцень. Разам з князем Ягайлам цябе вітае твой сын —
вялікі князь Вітаўт.

Кейстут. Дзе Вітаўт?

Люцень. Пакуль ты вядзеш у Вільню ратнікаў, яны ў Вільні
п'юць віно: Ягайла з мядзянай чары, Вітаўт са срэбнай, а залатая
чакае цябе.

Кейстут. Брэшаш!

Люцень. Не. Кажу чужыя словы: залатая чара чакае цябе!
У княстве — мір. Перад Вітаўтам адчыніліся вароты Трокаў, і
Ягайла аддаў яму свой меч. Ратнікі абодвух князёў змагаюцца з
бочкамі і падаюць п'янымі адзін на аднаго, як пры лютай сечы...
Калі ты прывядзеш сваіх, у Вільні не хопіць віна...

Кейстут. Што гэта? Варажба? Ці Боскі цуд? Вітаўт змог
адзін узяць Трокі?

Люцень. І Вільня адчыніла перад ім свае вароты.

Кейстут. Ягайла здаўся на міласць?

Люцень. Ягайла аддаў свой меч.

Кейстут. Іх ратнікі піруюць разам?

Люцень. О, гэта раней былі ратнікі Ягайлы і Вітаўта, а
цяпер гэта войска п'янтосаў.

Кейстут. Падман!

Люцень. Вось грамата ад сына. Руку і пячатку Вітаўта
князь, спадзяюся, ведае. *(Падае грамату.)*

Кейстут чытае.

Кейстут. Паверыць не магу.

Люцень. Калі не верыш мне, што зразумела, не верыш
вачам сваім, што зразумела менш, можа, паверыш вушам і вачам
адначасова?

Уваходзіць Кудаш.

Кудаш

Я рады, што вітаю бацьку-князя!

Кейстут

Дзе Вітаўт? Неадкладна адкажы!

Кудаш

Калі я ад'язджаў, то быў забіты!

Кейстут

Забіты?

Кудаш

Так. Зарэзаны віном,
Ляжаў, як сноп. Вось так. Са срэбнай чарай,
Абліты, як крывёй, густым напоем.
І нават не стагнаў, а толькі хроп.
Ягайла той і ўвогуле не можа
Аджыць. І толькі п'е расол.
Калі вайна заўжды такою будзе,
Я ўсё жыццё гатовы ваяваць.

Кейстут

Аддаў Ягайла меч?

Кудаш

Аддаў, вядома.
І нават мне свой нехта перадаў
З паклонам. Я ж згубіў па п'янцы недзе.

Кейстут *(перачытвае грамату)*. «Адсылай назад полац-
кае войска, бо ўжо няма ў ім патрэбы. Чакаю цябе ў Вільні.
Вялікае княства жадае, каб ім кіравалі супольна. Хай будзе мір
дляўсіхліцвінаў! Вітаўт». Рыгор!

Уваходзіць Амуліч.

Ад майго імя загадай ваяводам, каб здымалі лагер і вярталі войскі.
Скажы, што полацкія ратнікі перамаглі Вільню пад Крэвам, не
падываючы мячоў У княстве — мір.

Амуліч. Дзякуй табе, Божа! *(Выходзіць.)*

Кейстут. Ну, а добрым вешчунам — добрага віна!

Кудаш. Эх, ваяваць дык ваяваць!

Люцень. Вялікая падзяка князю, толькі я павінен скакаць
У Вільню, каб не адзін вялікі князь быў з добрай весткай.

Кейстут. Ад чаркі весялей паскача конь.

П'юць віно.

А- што робяць тэўтонцы ў Вільні?

Кудаш. Не ведаю, бо з імі я не піў. Лучнікі казалі, што
"ы адмовіліся браць удзел у бойцы і збеглі праз паўночныя ва-
Роты.

Кейстут. Значыць, Ягайла застаўся адзін без падтрымкі
Ордэна?

Кудаш. Выходзіць так.

Кейстут. І толькі пасля гэтага аддаў свой меч Вітаўту?

Кудаш. Выходзіць так. Мы ўваткнулі свае мячы ў зямлю
на вачах ва ўсіх і падышлі да Трокаў, не зважаючы на стрэлы.

Кейстут

А хто вам загадаў прыехаць да мяне,
Прасіць, каб з Крэва войска павярнула?

Кудаш

Прасіў Ягайла, Вітаўт — загадаў.

Кейстут

Ўсё зразумела! Дагані слугу.
Скажы, што я загад свой адмяняю!
У Вільню пойдзе войска!

Люцень

Не, не пойдзе.

Кудаш

Ты што, здурэў? Пярэчыць будзеш князю?

Люцень

Загад, мой князь, не трэба адмяняць!
(Забівае мячом Кудаша.)

Кудаш

Тут здрада! Князь, хутчэй... хутчэй ратуйся!
(Падае мёртвым.)

Кейстут

Вось, Вітаўт! Вось твая спагада
І дабрыня. Вужака, ты памрэш
Ад гнеўнае рукі старога князя!
(Б'ецца з Люцнем.)

Люцень выбівае ў Кейстута меч.

Люцень

Рукой старэчай, княжа, трэба гладзіць
Свае даўно сівыя валасы.
Мячамі ж хай махаюць маладыя!

Кейстут

Кроў бацькава, мой сыне, на табе!

Люцень

Крыві баішся? Дык яе не будзе!
Хай Вітаўт твой заўжды спакойна спіць.
(Накідвае на шыю Кейстута засморгу і Оу

Кейстут

Рыгор, сюды! На дапамогу князю!
(Памірае.)

Люцень

Слуга аддасць загад і прыйдзе у пару,
Каб у нябыт пайсці служыць гаспадару.
З'яўляюцца Купала і беражніцы.

Купала

Хто ад сябе смяротную стралу
Адпусціць у другога чалавека —
Той сваім сэрцам стрэне яе сам,
Калі мінулым стануць цьмяныя стагоддзі
І, ўсе забудуць бойкі, сваркі, звадкі,
Увап'ецца ў сэрца здзіўленых нашчадкаў.

Беражніцы (спяваюць)

Устань і пойдзем з намі. Ты не князь,
Не дзед, не бацька і не мужны віцязь.
Зямля, якой служыў, аддаўшы сілы,
Цябе да нас нарэшце адпусціла.
(Танцуюць над нерухомым целам Кейстута.)

Сцэна восьмая

Вільня. Двор замка. Ратнікі балуюць. Уваходзяць Вітаўт
і Ягайла.

Вітаўт

Павер, мне ўсё адно, хто з нас вялікі князь,
Было б адно: мір у Вялікім княстве
І моц яго. Каб жыў наш родны край,
Квітнеў і рос для будучых нашчадкаў.

Ягайла

П'ю за тваё здароўе, добры брат!
Хай шмат мы для Айчыны нашай здзейснім.
П'юць.

Вітаўт

Ганцы не прыбылі яшчэ з-пад Крэва?

Ягайла

Няма яшчэ. Павінны б прыскакаць,
Ці мо ўжо недзе ў Кейстута гуляюць?

Уваходзіць Вавода.

Вавода

Вялікі князь! Тут польскія паслы.

Ягайла

Каго з князёў вялікіх яны хочуць?
Мянеці Вітаўта?

В а я в о д а

Сказалі, што цябе.

В і т а ў т

Твой абавязак княствам кіраваць,
А я пайду з дружнай баляваць.
(*Выходзіць.*)

Уваходзяць Алясніцкі і паслы.

Алясніцкі. Каралеўскі сойм Польшчы вітае вялікага князя Ягайлу! Хай Пан Бог не пазбаўляе ласкі тваё княства.

Я г а й л а. Дзякую. Чаму ваша прывітанне толькі ад каралеўскага Сойма? Хіба кароль не вітае Вялікае княства Літоўскае?

Алясніцкі. Спадзяюся, што ён моліцца за яго, укленьчыўшы перад самім Панам Богам.

Я г а й л а. Кароль Людвік памёр?!

Алясніцкі. Тры дні, як мы сіроты. Каралеўскі сойм упаўнаважыў нас зрабіць вялікаму князю прапанову.

Я г а й л а. Я слухаю.

Алясніцкі. Калі вялікі князь Ягайла прымае нашу веру...

Я г а й л а. Каб я... дый стаў католікам? Вось гэта прапанова!

Алясніцкі. Хай вялікі князь даслухае. Прыняўшы каталіцызм, вялікі князь Уладзіслаў...

Я г а й л а. Хто такі Уладзіслаў?

Алясніцкі. Гэта імя ў новым хрышчэнні вялікага князя Ягайлы. Прыняўшы новую веру, князь Уладзіслаў бярэ шлюб з дачкой караля Людвіка.

Я г а й л а. Я і так вялікі князь. Навошта мне яшчэ рабіцца прынцам?

Алясніцкі. Хай вялікі князь дазволіць мне скончыць. Польскім прынцам вялікі князь, на жаль, не зможа стаць. Кароль перад смерцю перадаў карону адной з дачок. Польшча мае каралеву, а той, хто стане мужам каралевы...

Я г а й л а. Кароль... І якая ж з дачок носіць карону? Марыля?

Алясніцкі. Ядвіга.

Я г а й л а. Малодшая?! Ядвіга?!

Алясніцкі

Так. Яна.

Я г а й л а

Нябёсаў залатых чароўнае стварэнне!

Я згодны! Тут уладу перадаць

Мне давядзецца брату або дзядзьку?

Алясніцкі

Як перадаць уладу? Князь, ты што?

Жаніх заўжды павінен быць з палацам.

Ну а нявеста мае свой пасаг.

Пасаг Ядвігі — Польская Карона,

А твой пасаг: Літва, Жамойць і Русь.

Як-небудзь тут з братамі разбярыся,

Мы ж адступнога жаніхам дамо.

А іх у каралевы... ой, багата!

Літва патрэбна Польшчы. Польшча — ёй.

Табе ж патрэбны Польшча і Літва

З чароўнаю Ядвігаю ў дадатак.

Прымай рашэнне зараз, бо чакаць

Не мае часу наша каралева.

Вільгельм, аўстрыйскі прынец, стаіць пасля цябе.

Я г а й л а

Калі у Кракаў мне патрэбна ехаць?

Алясніцкі. Чым хутчэй, тым лепш. Там з нецярпеннем чакаюць жаніха Польскай Кароны. Прымі ад сваіх будучых падданных гэтыя сціплыя дарункі. Залаты пярсцёнак і залаты палаш.

Паслы з паклонам падносяць дарункі Ягайлу. Ягайла здымае з шыі амулет.

Я г а й л а. Перадайце польскай каралеве.

Алясніцкі. Што гэта?

Я г а й л а. Зуб сівога пушчанскага зубра. Хай павесіць на шыю і не здымае нават у лазні.

Алясніцкі. Каралева будзе надзвычай рада.

Я г а й л а. Зубра здабыў мой прадзед. Гэты зуб ратуе ад хвароб, адганяе нячысцікаў...

Алясніцкі. О, літасцівы Божа!

Я г а й л а. ...Адводзіць пошасць і праклёны... Скажыце чароўнай Ядвісі, што я'готовы кінуць да яе ног і княства, і ўвесь свет, а аддаю пакуль самае дарагое, што маю. Вас адвядуць у лепшыя пакоі...

Алясніцкі. Удзячны мы табе, вялікі князь, але тваю згоду чакае ўся Польшча, і мы павінны прывезці яе найхутчэй. Няхай жыве Вялікае княства Літоўскае!

Я г а й л а

Няхай жыве Польшча!

П а с л ы кланяюцца і выходзяць.

Я пазаўчора віцебскім быў вязнем,

А ўчора мог загінуць ад мяча.

І раптам сёння я жаніх Ядвігі,

А заўтра ў Польшчы уладар-кароль...

Я ведаю, што зоркі мне спрыяюць

І ўсе мяне навалы абмінуць.

Уваходзіць В а я в о д а.

В а я в о д а. Вялікі князь! Аднекуль з'явіўся паранены ратнік.
Нож у грудзях тырчыць, дастаць не дае, шукае Вітаўта...

Лучнік і ратнікі прыводзяць скрываўленага А м у л і ч а.

А м у л і ч. Вялікі князь! Скажы, дзе Вітаўт... Я даскакаў жы-
вым яго пабачыць...

Я г а й л а

Адкуль ты?

А м у л і ч

З Крэва.

Я г а й л а

Дай дастану нож!

А м у л і ч

Не трэба. Ён душу ў грудзях трымае.
Дзе Вітаўт, адкажы, вялікі князь?

З'яўляецца Вітаўт.

В і т а ў т

Хто мяне кліча?

Я г а й л а

Гэты мужны ратнік.
(Вырывае з грудзей Амуліча нож.)

Амуліч павіс на руках у Лучніка.

В і т а ў т

Рыгор Амуліч? Бацькаў верны стражнік?
Найлепшы ён у Кейстута. Што з ім?

Я г а й л а

Не ведаю. Прасіўся да мяне,
Скрываўлены, вось нож з яго грудзей
Дастаў я, каб хутчэй перавязаць.

В і т а ў т

Няма ўжо сэнсу. Зараз ён памрэ.
Нож не даваў крыві ракою ліцца.

А м у л і ч *(апрытомнеў)*

Ратуйся, Вітаўт! Каля Крэва бацька
Задушаны рукой яго слугі,
І верны твой Кудаш мячом забіты
Пасля таго, як войскі адаслаў
Назад у Полацк князь вялікі Кейстут,
Як ты прасіў у грамаце сваёй...
Даруй, што не збярог слуга старога князя...
(Памірае.)

Я г а й л а

Усё ён трызніць!

В і т а ў т

Гэта не трызненне.
Здаецца мне, што трызніў толькі я,
Калі пачвары гэтай паверыў!
Дзе Люцень твой, паўзучая змяя?!

Я г а й л а

Ён звар'яцеў! Схапіць яго, дружина!

В і т а ў т

Смерць лютую хай схапіць найхутчэй
Усё тваё асінае гняздо!
(Кідаецца з мячом на Ягайлу)

Лучнік становіцца паміж імі і прымае ўдар на сябе.

Л у ч н і к

Князі! Князі! Пакуль жывыя мы,
Хай брат не забівае свайго брата...
(Памірае.)

Вітаўт б'еца з ратнікамі Ягайлы. На яго навальваюцца і адбіраюць меч.

Я г а й л а

Звязаць і патаемна звесці ў Крэва.
Ён захварэў.

В і т а ў т

Ты ж здохнеш без хвароб!
Дружина, да мяне!

Я г а й л а

Паслухай, Вітаўт...
Твой брат не вінаваты прад табой.

В і т а ў т

Ты брат змяі, што прагна паядае
Дзяцей сваіх, усіх, каго народзіць!

Я г а й л а

Калі загінуў князь вялікі Кейстут,
Хто ў гэтым вінаваты, той заплочіць.
Альгердам я клянуся, сваім бацькам!

В і т а ў т

Цябе ваўчыца некалі радзіла!
І бацька твой — пушчанскі люты воўк!

Я г а й л а

У Крэва! І трымайце пад аховай,
Нікога да яго не падпускаць!
Праз колькі дзён прыеду — разбяруся.

Што тут пачулі — зараз жа забыць!
Я б сам па мужным Кейстуту заплакаў,
Няма калі, мяне чакае Кракаў.

Звязанага Вітаўта выносяць. Усе разыходзяцца.

АКТДРУГІ

Сцэна першая

Гародня. Пакой у замку Вітаўта. Алёна расчэсвае княгіні Анн валасы.

Алёна (*спявае*)

Белая бяроза не цярэблена,
Сучайка, веццейка не падберана.
Хлопчыкі, малойчыкі, падцерабіце,
Сучайка, веццейка падбярыце,
А мая княгенечка не прыбрана,
Русая косачка не зачасана.
Дзевачкі, падружачкі, прыбярыце,
Русую косачку зачасыце.

Княгіня Анна

Што праспявала зараз ты, Алёна?

Алёна

А гэту песню ў нашым родным краі
Пяюць, як прыбіраюць маладую.
Ёй косы расплятаюць, гладка чэшуць...

Княгіня Анна

Адкуль ты родам?

Алёна

З Полацкага княства.

Наш князь маіх бацькоў вам падарыў

Княгіня Анна

А ў нас інакш спяваюць.

Алёна

Гэта праўда,
Колькі людзей, то й столькі галасоў,
Колькі мясцін, то й столькі добрых песень.

Княгіня Анна

А вось паслухай, як у нас спяваюць.

Алёна

Спяваць княгіням не да твару, кажуць.

Княгіня Анна (*спявае*)

Дзевушкі, мае падружкі,
Вазьміце мяне пад ручкі,
Пасадзіце мяне на дзяжу,
Чашыце маю галаву.
Ціхонька галоўку чашыце,
З русых кос валасоў не рвіце,
Ета, ой, косанька расчасоная,
Піўцом галава мачоная...

У вас чым косы мажуць маладой?

Алёна. Мёдам.

Княгіня Анна. Аў нас півам.

Алёна. Півам?

Княгіня Анна. Півам.

Алёна

Ну, мёдам, каб салодкая была.

А півам?

Княгіня Анна

Каб сп'яняла цела мужа!

Смяюцца. З'яўляецца Купала.

Купала (*да Алёны*)

Твой сын, твой брат, твой бацька, твой каханы
Паранены і звязаны ляжыць
У Крэве і чакае паратунку.
Князеўну ў падарожжа прыгатаў,
Ратуй яго, ратуй яго, ратуй...

Княгіня Анна

Алёна, што? Чаму ты ўся збялела?

Алёна

Я маю дар ад продкаў адчуваць
Хваробу і няшчасце чалавека
Мне блізкага. Хоць на краі зямлі
Няхай ён будзе, а калі бяда,
Яна у маім сэрцы адгукнецца.

Княгіня Анна

Няўжо цяпер цябе здалёк гукае
Брат ці сястра? Ці маці?

Алёна

Муж твой — Вітаўт.
У Крэве ён паранены ляжыць,
Цябе й мяне чакае у цямніцы.

Княгіня Анна

Князь Вітаўт у цямніцы? Смешна мне.
І чым жа блізкі ён табе, Алёна?

А л ё н а

Той, хто, як маці, любіць гаспадыню,
Не можа не любіць гаспадара.
Хутчэй у Крэва!

К ня гі н я   А н н а

Вітаўт жа у Троках!

А л ё н а

Княгіня, я малю, мяне паслухай!
Не маніць аніколі сэрца мне.

К ня гі н я   А н н а

Ну, добра, добра, заўтра мы паедзем.

А л ё н а

Не заўтра! Сёння! Як мага хутчэй!
Бо заўтра быць патрэбна нам у Крэве,
Каб князя для цябе уратаваць!

К ня гі н я   А н н а

Мо ты й напраўду з роду ведуноў,
Бо я ўжо адчуваю хваляванне
І у грудзях халодны неспакой.

А л ё н а

Прывесці коні загадаю я!
К ня гі н я   А н н а

Мы найхутчэй павінны быць у Крэве!

Выходзяць.

Купала ^

У каханні сэрца дзівіць і вяшчуе,
А без яго не бачыць і не чуе.
(*Раствараецца ў прасторы.*)

Сцэна другая

Кракаў. Касцёл. Арцыбіскуп і Ягайлана каленях.

Ар цы бі скуп

Усё, сын мой, цяпер перахрысціся,
У новай веры — новы чалавек.
Ягайла хрысціцца па-каталіску.

Я га й л а

Нязвыкла... Адкажы, святы айцец,
Як Бог...
Ар цы бі скуп
Пан Бог.

Я га й л а

Ну хайсабеіПан!
Як Ён не ўсталяваў адзін парадак?
Адзін закон і веру для людзей?
Хрысту і Рым, і праваслаўе служаць,
І ўсё ж здаўна грызуцца між сабой.
Ад Захаду — антыхрысты на Усходзе,
А ад Масквы — вы ворагі Хрысту.

Ар цы бі скуп

Не вы, а мы, мой сыне Уладзіслаў,
Ад гэтых дзён і ты ўжо католік.
У праваслаўі, сын мой, болын паганства,
Чым веры хрысціянскай. Іх папы
На святароў языцкіх болын падобны,
На ведуноў, што служаць Перуну.

Я га й л а

Тут папа, там папы, а дзе ж Ісус Хрыстос?
Да нашых душ Ён так і не прырос.

Ар цы бі скуп

Ідзі! Цябе чакае каралева.

Сцэна трэцяя

Кракаў. Каралеўскі палац. Алясніцкі і Ядвіга.

А ля с ні ц кі

Дзіця маё, цябе абраў сам Бог —
Айчыну нашу, Польшчу узвялічыць.

Я д ві га

Святы айцец, каб нешта узвялічыць,
Няўжо сябе трэба стаптаць у бруд?
Вільгельма я люблю, а не Ягайлу!

А ля с ні ц кі. Вільгельматы магла любіць прынцэсай! Для
каралевы пачуцці — раскоша. Гэта абавязак і цяжкі крыж.

-Я д ві га. Я не здолею яго несці.

А ля с ні ц кі. Айцец наш нябесны ніколі не ўскладзе на
алавека той цяжар, які чалавеку не пад сілу. Цябе ніхто не думаў
Рабіць каралевай. Каб не Яго воля, ты б была ўжо жонкай
Вільгельма і прынцэсай аўстрыйскай.

Я д ві га. Гэта была воля майго бацькі!

А ля с ні ц кі. Хто памірае, вуснамі таго сам Бог гаворыць.

Я д ві га. Няўжо Бог хоча, каб я пайшла ў абдымкі дзі-

Алясніцкі. Гэты дзікун — уладар Вялікага княства. Княства, аб якое разбіваюцца хвалі татарскай навалы. Ваша вялікасць, няўжо вы не хочаце, каб гэта княства называла сябе Каронай? Ці вы не дачка Польшчы?

Ядвіга. А ці ўсё павінна рабіць дачка дзеля маці сваёй?

Алясніцкі. Дзеля маці не ўсё, дзеля Айчыны — усё.

Ядвіга. Я павінна пабачыць Вільгельма.

Алясніцкі. Няма патрэбы. Прынцу яшчэ ўчора паведамлена, каб ён не спадзяваўся на руку польскай каралевы.

Ядвіга. І на сэрца?

Алясніцкі. Сэрца каралёў у руцэ Боскай. Ты возьмеш на сябе смеласць распараджацца тым, што трымае Ён? Скарыся Яго волі і зрабі Айчыну шчаслівай.

Ядвіга

А што, калі адмовіцца я мушу?

Алясніцкі

Тады кроў Польшчы будзе на табе!
Мы лічым, што Пан Бог цябе абраў
Дзяржавы служкай і анёлам веры,
Што панясе яе ў пушчанскі край
І між ліцвін паганскіх распаўсюдзіць
Збавіцеля адзіны існы вобраз

І веры каталіцкай светлы дух!
Ты вольная абраць усё людское,
Жыць для сябе! Вільгельму ўсё аддаць!
І песціць сваё цела ў асалодзе!
Тады для Польшчы будзе Боскай карай,
Выпрабаваннем, крыжам на плячах
І заняпадам твой пасад, Ядвіга!
Ты — выбірай, мы прымем... Ўсё ад Бога.

Ядвіга *(падае на калені)*

Даруй мне, о, даруй, святы айцец!

Алясніцкі

Ядвіга-каралева, падыміся.
Ядвіга-маці і сястра — заплач.

Ядвіга падымаецца.

Будзь мужнай, цябе просяць твае дзеці,
Ты сёння сваё цела аддаеш,
Як мудрая ваўчыца, ваўчанятам
На ростанях спустошанай зямлі,
Каб выжылі і каб далей пайшлі!
(Выходзіць.)

Ядвіга

О, Маці Боска! Памажы! Ці ж я стрываю?!
Што сэрца адмаўляе — я прымаю...

Уваходзіць Ягайла.

Ягайла

Сястру вітае брат! Князь — каралеву.
І, ўкланчыўшы, уся Літва, Жамойць і Русь
Вітаюць вас, чароўная Ядвіга!

Ядвіга. Я буду вашай жонкай, князь. Няма маёй волі, ды тое, што напісана на нябёсах, не нам перапісваць.

Ягайла

Я не хачу быць вам агідным мужам,
Дазволь мне толькі быць тваім рабом!
Клянуся пушчай, сонцам і зямлёю —
Ні дотык мой, ні позірк, ні слова
Цябе ні ў чым ніколі не абразыць.
Ты — вольная любіць каго захочаш!
Дай служкаю любові гэтай быць...

Ядвіга

Даволі, князь! Спыніцеся!

Ягайла

Я сам употай ноччу прывяду
Абранніка. І буду вартаваць
Каханне ваша. Як сабака верны
Спакой гаспадароў вартуе ля дзвярэй.

Ядвіга. Князь Уладзіслаў! Я дачка караля! І мне вядома, што такое абавязак!

Ягайла

Што абавязак заке і звяза,
Дык сэрца вызваліць, адпусціць і развяза!

Ядвіга. Я не абяцаю вам кахання, але вернасць і павагу захаваю да смерці. Карона — ваша.

Ягайла

Не трэба ні карона, ні пасад,
Ні золата, ні срэбра, ні алмазы!
Дай толькі побач жыць з табой і дыхаць
Паветрам, тым, што вусны цалавала
Найлепшага стварэння Пана Бога!

Ядвіга. Даволі!

Ягайла

Каханая! Цябе адну чакаў,
Чакаю і чакаць да смерці буду!
Хай рай мне прапануюць без цябе —

Адмоўлюся! Не варта звацца раем
 Усё, што не асвечана табой.
 Тваёй усмешкай, постаццю, вачыма.

Я д в і г а. Князь!
 Я г а й л а

Я сам у пекла лютае пайду
 І прашапчу закліцце, як малітву.
 Імя святое для мяне Яд-ві-га.

Я д в і г а. Князь, вы грэшнік!
 Я г а й л а

І ў гэтым пекле з'являцца святло,
 Любоў, і радасць, і маё збавенне,
 Каханая! Ты для мяне — закон.
 Скажы, каб знік, — я назаўсёды знікну.
 І рэштку дзён у пушчы правяду.
 Скажы забіць сябе — я пракалю
 Кінжалам сэрца, у якім твой вобраз.
 Не пашкадую сэрца! Пашкадую,
 Што разам з сэрцам вобраз згіне твой.

Я д в і г а
 Князь!
 Я г а й л а

Я пайду...

Я д в і г а

Падайце, рыцар, мне сваю руку.

Ягайла бярэ руку Ядвігі, цалуе і падае ў непрытомнасці

Сюды! Дапамажыце! Князюдрэнна!
 Прыбягаюць варта і Алясніцкі.

Збялеў увесць! Ляжыць, як нежывы!

А л я с н і ц к і
 Што ён зрабіў?

Я д в і г а

Руку пацалаваў

А л я с н і ц к і

Пацалаваў руку і змаху вобзем?!
 Гарачы муж. Падайце нам віна!
 Ад шчасця, каралева, не ўміраюць.
 У сэрцы князя закіпела кроў

Я г а й л а *(апрытомнеў)*
 Аджыў я, каб памерці зноў і зноў...
(Цалуе руку Ядвігі.)

Усе п'юць віно.

Сцэна чацвёртая

Крэва. Перад уваходам у замак. Уваходзяць стражнікі і княгіня
 Анна з Алёнай.

Першы стражнік. Хто тут? Хто каля замка ноччу
 ходзіць?

А л ё н а. Прыехала вялікая князеўна Анна з Гародні. Чаго
 ты ўстрыжываеся?

Другі стражнік. Трывожна, дзеўка... З самага Ку-
 пала на Крэва не ўпала ані кроплі дажджу. Хмары ходзяць кру-
 гамі, ліюць дажджы на ўсё наваколле, а над Крэвам неба як
 страх. Вычарпаны ў замку калодзежы, ваду ў ручаях выпіла
 зямля, сабакі выюць ад смагі.

Першы стражнік. Мой дзед гэткага не помніць. Пя-
 руна на зямлю пакрыўдзіўся.

А л ё н а. Перуна няма! Ёсць Бог.

Першы стражнік. Пярэнь ці Бог, а ўсе мы во-ох!

Княгіня Анна. Дзе Вітаўт?

Другі стражнік. Гэтаганезнаем. Кажуць, што ў Вільні
 спрэчка між братамі ўсчалася. Пасля яе Ягайла з'ехаў у Кракаў,
 а Вітаўт знік некуды. Усіх ратнікаў паднялі на ногі Крэва ахоў-
 ваць, а ад каго ахоўваем — немаведама.

З'яўляецца Л ю ц е н ь.

Л ю ц е н ь

З кім каля замка варта размаўляе?

Княгіня Анна

Самною.

Л ю ц е н ь

Ваша справа вартаваць

Вароты ад няпрошаных чужынцаў,

А не часаць аб зубы языкі!

Княгіня Анна

Маўчаць, халоп! Перад табой княгіня!

Стань на калені і закрой свой рот,

Каб словамі мне вушы не паскудзіў!

А л ё н а

Скарыся, вой. Адночы не скарыўся

Адзін...

Л ю ц е н ь

Дык што?

А л ё н а

Цяпер гарбатым ходзіць.

Княгіня Анна
 Вядзі мяне да Вітаўта. Да мужа.
 Люцень
 Даруй, княгіня. Гэта не змагу.
 Загад Ягайлы надта строгі маю —
 Нікога да яго не падпускаць.
 Княгіня Анна
 Ты да яго нікога не падпусціш.
 Ён — гэта я, а я ўся — толькі ён!
 У Пісанні Богам так занатавана.
 Люцень
 Скараюся... Не быць жа мне гарбатым.
 Гэй, стража! Хай княгіню адвядуць
 Да Вітаўта ў пакой!
 Княгіня Анна і Алёна накіроўваюцца да ўвахода.
 Ты куды?
 Алёна
 Ну як куды? Іду служыць княгіні.
 Княгіня Анна
 Ці, можа, ты мяне там будзеш распранаць
 І ложа падрыхтуеш мне і князю?
 Люцень
 Няхай княгіня дзёрзкасць мне даруе.
 Хто служыць — паслухмяным мусіць быць.
 Праводзьце іх да Вітаўта ў пакой.
 Усе разыходзяцца.

Сцэна пятая

Пакой у замку. Вітаўт нерухома ляжыць на шкуры зубра.
 Вітаўт
 О, літасцівы Божа! Ну, няўжо ж
 Хто хоча міру людзям і спакою,
 Як ты, павінен узысці на крыж,
 На плаху легчы, у агні згарэць
 Ці быць закатаваным у цямніцы?
 З'яўляецца Купала.
 Купала
 Пад месячным святлом натоўп гуляе,
 Ад промняў сонца люд мой уцякае.

Праславіць тых, хто бурыць, забівае,
 Забудзе тых, хто любіць і стварае.
 Вітаўт
 У пастку, як дурное зубраня,
 Я трапіў праз даверлівасць да брата.
 Забіты бацька, страчаны пасад,
 Пагібель сёння княству пагражае!
 Збавіцель! Колькі ж трэба дараваць
 Разоў таму, хто саграшыць і здрадзіць?
 Ты патрабуеш сем разоў па сем...
 Але ж майго жыцця тады не хопіць.
 Уваходзіць Ваявода.
 Ваявода. Дзе загадае вялікі князь паставіць віно і ежу?
 Вітаўт. З сабачых лапаў вялікі князь есці не будзе.
 Ваявода. Дарма крыўдуеш, князь... Супраць цябе на маім
 сэрцы няма злага. Я служу Ягайлу гэтак жа, як бы служыў
 табе, каб Бог распарадзіўся быць тваім служкай. Дзе паставіць
 віно?
 Вітаўт. Пайшоў прэч!
 Ваявода. Я ведаю, што сам ты не п'еш і не ясі... аднак
 княгіню накармаць ты мусіш.
 Уваходзяць княгіня Анна і Алёна.
 Княгіня Анна
 Мойкнязь!
 Вітаўт
 Княгіня Анна! Пачакай!
 Пакуль тут будзе паслугач Ягайлы,
 Я пальцам да цябе не дакрануся.
 Ваявода
 Я выйду. Хай мне слова дасць княгіня,
 Што не пакіне яду ці кінжал
 Для князя.
 Княгіня Анна
 Я клянуся Перуном:
 Нічога тут яму я не пакіну.
 Ваявода
 Княгіні слова — лепшая ахова.
 (Выходзіць.)
 Вітаўт
 Як ты дазналася, што я у Крэве?
 Княгіня Анна
 Алёна нам у гэтым памагла.

Яна — вядзьмарка. Чуе за паўсвету
Таго, каго палюбіць. Так ці не?

Ал ё н а
Так.

К ня гі н я Анна
Ну, дык вось, калі цябе схапілі
У Вільні і у Крэва павязлі,
Яна мяне прымусіла прыехаць
Сюды. Каб свайго князя ўратаваць.
А як яго адгэтуль уратуеш?

Ал ё н а
Не ведаю.

К ня гі н я Анна
Тут стражаў — як сабак.
На ногі ўсіх паўсюль падняў Ягайла,
Дзіўлюся, як цябе ён не забіў.

В і та ў т
Кроў Кейстуга і Вітаўта не вып'еш
Адразу. Трэба трохі адпачыць.

К ня гі н я Анна
Падай віна для князя. Потым — выйдзі.
І за дзвярыма крыху пачакай.
Ты што, аглухла?

Ал ё н а
Небяспеку чую.
Хай светлая княгіня пацярпіць,
Усё вельмі хутка скончыцца павінна.
Сюдыідуць!

Уваходзіць В а я в о д а.

В а я в о д а (*Алёне*). Скажы князю і княгіні: прыбыў ганец.
Праз колькі часу павінен прыехаць Ягайла са сваёй каралевай.
Ён цяпер польскі кароль і католік. Палякі аддалі яму сваю Ядві-
гу. Хай княгіня развітваемца з князем і ад'язджае на бацькаў-
шчыну. Баімся гневу Ягайлы.

А л ё н а. Дай ім разам пабыць колькі часу, добры Ваявода.
Немаведама, ці стрэнуцца муж з жонкай. Скажу па сакрэту: кня-
гіня хоча нарадзіць і зоркі цяпер спрыяюць гэтаму. Я стану вось
тут у кутку і буду маліцца, а ты прасачы, каб грэшныя вушы н
слухалі тое, што ніхто, апроч двух, слухаць не павінен. Бог уз
нагародзіць цябе.

В а я в о д а. Хай так будзе. Я адвяду ад дзвярэй стражнік У-
Можаш выйсці і ты.

А л ё н а. Калі я маюся, я нічога не чую і не бачу.- Д^а
го ж гаспадыня прывыкла, што я заўсёды побач.

В а я в о д а. Як ведаеш. Часіна ёсць у \х. (*Выходзіць*.)

Алёна нервова пачынае скідваць з сябе вопратку.

А л ё н а
Мой любы, мой каханы, мой адзіны,
Далёкі мой і блізкі для мяне...

К ня гі н я Анна
Ты з глузду з'ехала! Спыніся! Што ты робіш?!

А л ё н а (*распранаецца*)
Ты слодыч неба і мая пакута,
Ты радасць і пякельная журба...

К ня гі н я Анна
Князь, не глядзі! З ёй водзіцца нячысцік!

А л ё н а
Цяпер, мой княжа, распраніся ты,
Мы тут з табой мой шлюб смяротны справім...

К ня гі н я Анна
Вар'ятка! Ведзьма!

В і та ў т
Анна, памаўчы!
Сам Бог яе паслаў мне на збавенне.
(*Пачынае распранацца*.)

Мяняюцца вопраткаю.

А л ё н а
Малю Хрыста і ўсіх нашых багоў,
Каб адвялі хваробы і напасці
І ад цябе і ад княгіні Анны,
Каб у сям'і тваёй быў лад і згода,
Любоў...

К ня гі н я Анна
* Даволі! Ні глядзець, ні слухаць
Я болей не магу і не хачу!!!

А л ё н а
Князь! Стань у кут і ціха там маліся.
Табе ж, княгіня, зараз давядзецца
Абняць мяне на ложы, як яго!
Я на хвіліну стану табе мужам!

^а Ускаецца на калені ў куце. Княгіня Анна і Алёна кладуцца
на шкуру зубра.

Трымай мяне ў абдымках вельмі моцна,
Калі яго шчэ хочаш патрымаць.
І словы мне пашчотныя кажы!

Уваходзіць Ваявода.

Княгіня Анна
Мой князь! Мой муж! Мой любы, слаўны Вітаўт.
Ваявода
Ягайла блізка!
Княгіня Анна
Дзверызачыні!
І вочы апусці, каб не аслепнуць!
Ваявода
Даруйце мне! Ягайла пад'язджае.
Даволі, што ў яго ў палоне Вітаўт.
Навошта ж тут і ўся яго сям'я?
Княгіня Анна
Мы развітаемся! Звярні да сценаў вочы!
Ваявода
Я не гляджу.
Княгіня Анна
Бывай, бывай, мой муж!
Бывай і ведай, што тваю душу
Я панясу з цяжкіх і ў сваім лоне!
(Цагуе Алёну Шэптам.)
За князя — дзякуй. Гэта ж ад мяне!
(Б'е яе далоняй па твары.)
За пацалункі ўночы на Купалле.
(Гучна.)
Алёна, ўстань! І з князем развітайся!
Маліцца і ў Гародні будзе час.

Вітаўт падыходзіць да Алёны і схіляецца перад ёй.

Алёна
Бывай, мой князь, бывай.
Княгіня Анна
А ты, Алёна,
На развітанне князя пацалуй.
Вітаўт абдымае Алёну.
Даволі! Усё! Вядзі нас, Ваявода!
Ваявода
Сюды, за мной. Даруй, вялікі князь...
Княгіня Анна
Ідзі, ідзі! Хай Бог табе даруе.
Ваявода, княгіня Анна і Вітаўт увопратцы Алёны
выходзяць.

Алёна
Ну вось і ўсё. Бывай, мой любы Вітаўт...
З'яўляюцца Купала і беражніцы.

Купала
Сястра, рыхтуйся да мяне прыйсці
Празрыстай, чыстай, лёгкай беражніцай
З касою доўгай светлага туману,
Каб, жывучы нябачнай для людзей,
Аберагаць усіх маіх дзяцей...
Беражніцы (водзяць вакол Алёны карагод)
Каліна-маліна
Бліз тыну стаяла
Ды на тын галлё клала,
Красою красавала,
Расою ападала.
Малада Алёначка
Расою ападала.
Малада Алёначка
Расою ўмывалася,
Касою ўціралася,
Да шлюбу прыбіралася.
(Танцуюць вакол Алёны.)

Сцэна шостая

Другі пакой у Крэўскім замку. Ягайла і Ваявода.

Ягайла. Хай усе ліцвіны ведаюць: з гэтых часоў у Вялікім княстве Літоўскім веры паганскай няма. Той жа, хто паклоніцца Перуну або возьме ўдзел у брыдкіх абрадах Купалы, — той не ліцвін і вораг князю.

Ваявода. Ну, з Перуном яшчэ сак-так можна зладзіць, а вось Купалу з ліцвінаў ніколі не вытравіш.

Ягайла. Вытравім. Апроч таго, ва ўказе паведаміць, што вялікі князь Ягайла, стаўшы каралём польскім Уладзіславам, прысягнуў усіх ліцвінаў, як мужчын, так і жанок усякага стану, Р'ДУ і чыну, каторыя жывуць у граніцах Літоўска-Рускай дзяржавы, да якой бы ні належалі веры, — упрасіць, угаварыць, прызваць, а калі трэба, нават прымусяць прымаць веру каталіцкую!

Ваявода. Князь! Нельга так часта мяняць багоў! Вера ад

гэтага слабне.

Ягайла. Бог — адзін. І вера павінна быць для ўсіх адна.

В а я в о д а. Нават пеўні ў Крэве кукарэкаюць інакш, чым у Гародні. Дзе ўжо прымусіць люд аднолькава маліцца?

Я г а й л а. Не будуць аднолькава маліцца — будуць аднолькава стагнаць. Што Вітаўт?

В а я в о д а. Пад аховай. Не есць і не п'е. Маўчыць. Даруй, што асмельваюся даваць парад: трэба памірыцца з братам і знайсці забойцу Кейстута. Іначай не будзе табе спакою ні на княскім пасадзе ў Вільні, ні на каралеўскім у Кракаве. Вітаўта любіць смерд, любяць жыды, рамеснікі і гандляры. Я баюся, каб ён не памёр. Хто нам паверыць, што не мы яго забілі?

Я г а й л а. Прывесці яго.

В а я в о д а. Слухаю князя.

Я г а й л а. Не слухаю князя, а слухаю, ваша вялікасць.

В а я в о д а. Даруйце, ваша вялікасць. *(Выходзіць.)*

Я г а й л а

Гэй, Люцень!

Уваходзіць Л ю ц е н ь.

Ты мне зможаш адказаць,

Як, і калі, і кім забіты Кейстут?

Л ю ц е н ь

Змагу, кароль.

Я г а й л а

І скажаш мне дакладна?

Л ю ц е н ь

Хіба твой верны служка памыляўся
Хоць раз?

Я г а й л а

Дык хто ж забіў? Кажы!

Л ю ц е н ь

Той, хто калісьці князем быў Ягайлам
І веры праваслаўнай.

Я г а й л а

Замаўчы!

Л ю ц е н ь

Даўно твае загады Люцень слухаў
Не з вуснаў і вушамі, а з душы.
І з сэрца. Надта ганаруся...
Што здагадаўся: золата і смерць —
Адно. І з гэтай чары нежывыя п'юць.

Я г а й л а

Крумкач!
(Б'е яго кінжалам.)

Л ю ц е н ь

Бывай, бывай, кароль мой любы,
Цябе я дачакацца мушу там.
Адно жыццё з табой — адзіны дар,
Адзіны лёс, адзіны гаспадар.
(Заціскаючы рану, выходзіць.)

Я г а й л а

Цяпер мне можна з братам гаварыць.

С т р а ж н і к і прыводзяць Алёну ў вопратцы Вітаўта.

Вітаю брата! Маю спадзяванне,
Што ты ўжо супакоіўся. Як мог
Ты толькі уявіць сабе такое,
Што я падняў на Кейстута руку,
Табе свой меч прылюдна перадаўшы?
Цяпер кароль я польскі. І табе
Пасад хачу аддаць ў Вялікім княстве.
Чаму ты адварнуўся?

Уваходзіць В а я в о д а з ганцамі.

В а я в о д а. Князь, ганцы!

Я г а й л а. Прэч! Ці галава ўжо муліць плечы?!

В а я в о д а. Выслухай іх, потым можаш секчы галовы.

Я г а й л а. Гэй, стража!

В а я в о д а

Здаліся Трокі толькі што.

Я г а й л а

Каму?

П е р ш ы г а н е ц

Іх захапіў твой брат, вялікі Вітаўт.

Я г а й л а

Мой брат? Князь Вітаўт? Трокі захапіў?

Д р у г і г а н е ц

Тэўтонцы з ім.

Я г а й л а

О, бедны я, няшчасны!
А Вітаўта пабачылі хоць вы?

П е р ш ы г а н е ц

Так, як цябе.

Я г а й л а

Дык, вылюдак, памры!
Бо Вітаўт — вось ён, у маім палоне!
(Забівае першага ганца мячом.)

В а я в о д а

Князь, супыніся!

Ягайла
 Я не князь! Кароль!
 Першы ганец
 Дарма ўзяў грэх ты на сваю душу.
 Я Вітаўта там бачыў. Паміраю.
(Памірае.)
 Ваявода
 Ты ўсё пачуў! Хто ж перад смерцю хлусіць?
 Другі ганец
 Калі я вінаваты ў тым, што бачыў,
 Забі ймяне!
 Ягайла
 Хто ж тут тады стаіць?!
(Паварочвае тварам да ўсіх Алёну ўвопратцы Вітаўта.)
 Тут здрада! Здр'ада! Варта, да мяне!
 Збягаюцца стражнікі.

Сцэна сёмая

Двор у замку. З'яўляюцца два стражнікі. Яны вядуць Алёну.

Другі стражнік. ...І тады яна перакінулася ў перапёлку, прыляцела ў замак і ўвайшла ў цела Вітаўта... І ў адным целе дзве душы атрымалася. Адна — бабская, другая — мужчынская. Разумееш?

Першы стражнік. Не. А ты разумееш?

Другі стражнік. Іяне разумею. Гэта цуды Купалы!

Першы стражнік. А што далей?

Другі стражнік. Потым згэтага цела Вітаўта вядуць яна, канечне, выпхнула, ператварыла гэту душу ў сокала і загадала ляцець у Гародню. Там ён перакінуўся зноў з сокала ў Вітаўта, сабраў войска і рушыў на Трокі.

Першы стражнік. Дзіва дзіўнае!

Другі стражнік. Іза гэта вядзьмарства яе зараз будуць паліць. Трэба назбіраць трэсак. Тыя дровы, што кінеш у агонь, на якім пячэцца ведзьма, чэрці дастануць з-пад цябе, калі будзеш смажыцца ў пекле.

Першы стражнік. А хіба мы трапім у пекла?

Другі стражнік. Ато куды ж?

Першы стражнік. Тады пайшлі патрэскі.

З'яўляецца Ягайла.

Ягайла
 Можаш сказаць, што хочаш, прыгажуня?
 Алёна
 Хачу сказаць: шчаслівая... кахаю...
 Ягайла
 Ты на Літву наклікала вайну!
 Я б з Вітаўтам даўно ўжо памірыўся
 І перадаў бы ў Вільні свой пасад,
 Каб тут ён быў.
 Алёна
 Купала, памажы!
 Ягайла
 А зараз ён збірае ваяроў,
 І ўсе ліцвіны зноўку будуць біцца,
 Паліць, бурыць, спустошаваць зямлю!
 Скажы, хто дапамог табе?
 Алёна
 Купала.
 Ягайла
 Цябе за гэта спаліць!
 Алёна
 Іняхай,
 Я пасля смерці стану беражніцай.
 Наша Купала кожны год гарыць,
 Наступным летам прылятае зноўку.
 Ягайла
 Язычніца! Вядзіце!
 Першы стражнік
 Штож... пайшлі.
 Пайшлі, дачушка, з Богам сустракацца.
 Пад кожным, мабыць, будуць свае трэскі,
 І свой агонь нам выпаліць грахі...
 Алёна падыходзіць і цалуе Ягайлу.
 Алёна
 Я дзякую табе, мой любы браце...
 Што ты любоў у сэрца дапусціў.
 Цяпер абодвух зберагаць я буду.
 Ягайла
 Вядзіце!
 Стражнікі выводзяць Алёну.
 Затрымцела ўсё ўва мне,
 Які салодкі пацалунак ведзьмы!
 Яна напраўду, мабыць, чараўніца.

Што скажаш, Ваявода?

В а я в о д а. Скажу, хай здохне, не пакінуўшы нашчадкаў, той, хто забіў Кейстута. У княстве разбурэнне, заняпад. Вітаўт у Троках рыхтуецца пайсці на Крэва. Сяляне кінулі палеткі і точаць на нас косы! Рамеснікі ўзяліся за мячы! Вялікі князь, кароль! Памірыся з братам! Хопіць таго, што ты падзяліў нас на праваслаўных і католікаў Не дзялі на сваіх і Вітаўтавых. У мяне сын у Троках. Што, калі ён прысягнуў Вітаўту і заўтра я сыдуся з ім меч на меч? Не стрывае зямля, і расколюцца нябёсы.

Я г а й л а. Колькі зможа пратрымацца Крэўскі замак?

В а я в о д а. Палякі не паспеюць падысці. Дый ці пойдучь яны? З Вітаўтам просты люд: рамеснікі, гандляры, хутаране. З Вітаўтам — крыжакі!

Я г а й л а. Сам Камандор?!

В а я в о д а. Сам Камандор... Дапамагаў усталёўваць справядлівасць табе, цяпер ваюе за справядлівасць на баку Вітаўта... Даруй, князь... Даруй, кароль... Ліцвіны лічаць, што ты задумашь Кейстута, і за гэта перадушачь усіх тых, хто цяпер у Крэве і служыць табе.

Я г а й л а. Што каралева Ядвіга?

В а я в о д а. Спачывае.

Я г а й л а. Хай спачывае. Дай мне адзінаццаць ратнікаў Тых, хто не баіцца пакласці галаву на плаху.

В а я в о д а. Досыць будзе і дзесяці. Я сам пайду з табой.

Я г а й л а. А хто застанецца з войскам і з каралевай?!

В а я в о д а. Калі вернемся, дык вернемся, а не... Вітаўт ваяводу знойдзе і каралеву не пакрыўдзіць.

Я г а й л а. Застанешся ў Крэве! Калі праз дзень не вярнуся — адчыняйце вароты і прысягайце Вітаўту.

В а я в о д а. Тады ведай, што нікому, апроч цябе, вароты ў Крэве не адчыню! Пакуль дастане сілы, буду біцца!

Я г а й л а. Калі не шкада галавы — ідзі.

В а я в о д а. Той не п'яніца, што шкадуе золата, і той не ваявода, хто шкадуе галавы. *(Выходзіць.)*

Я г а й л а

Бывай, мая каханая, бывай,
Ты жонкай не паспела стаць Ягайлу,
І нехта іншы ўвойдзе да цябе,
Каб на зямлі ды ў светлы рай патрапіць.
Я ж, каб з душы і сэрца плямы сцерці,
Сам палячу ў абдымкі лютай смерці.
(Выходзіць.)

Трокі. Двор у замку. Уваходзяць Вітаўт і Камандор.

К а м а н д о р

На Крэва пойдзе першым легіён,
Свой строгі строй тупой стралой зрабіўшы,
Яшчэ завуць яго заўжды свіннёй,
Бо, як дзіка, яго спыніць няможна.
Багата гарадоў ключы здавалі,
Угледзеўшы, як горда і няўмольна
Ідзе на іх крыжастая страла.

В і т а ў т. Ты і на Кейстута выпускаў гэтую свінячую стралу?

К а м а н д о р. Ах, князь! Калі хочаш парадку ў сваім доме, пільна сачы за тым, каб парадак быў і ў суседа. Бунт — як чума. Калі ўскочыла да суседа, улезе і ў тваю дзяржаву. Я толькі дапамагаю навесці парадак, бо самі вы яго ніколі не наведзяце. Вы добра ўмеете ваяваць і грызці адзін аднаму глоткі, а жыць вы не ўмеце.

В і т а ў т. І, апроч парадку, Тэўтонскаму ордэну нічога не патрэбна?

К а м а н д о р. Толькі парадак.

В і т а ў т. Першымі на Крэва пойдучь мае дружыннікі.

К а м а н д о р. Князь!

В і т а ў т. Першымі пойдучь дружыннікі! А ўсе твае свінні ўслед.

Уваходзіць д р у ж ы н н і к.

Д р у ж ы н н і к. Вялікі князь! Да цябе пасол з Кракава.

В і т а ў т. Кліч!

Уваходзіць А л ь с н і ц к і.

А л ь с н і ц к і. Каралеўскі сойм вітае князя Вітаўта...

Д р у ж ы н н і к. Вялікага князя...

А л ь с н і ц к і. ...Вялікага князя Вітаўта і жадае, каб Пан Бог спрыяў яму.

В і т а ў т. Дзякую...

А л ь с н і ц к і. Каралеўскі сойм мусіць папярэдзіць вялікага князя Вітаўта, што вялікі князь Уладзіслаў з ласкі Боскай кароль Польшчы...

В і т а ў т. Нудык што?

А л ь с н і ц к і. ...І што ваяваць з ім — значыць ваяваць з Чольшчай.

о і т а ў т. Я ваюю з Ягайлам! З забойцам свайго бацькі і ятваадступнікам! І "е ведаю ніякіх каралёў Уладзіславаў! Калі

ў вас у Кракаве на каралеўскім пасадзе братазабойца — гора
вам і вашай дзяржаве. Калі Польшча абараняе забойцу майго
бацькі — буду ваяваць з Польшчай! Так і перадай, поп, свайму
каралеўскаму сойму!!

А л я с н і ц к і. Я не поп, я — біскуп...

В і т а ў т. Ды ўсе вы аднолькавыя! Сёння прапаведуеце
Хрыстова «не забі», а заўтра бласлаўляеце мячы ратнікаў секчы
слабых суседзяў І толькі за тое, што яны чужынцы і хочуць
жыць па-свойму. А ці не казаў Хрыстос, што няма ні элінаў, ні
іудзеяў і што ўсе мы дзеці Боскія?

А л я с н і ц к і. Ці не сабе ты гэта гаворыш, вялікі князь?
Зірні: твой госць надта задаволены. Калі мы перагрызёмся, ён
лёгка паставіць свой крыж і на Вялікім княстве Літоўскім, і на
Польшчы. Сын мой...

В і т а ў т. Ідзі, святы айцец, я не католік.

А л я с н і ц к і. Хай судзіць цябе Бог, але дазволь Богу
судзіць і твайго брата... (*Выходзіць.*)

В і т а ў т

Дружны хай наперад зараз выйдуць!

А рыцары за імі пойдучь следам.

На Крэва ўсе!

Д р у ж ы н н і к

Вялікі князь! Ягайла

Да замка падыходзіць ад ракі!

В і т а ў т

Ах, дык ты сам прыпоўз сюды, сабака!

За сценамі не варта нам сядзець!

Адкрыць вароты! Выйсці ўсім у поле!

Д р у ж ы н н і к

Там гэткая дружина, што стрымаць

Любую колькасць войска зможа лёгка.

В і т а ў т

Цяпер мяне ніхто стрымаць не зможа!

Д р у ж ы н н і к

Дванаццаць іх. І без мячоў ідуць.

Так некалі і ты ішоў на Трокі.

В і т а ў т

Пусціце іх...

Уваходзіць Я г а й л а са сваімі ратнікамі.

Я г а й л а

Даруй мне, крэўны брат,

За ўсё, у чым я вінен і нявінен.

Жыве ў душы святло і чарната,

Хто ў думках саграшае — той забойца,
Хоць і загад забіць не аддаваў.

Падумаў толькі злое, выканаўца ж

Сам знойдзецца і зробіць для цябе

Усё, што ты ў душы паганай песціў!

Забойцу, брат мой, я ў душы забіў

І чарнату нікчэмнаю рабой зрабіў,

Хоць быў учора сам яе рабом.

Вось галава забойцы князя-бацькі

І дзядзькі майго Кейстута.

(*Выкідае з мяшка галаву Люцэня.*)

Халуй,

Пачуўшы ад мяне, што медзь — жыццё,

Хвароба — срэбра, золата — пагібель,

Рашыў, калі я з золата падам

Каму віно, то гэта не пашана,

А тайны знак яму, што гэтага — забі!

У Вільні ўсе мы Кейстута чакалі

І чару залатую для яго

Трымалі. Каб за мір ён з намі выпіў.

Вар'ят жа ў Крэве Кейстута забіў.

Чаму ты не прывёз яго жывым,

Каб твае словы ён для нас пацвердзіў?!

а

Я ў гневе не ўтрымаўся і зарэзаў

Пачвару гэта. А цяпер — рашай,

Мой лёс, маё жыццё рашай ты, Вітаўт,

Калі я вінаваты — засячы. А не —

Хай прынясуць мой меч. Ён там, у полі,

На тым жа месцы твой калісь тырчаў.

Адзін прыму я смерць ці мір. Адзін.

Хай болы ліцвіны між сабой не б'юцца.

Ягайла, я табе заўсёды верыў,

А гэта вера несла кроў і смерць!

Баюся, што і зноўку будуць біцца

Ліцвіны ўсе, як лютыя звяры,

Каб выправіць твой грэх і крывадушша

Перад зямлёю роднай і прад Богам!

Хай гэтым разам толькі Ён рашае

Твой лёс і мой. Прынесці меч сюды!

Мы будзем зараз біцца, і калі

Ты не ўтрымаеш меч велікакняскі,

Дык гэта будзе верны знак з нябёсаў,
Што ты забойца Кейстута! Што зноў
Ты хлусіш! І тады, Ягайла,
Я засяку цябе. Калі ж
Свой меч мне утрымаць не стане сілы,
Я на калені стану прад табою,
Да смерці мушу быць тваім рабом!

Ягайла

Хай будзе так.

Вітаўт

Меч князю прынясіце!

Ягайлу прыносяць меч.

Ягайла

Мы пачынаем!

Вітаўт

Дык судзі ж нас, Бог!

Б'юцца.

(Выбівае ў Ягайлы меч.)

Нябёсы падалі свой верны знак,
Аднак хачу пачуць яшчэ прызнанне!
Ты загадаў, каб Кейстута забілі?!

Ягайла

Сячы! Калі нябёсаў блашлавенне
Ты атрымаў, нашто мне гаварыць?

Вітаўт падымае меч. З'яўляюцца княгіня Анна
каралева Ядвіга.

Княгіня Анна

Спыніся, Вітаўт! Хіба хочаш ты,
Каб твой народ лічыў цябе за ката?!
Ты Бога спакушаў турнірам гэтым!
І ці не д'ябал знак табе падаў?

Ядвіга

Мой брат! Няўжо сваю сястру,
Што яшчэ мужа нават не спазнала,
Маркотнаю ўдавою зробіш ты?
Пасварыш Польшчу родную з Літвую?

Ягайла

Сячы! Ці даспадобы прыніжэнне
Найлепшай і цудоўнейшай з жанчын?!

Ядвіга

Даруй усім, і Бог табе даруе,

Я на калені стану: зберажы
Спакой і лад у дзвюх сваіх дзяржавах,
Не стань братазабойцам.

Вітаўт

Уся Літва

Схіляецца прад вамі, каралева.

(Ломіць свой меч і параньвае руку.)

Мой брат, ты бачыш, я руку парэзаў

Абломкам вострым княскага мяча.

Бярыяе...

Ягайла ломіць свой меч і параньвае руку.

Ягайла

А вось табе мая...

Тут кроплі ёсць Рагнеды, Рагвалода,

Міндоўга, Гедыміна, і ў цябе

З рукі сцякаюць гэтакія ж кроплі.

Давай іх злучым.

Вітаўт і Ягайла злучаюць рукі.

Дружыннікі

Хай жывуць браты!

Вялікія! У вялікім нашым княстве!

Ягайла. З сённяшняга дня і назаўсёды вялікае княжанне
ў Вільні, пасад дзядзькі свайго, вялікага князя Альгерда, і бацькі
свайго, вялікага князя Кейстута, возьме вялікі князь Вітаўт! Вя-
лікаму княству Літоўскаму надаюцца правы незалежнай дзяр-
жавы! Гэта мае ўказы як вялікага князя і як караля Польшчы.

Дружыннікі

Бог, блаславі нам Вітаўта на княства!

Ягайла

Здабыты мір! Хай будзе ён да скону!

Усе ў Вільню! Прымяраць табе карону.

Трубяць у рог. Усе разыходзяцца.

Сцэна дзевятая

Вільня. Катэдральны сабор. Вітаўт на каленях у акружэнні
народу і духавенства.

Вітаўт

Жыві і веруй, мой святы народ,
Ты ўсклаў на галаву маю карону
І абавязак княства зберагчы,

Абараніць людзей ад злых напасцяў,
І з ворагаў сяброў сабе рабіць,
І сябру дараваць, калі ён — вораг.
Скарацца, адбівацца, нападаць
І церабіць мячом сваю дарогу!
Як цяжка князем быць і верыць Богу...

З'яўляюцца Купала і Беражніцы.

Купала

І будзе тое, што калісь было,
А што было на гэтым свеце — будзе.
Тры чары ўсе адвеку людзі п'юць,
Медзь, золата і срэбра баль свой правяць!
Хто родзіцца, той мусіць паміраць,
Памрэ ж затым, каб зноўку нарадзіцца.
Усё бурыцца, каб зноў нам будаваць,
Будуецца затым, каб разбурыцца.
Ты сёння плачаш, каб смяцца заўтра,
А потым зноўку будзеш слёзы ліць.
Вайна прыходзіць, каб чакалі міру,
А мір — чаканне новае вайны.
Замкнёны круг да часу да пары,
Гараць, гараць купальскія кастры.

Купала ўскладае на галаву Вітаўта карону Вакол князя танцуюць
беражніцы.

ПЛАЧ ПРАЛЕСКАЎ

Плакалі пралескі, дзеці вясны...

— Гэта раса на кволых пялёстках! — паяў жаўранак і кружыўся пад імі...

Фарбаваныя небам, узгадавапыя сонейкам, яны на чорнай зямлі не хацелі перажыць нават ад маладзіка да ветаха вясенняга месяца... плакалі ды плакалі... Месцамі на лагчынах лядок стаяў, месцамі траўкі зазелянеліся...

Новыя ногі панёс на плячах араты ад каваля; дзяцюк ахвотна быкоў накарміў. Палала зарніца над бярэзпікам. У вёсцы з закураных каміноў круціўся ўверх, быццам кудзеля, белы дым — гаспадыні сняданне рыхтавалі. Выйшла дзяўчына першы раз босая ў чыстае поле; убачыла, як пралескі слёзы льюць, ды сама заплакала.

— Ой, мяне за нямілага замуж выдаюць!

— Ой, пагубіла я леты маладыя свае!..

Абхапіла рукамі бярозку маладую ды абамлела разам з ёй...

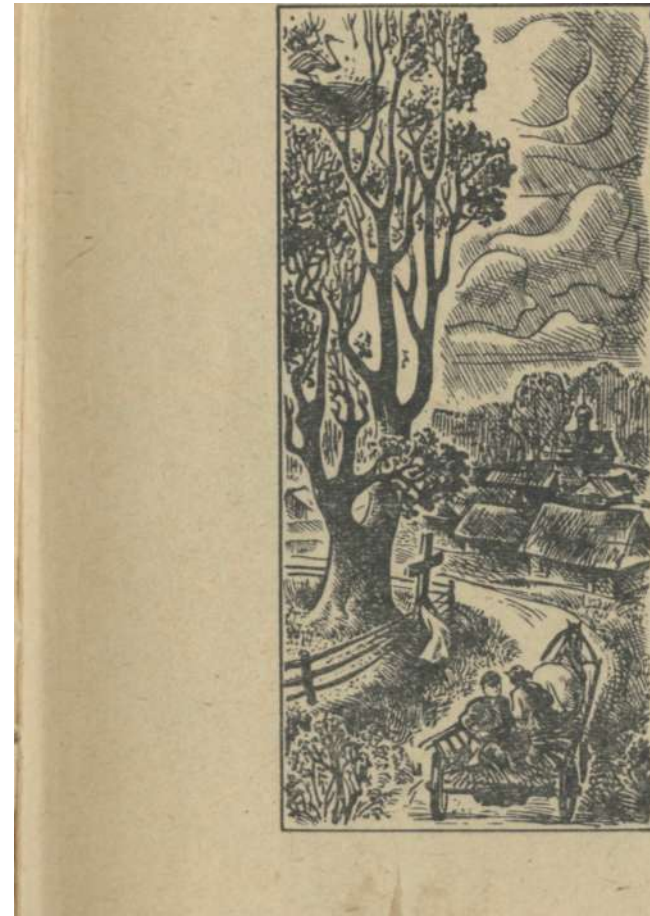
А вакол плакалі нралескі, дзеці вясны...

Ї НІБЫ РУПНЫ АРАТЫ...

Нібы рупны араты, выходжу я раніцай на дзядзінец
яшчэ як сам бог спіць, здаецца...

Пад белым морам туману дрыжыць густы хвойнік на
лагчыне. Над рэчкай месяц бляднее. Галавешкі начлежна-
га вогнішча яшчэ смалюцца пад сухім карчом. Бярэзнік
ахоплен чырвоным морам усходняй зарніцы. Вароны пача-
лі крычаць і крыліцца над зялёнай елкай. Канюшына
смачна запахла, і ў вёсцы вароты заскрыпелі...

Пасля бяссоннай начы, калі ў нейкай непрытомнай га-
рачцы мучыцца чалавек, і, быццам калючыя шышкі, думы
абхапілі яго сэрца,— вельмі прыемна дачакаць усходу со-
нейка... жадаеш цеплаты яго і, пасылаючы на ўзгорку
шчырую малітву дню, скідаеш, як непатрэбныя атопкі,
думы начныя...

I У ПАЛЕСКОЙ ГЛУШЫ

— /і гэта ты, бабка! Ну, прысядзь, пагаворым ?
трохі!

— Я пастаю, панічок... У вас так ціха, я ду'мала, што вы ўжо спіце, а вы ўсё з гэтай кніжкай,— сказала, прысджваючыся, бабка.— Прабачайце, панічок: я прыйшла запытацца — ці баліць яшчэ ў вас галава, ці перастала?

— Перастала, бабка, перастала! — сказаў малады настаўнік, звярнуўшы ўвагу на сваю галаву і як бы прыслухаўшыся да яе.— Забыўся нават, што яна і балела!

— Ну, панічок мой родны, як сабе хочаце: хочаце верце, хочаце не верце, а я вам, далібог, шаптала!

— Ты і мне шаптала? — здзівіўся настаўнік.— Калі ж гэта ты ўмудрылася пашаптаць? Я нават і не прымеціў.

— Вот вы тут сядзелі, чыталі, а я з кухні праз дзверы шаптала... Не гневайцеся: далібог, шаптала!

Высокая, сухарлявая кабеціна чарнявага воласу — яна была тут старожкаю — прыйшла ў незвычайны рух, вочы яе ажывіліся, а на твары адзначылася ўнутранае перакананне ў сіле свае здольнасці.

— Напэўна, гэта ты мне памагла, бабка,— сказаў настаўнік, усміхнуўшыся.

— Ой, панічыку, вы ўсё смеяцеся, не даяце веры. Не верыце ніяк мне, старой!

— О, не, бабка: веру, веру! Аб тваім знахарстве ўсюды кажуць: у Хатовічах, у Малкавічах, у Ганцавічах — усюды!

— Г-э-э-э, панічок: з-пад самага Пінска прыходзяць і прыязджаюць да старога Мар'і,— з горадска прамовіла бабуля.

— І як гэта ты, бабуля, шаптаць навучылася?

— Навучылася, панічыку, навучылася!

— А хто цябе навучыў?

— Ой, панічок, вы ўсё хочаце ведаць!

— А што ж, бабуля: навучыўся б, і да мяне хадзілі б людзі, і я памагаў бы ім.

— Няможна гэта, панічыку!

— Чаму няможна? Хіба грэх?

— Няможна!

— Мусіць, бабуля, ты з нячыстай сілай знаешся?

— Бог з вамі, панічок! Што вы казалі проціў ночы?! Няхай бог крые! І не ўспамінайце вы яе!.. Ва імя айца і сына і святога духа!

Старая паляшучка, знахарка Мар'я, набожна перахрысцілася, падняўшы вочы на абраз.

— А што ж яна мне зробіць, гэта я нячыстая сіла? Я не баюся яе, бо яе, бабуля, наогул няма.

— Гэ, панічыку, вы яшчэ маладзенькі, мала на свеце жылі.

— Ну, а вось ты, бабуля, дзякаваць богу, трошкі пажыла-такі, а скажы ж мне, ці бачыла ты хоць раз нячыстую сілу?

— Не кожнага, панічок, яна налучае,— ухілілася старая ад простага адказу.

— А я табе, бабуля, скажу, каго яна налучае. Наколькі я ведаю, яна найбольш прывязваецца да п'яных цёмных людзей і то ўночы.

Старожка з гэтым не згадзілася і паківала галавой. А настаўнік, яшчэ зусім малады хлопец, які нядаўна прыехаў у першую сваю школу ў глухой палескай вёсцы, ледзь-ледзь усміхнуўся сам сабе, пэўна ў тым, што старая няіменна раскажа пра здарэнне з нячыстай сілай. Яму вельмі падабаліся такія гутаркі з гэтымі простымі людзьмі, якія яшчэ так мала адышліся ад часоў першапачатковай людскай культуры.

— Я вам, панічок, не буду многа казаць, бо вы ўсё роўна не верыце, хоць, можа, і верыце часам, але кажаце, што не верыце. Ды калі не верыце мне, то паслухайце, няхай вам раскажа мой Міхалка. Вы ж ведаеце майго Міхалку? А калі яму не паверыце, спытайце лю-

дзей. Міхалка тады дзецюком яшчэ быў. Ішоў ён з Сяльца. І ноч была не цёмная. Чулі, можа, Сяльцо, недалёка ад нашай вёскі, вярста — не болей? Гэта — выселкі з нашага ж вёскі, двароў дзесяць. Ён І жонку ўзяў адтуль. Дык вось, панічыку, быў ён там — на вярчоркі туды хадзіў, пакі не жаніўся. На паўдарозе між Сяльцом і вёскай старая карчма стаіць, якраз напроціў могілак. Там невялічкае балотца ёсць, і рэчачка адтуль зачынаецца, малюсенькая, і злучаецца з другой рэчкай, што ў нас Целяшовым Дубам завецца. І вось, як толькі мінуў ён карчму, дык на яго штось і накінулася — і не звер, і не чалавек. Так проста і налятае на яго. Хоча злавіць яго — не зловіць: нешта голае і слізкае, ні шэрсці, ні адзежы. Міхалка адкіне яго рукою, а яно зноў, а яно зноў. І вось, не паверыце, панічыку, парвала на ім новую світку да самага каўняра. Змогся бедны хлопец і ў непрытомнасці ў хату ўвайшоў. Скажаце, п'яны быў, дык зроду ж не п'е Міхалка, у рот гарэлкі не бярэ. І праляжаў ён пасля гэтага ў гарачцы тры месяцы, насілу на ногі падняўся.

Лабановіч — так звалі маладога настаўніка — скупаў апаваданне з вялікай цікавасцю. Спыраў яму было крыху смешна, але па меры таго, як сама апавядальніца ўсё больш і больш захоплівалася таемнасцю здарэння, Лабановіч зацікавіла іншае, а іменна — непасрэдна і цвёрдая вера людзей у існаванне ўсяго гэтага цёмнага спляцення нядобрай сілы. Мільёны і болей гадоў жыве гэта вера, пачаткі яе загублены ў цёмным віры прошласці, і да гэтага часу людскі розум не патрапіў вызваліцца з аблады гэтага чмучэння...

«Цікава!.. Трэба будзе калі падумаць над гэтым», — зазначыў сам сабе настаўнік. Але, як відаць, была ў яго яшчэ і іншая думка, і ён, нечакана для сябе самога, спытаўся:

— Бабуля! А твой Міхалка мог бы і памерці праз гэта?

— Гэ, панічыку мілы! Чуць-чуць не памёр! Насілу, насілу адхалялі!

— І падумаць толькі: праз якое глупства можа памерці чалавек! — прамовіў малады настаўнік, хутчэй да сябе самога, і задумаўся. Галава яго крыху схілілася набок, цёмныя вочы, у якіх часта адбівалася нейкая затоеная думка, пазіралі, не міргаючы, у кут пакоіка,

але нічога не бачылі, яны як бы пазіралі на тую думку, якая цяпер заварушылася ў яго галаве.

Старая бабка звярнула на гэта ўвагу і з нейкім страхам і цікавасцю пазірала на свайго «паніча».

— А што вы, панічыку, так задумаліся?

Лабановіч ускінуў на яе вочы і засмяяўся.

— А ведаеш, бабка, хочаш, я скажу табе, што ты цяпер думаеш?

Бабка здзівілася яшчэ болей, а настаўнік, не чакаючы яе адказу, прамовіў:

— Ты, бабка, пазірала на мяне і думала: «Калі гэты паніч яшчэ не з'ехаў з глузду, то з'едзе».

Старожка пазірала яму ў вочы, моцна здзіўленая, а Лабановіч, прыдаўшы важны выраз твару, сказаў:

— Ты, бабка, не думай таго: не адна ты знахарка. Я, можа, яшчэ выдатнейшы знахар за цябе.

— А што ж, панічыку, усё можа быць,— як бы з нейкай пакрыўджанасцю адказала бабка.

— Ты плюнь, бабка, на гэта, бо ўсё гэта — глупства, а лепш вось што: скажы ты мне, бабка, чаго мы на свеце жывём?

Бабка не ведала, які тон ёй узяць, каб не памыліцца, і сказала:

— Гэ, панічок: што вы так усё пытаецеся?.. Гляджу я на вас і дзіўлюся: сядзіць сабе, як той манашак, і ўсё ў гэтыя кніжкі пазірае. Паглядзелі б трохі і годзе. А то калі ні прыйдзеш, вы ўсё ў кнігі гледзіце. Хіба можна так пільна і доўга пазіраць у іх? — І, памаўчаўшы, дадала: — Сушаць яны і болей нічога.

— Дык ты, бабка, не ведаеш, чаго мы на свеце жывём?

— Не, панічок, не ведаю! Каб вы запыталіся ў дрэва, чаму яно расце, дык хіба ж бы яно вам адказала? Так і я не магу адказаць вам. Жывём, покі живеца, бо жывы ў зямлю не палезеш, а прыйдзе смерць, тады пахаваюць.

— Так, бабка: ты кажаш праўду. Не ведаем мы, чаго на свеце жывём.

— • А навошта, панічыку, і ведаць? Жыве чалавек і жыве, пакуль бог яму прызначае. А прыйдзе час яму памерці — памрэ.

— А дрэнна, бабка, што трэба ўміраць!

— Што вы, панічыку, усё пра смерць гаворыце! Дзіўны вы, панічок, далібог! Вось той паніч, што быў перад вамі, бывала пойдзе куды: ці да пана падлоўчага, або да Курульчука на будку. Там паненка была, ой, прыгожая паненка! Яе цяпер дома няма, а вось прыедзе, дык пабачыце самі!

— • А хіба ж тут паненкі ёсць? — зацікавіўся Лабановіч.

• — О, панічыку, чаму ж няма!

Бабка пачала пералічаць і расхвальваць паненак. Перш-наперш у валаснога пісара іх цэлых чатыры. Праўда, воласць адгэтуль за пятнаццаць вёрст. Але ёсць паненкі і бліжэй: за сем вёрст дачка каморніка. Усе панічы ў гэтай акрузе закаханыя ў яе. Ёсць яшчэ паненка на хутары за тры вярсты.

— Навошта вам лепей, панічок: у пана падлоўчага дочки ёсць. Адна яшчэ зусім маладзенькая, а другая старэйшая. Яна пыталася ўжо: «Ну, як твой, бабка, паніч?»

— А ты што ёй сказала?

— Ой, кажу, паніч! Хорошы паніч!

— А хіба ж я хорошы?

— А чаму ж не хорошы! •

— Ну, а хто з паненак самая лепшая?

— Усе хорошыя. Як для мяне, дык усе хорошыя.

— Ці не думаеш, бабка, ты жаніць мяне?

— Самі, панічок, жэніцеся... А да пана падлоўчага вам трэба зайсці. Бывала, той паніч,— як вечар, дык там. А вы ўсё сядзіце над гэтымі кнігамі. А яны сушаць чалавека.

— А ты, бабка, пашапчы, каб я ад іх адварнуўся.

Старая колькі хвілін пазірала на настаўніка, а потым засмяялася доўгім-доўгім смехам.

— От, паніч, вы ўсё шуткуеце!

Бабка ўстала, пазяхнула і зірнула ў акно. А там ляжала цёмная-цёмная лістападаўская ноч.

— Толькі ў пана падлоўчага яшчэ вокны свецяцца,— зазначыла бабка.

— Пасядзі яшчэ трохі.

— Не, панічок, позна.

І бабка паволі павярнулася ў сваю кухню на печ.

Старожка ўжо злёгка пахрапвала ў кухні на печы, а Лабановіч усё яшчэ не лажыўся. На сталe гарэла лямпа пад светлым абажурам і ляжала разгорнутая кніга, якую чытаў настаўнік. На гэты раз чытанне штось не ладзілася, і Лабановіч часта адрываўся ад кнігі, па* хаджаў па пакоі і думаў. Новае месца, новыя людзі і тая работа ў школе, якую трэба было распачынаць на гэтых днях і да якой ён так доўга гатаваўся,— усё гэта займала яго думкі, і яму было лёгка і добра, бо так многа новага і цікавага спадзяваўся ён спаткаць на першай сваёй дарозе незалежнай грамадскай працы.

Яму па душы быў і гэты глухі куток Палесся, аб якім яшчэ дома так многа цікавага наслухаўся ад аднаго старога аб'ездчыка, і гэты народ з яго асаблівай моваю і звычаямі, так не падобнымі да мовы і звычаяў тых беларусаў, з гушчы якіх выйшаў Лабановіч; гэты некрануты край старажытнасці, якая на кожным кроку кідалася яму ў вочы і затрымлівала на сабе ўвагу, і гэты выгляд самой мясцовасці, агульнага тону якой не мог яшчэ ўлавіць Лабановіч, але ў якой таксама было многа цікавага і, на яго погляд, павабнага.

Што ні кажы, а жыццё, ужо само па сабе, ёсць радасць, вялікае шчасце, бяспэчнасць дар. Ёсць важныя дзве часціны, з якіх складаецца жыццё і яго глыбокі сэнс і хараство — чалавек і прырода. Бо ніколі не страціць для нас цікавасці чалавек, бо праяўленне яго розуму бязмежна, бо дарогі яго не вызначаны, бо формы яго жыцця і яго адносін да другіх людзей бясконца разнастайныя, канчаткова не выяўлены і ніколі не могуць стаць канчатковымі. А прырода! Колькі вялікага здавальнення дае нам яна! Бо прырода — найцікавейшая кніга, якая разгорнута прад вачамі кожнага з нас. Чытаць гэту кнігу, умець адгадаць яе мнагалучныя напісы — хіба ж гэта не ёсць шчасце? Адно толькі шкада, што наша жыццё несумерна малое для таго, каб начытацца гэтай кнігай.

З такімі думкамі Лабановіч прыпыніўся каля акна. З двара пазірала цёмная, чорная ноч. Неба, абложанае нізкімі хмарами, здавалася, усё цяжэй навісала над аго-

ленай зямлёй. Непраглядны змрок і сыры туман спляліся густа-густа і як бы глынулі гэтую закінутую між балот і лесу невялічкую вёску.

•— Якая цемра! — жахнуўся малады настаўнік. Яму было прыемна пачуваць, што ён цяпер у гэтым цёплым і прытульным пакоіку, дзе прыветна і так мнагазначна гарыць лямпа пад белым абажурам, дзе ўсё так ціха і спакойна і нішто не перабівае думак. І тут жа паспагадаў ён і тым падарожным, якім так ці іначай прыходзіцца ехаць або ісці ў гэты глухі час ночы па цёмных і гразкіх дарогах, праз брады і грэблі сярод лясоў і балот.

Лабановіч зноў падышоў да стала і ўзяўся за кнігу. Але думкі яго так разышліся, што ён мусіў загарнуць кнігу ды зноў стаць хадзіць па пакоіку і думаць.

Заўтра трэба будзе заказаць старасту фурманку і паехаць да воласці забраць школьныя прыналежнасці; трэба пазнаёміцца там з настаўнікамі і параіцца з імі наконт розных пытанняў, звязаных са школай; трэба таксама зайсці і да бацюшкі і запрасіць яго прыехаць сюды адслужыць малебен перад адчыненнем заняткаў у школе. Так, гэта трэба зрабіць, бо ўжо даўно час брацца за навучанне дзяцей. Праўда, яго назначылі сюды позна. Але адкладаць няма сэнсу, бо не здолее выпайніць праграму.

Гадзіннік на сцяне рабіў сваю работу. Аднагонна і размерна гойдаўся маятнік у шклянёй каморцы, як бы вельмі здаволены сваёй працай, што і пацвярджаў кароткім «так-так!», «так-так!». Перад тым як адбіць гадзіны, гадзіннік колькі хвілін трашчаў, рыпеў, як калодзежны журавель на марозе, і гіасля такой прадмовы званіў прыемным металічным звонам.

— А ўжо і позна,— зазначыў сабе Лабановіч. Гадзіннік прабіў поўнач. Настаўнік перанёс лямпу ў другі, яшчэ меншы, пакоік, дзе стаяў яго просценькі дзервяны ложка, лёг у пасцелю і чытаў «Зорныя светлы і іх насельнікі».

Шырокі малюнак неадсяжных светаў раскрываўся перад вачамі маладога настаўніка ва ўсёй сваёй таемнасці і бязмежнасці. І чым больш мысль захоплівалася гэтым чароўным малюнкам і гэтымі незлічонымі светамі, раскіданымі сярод бяздонных багнаў, такіх страшных, такіх павабных,— зямля і чалавек, пагардлівы

гаспадар яе, рабіліся ўсё меней і меней значнымі, нікчэмнымі. Гэта безмежнасць зацірала зямлю, і яна гублялася ў ёй, як малюсечка пылінка. А якім малазначным, непрыметным з'яўляўся чалавек, яго клопат, яго штодзённыя драбніцы жыцця! Новыя думкі і настроі ахінулі маладога настаўніка. Але гэтыя думкі ў момант разляцеліся, як вераб'і, калі ў іх вясёлы гурток паляціць каменьчык, кінуты рукою якога-небудзь падшывальца-жэўжыка; страшны і непрыемны вобраз смерці бліснуў сярод гэтых думак маладога настаўніка і разagnaў іх. На адзін момант жыццё ў ім як бы спынілася. Па яго цэле прабегла дрыготка, бо гэты вобраз смерці вынік зусім неспадзявана.

«Я памру! — падумаў малады настаўнік: — Будзе такі час, калі я стану нежывым, трупам!»

На кароткі міг ён як бы адлучыўся ад сябе самога і зірнуў на сябе збоку, як старонні, другі чалавек, і жыва ўявіў сабе той момант, калі ён будзе нерухомым трупам.

«Фу! Як гэта прыкра і непрыемна! — падумаў Лабановіч. — А горай за ўсё гэта тое, што перад смерцю мы бездапаможныя і слабыя і не маем спосабу адхіліць яе ад сябе або хоць аддаліць час яе прыходу. Ад яе не адмолішся, ад яе не адкупішся нічым. Я памру. Маладым, пажылым ці старым, але факт той, што памру, бо я, як і ўсё, што мае ў сабе пачаткі жыцця, падлягаю смерці, бо ўсё на свеце, толькі што зарадзіўшыся для жыцця, ужо мае ў сабе адзнакі і пячаць смерці. І людзі звыкліся з гэтым, і нікому нават і ў галаву не прыходзіць выказаць свой пратэст проці смерці і весці з ёю змаганне, як бы ўжо даўно-даўно ўмовіліся прызнаць над сабою яе ўладу, лічыць гэту ўладу справядліваю і законнаю. А яна, гэта смерць, кожны дзень ходзіць вакол, кожную хвіліну нішчыць і маладзенькія і старыя формы жыцця. І мы не зварачаем на гэта ўвагі, і толькі тады яна робіць моцнае ўражанне, калі ўмірае хто блізкі або калі наваліцца мор і людзі пачынаюць уміраць агулам. Тады чалавека ахоплівае жах, і ён губляе талаву. І вось што цікава. Калі парушаюцца драбязговыя правы, то чалавек гатоў грызціся за гэта і кусацца зубамі; там жа, дзе разбіваецца сама аснова, прынцып, ён пакорна згінае сваю галаву і моўчкі падстаўляе яе пад абух».

«Цьфу! Якая гэта агіднасць! — думаў далей малады настаўнік: — Жывеш, складаеш планы, чагось шукаеш, чагось дабіваешся, спадзяешся, а прыйдзе час — і ты будзеш труп, гніль, спажытак чарвей».

Гэтыя думкі парушылі спакой Лабановіча і пакінулі пачуванне нейкага нездавалення і непрыемнасці.

Ён звярцеў папяросу, стараючыся не думаць зусім аб смерці, закурываў, каб перабіць прыкрыя думкі. Гэта яму крыху і ўдалося, бо Лабановіч быў хлопец крэпкі, моцна зросся з зямлёю і жыццём, любіў гэта жыццё, на парозе якога ён стаяў і росквіт якога для яго толькі што зачынаўся.

«Чаму я пачаў думаць пра смерць? Скуль узятася гэта думка?» — запытаў сябе Лабановіч і пачаў дашуквацца сувязі, якая павінна быць паміж думкаю аб смерці і тымі думкамі, што так ці іначай былі прычынаю яе ўзнікнення. Прыпомніўшы ўвесь ход сваіх разваг, настаўнік ніяк не мог знайсці гэтай сувязі, і гэта акалічнасць яго крыху здзівіла і зацікавіла.

«Я чагось не ўзяў пад увагу, нейкі вобраз ці думка проста зніклі з памяці, і ад таго факт гэты мне здаецца крыху незразумелым і дзіўным, хоць, наогул скажушы, на свеце нічога дзіўнага няма».

А гадзіннік на сцяне несупынна вёў сваю справу: размерна ківаўся хадун-маятнік і кожны свой крок адзначаў кароткім «так-так!», усё так жа рыпеў перад тым, як прабіць, і ў свой час меладычна званіў.

Лабановіч патушыў лямпу.

Цемра і ціш напоўнілі маленькі пакойчык. З двара ў акно пазірала чорная ноч і завешанае густымі хмарамі-валокнамі цёмнае неба. Было ціха і глуха. Праз некалькі хвілін каля дзвярэй у кухню скрабнула мышка. Як відаць, яна знайшла дзесь скарыначку хлеба і барабаніла ёю аб падлогу.

Лабановіч стараўся заснуць, але яму штось не спадаваў. Як толькі заплюшчыў вочы, перад ім, як жывы, усплываў малюнак дарогі, якою ён ехаў да станцыі: несканчоныя балоты і цэлыя статкі стажкоў на іх, грэблі, брады, старыя хвой, што горда ўзвышалі свае макушы над лесам, і наогул увесь гэты краявід, поўны свайго асаблівага хараства і невыразнай цікавасці... «Калі хворы чалавек пачынае думаць аб вялікай дарозе, то гэта ёсць прымета таго, што гэты чалавек не ачуняе», —

прыпомшлася невядома калі і дзе і кім выказаная думка.

«Усё гэта — глупства»,— падумаў настаўнік і павярнуўся на другі бок.

III

У нядзельку раненька, ледзь толькі зайграла чырвань на ўсходзе, Лабановіч сядзеў ужо на сене ў драбінах і выязджаў з вёскі. Невялічкая вёска ў адну вуліцу выглядала непрыветна і непрытульна. На ўсім ляжала пячаць нядбаласці і нейкай недаробленасці, як бы тутэйшыя гаспадары будаваліся на скорую руку і ўсё рабілі да часу і яшчэ не ўправіліся даць той лад і парадак, якім, наогул, адзначаецца беларуская вёска. Вуліца была роўная і шырокая. Амаль што не каля кожнай хаты ляжалі кучы бяргенняў і гнілі, але нікому не прыходзіла ў галаву палажыць кладачку хоць супраць свае хаты, каб лёгка было прайсці праз балота, у якім тапілася гэта вуліца. А гразь была густая, чорная, як дзёгач, размешаная паляшукімі лапцямі, быдлічымі і конскімі нагамі. Але палешукі звыкліся і зжыліся з гэтай граззю і не зварачалі на яе ўвагі. Хаты былі пераважна новыя, пабудаваныя з тоўстага і гладкага лесу. У размяшчэнні гаспадарскіх будынін на дварэ таксама не было пэўнага парадку і сістэмы, а ўсё было навалена як папала.

Адным словам, жыхарства гэтай вёскі выяўляла сабою праўдзівых дзяцей лесу, якія як бы зусім яшчэ нядаўна асталяваліся тут і толькі што пераходзілі ад аднае формы жыцця да другой. Усе яны былі заўзятыя паляўнічыя, захопліваліся адным толькі выглядам стрэльбы і былі выдатнымі стральцамі. Сялян іншых вёсак, якія жылі больш пры палях, яны называлі палянамі і гэтым самым як бы адрознівалі іх ад сябе, жыхароў лесу. А лесу і балот тут быў непачаты край. Сама вёска стаяла на невяліччай палянцы сярод лесу і хмызнякоў, і Лабановіч усе гэтыя дні чуў сябе як бы чымся звязаным, як бы на ім была надзета цесная адзежына, бо густыя сцены пушчы адуюць націскалі на гэту вёску, насядалі з пагрозай, нібы яна намервалася на парушэнне яго законных правоў. Край палянкі прарэзваўся чыгункай. Дарога ішла каля самай вёскі, захопліваючы

нават адзін канец вуліцы. Зараз жа за пераездам пачынаўся лес.

Нізкае сонца ледзь прабілася скрозь макушы лесу. Неба праяснялася, падыхаў усходні вецер; лёгкі марозік зацягаў лужынкі тонкай пялёнкай лёду. Вісеўшы ўсе гэтыя дні туман развеяўся, усюды пасвятлела і павесалела. Нават гэты пануры лес крыху праясніўся і меў больш-прыветны выгляд.

— Го, падмарожваць пачало! — весела прамовіў паляшук Сцяпан Рылка і саскочыў з драбінак, выламаў лазіну і хвасянуў ёй свайго худога, але даволі шпаркага коніка.

— Эх, і лесу ж у вас многа! — сказаў настаўнік, каб разгаварыцца з палешуком і пазнаёміцца з ім бліжэй.

— О, лесу ў нас многа! — пацвердзіў паляшук і павярнуў твар да настаўніка. — Гэта вось цяпер, як правялі тут чыгунку, яго пачалі зводзіць, а даўней лес зусім не такі быў. І звяр'я было многа. Каля нашай вёскі мядзведзі вадзіліся. Яшчэ бацька нашага старасты, ведаеш можа? — стары Трыгор, даўнейшага закалу чалавек! — жывога мядзведзёнка з лесу прынёс, ад мядзведзіцы адабраў!

— Як жа гэта ён?

— А бог яго ведае. Смелы. Дый здаровы, як дуб. Дарма што яму цяпер семдзесят год, а як забушуе часам у хаце Раман, яго сын, стараста наш, то стары, бывае, не вытрымае, возьме яго на рукі, як хлапчанё, і зараз жа ўціхамірыць, хоць Раман і не ўломак. Вось як! І завезлі таго мядзведзёнка графу Патоцкаму. Дазвол далі Трыгору паляваць у графскіх лясах, яшчэ і пораху і шроту выдалі.

— А цяпер мядзведзяў тут няма?

— Не, няма: перавяліся. Туды далей, пад Татарку, сышлі, дзе месца глушэй і лесу болей, і дзе меней заглядае вока людское... Забараняць пачалі па лесе са стрэльбаю хадзіць, леснікоў паставілі, законы строія пайшлі. Але і лес нішчыцца, і звер зводзіцца.

— А я чуў, што тут яшчэ многа зверыны.

— Есць, праўда, але хіба столькі, як даўней? Бабры тут калісь вадзіліся. Яшчэ і цяпер дзе-нідзе можна бачыць сляды іх будынін... На ўсё пайшоў звод, — з нейкай маркотай заключыў паляшук і змоўк, аб чымсі задумаўшыся.

— Так, дзядзька Сцяпан: жыццё не стаіць на месцы, і ўсё на свеце змяняецца. Вось у вас чыгунку правялі, заробаткаў прыбавілася, гандаль шпарчэй пайшоў, новыя людзі з'явіліся. Яшчэ тры гады таму назад у вас і школка не было, цяпер пабудавалі школу, вашы дзеці вучыцца будуць, граматы стануць, будуць кнігі, часопісы чытаць, навучацца, як лепей каля зямлі хадзіць, каб' карысці з яе болей было, бо ўсё ж паляпшэнне ў жыцці ад навукі ідзе. Пэўна, і вы, дзядзька Сцяпан, маеце дзетак, якіх трэба ў школу вучыць?

— Ёсць Іван і Пятрук, самыя шкаляры,— уздыхнуў паляшук.

У яго адказе настаўнік пачуў нотку незадавальнення, што яго хлопцам прыходзіцца ў школу ісці.

Настаўнік з цікавасцю назіраў за палешуком. Яму падабалася паляшуккая вопратка дзядзькі: чорная выцвіўшая суконная світка, пашытая да стану, шырокі ў чырвоныя палоскі даматканы пояс і шапка-кучомка свайго вырабу. Доўгія, як у папа, цёмна-русыя валасы, светла-шэрыя вочы, сярэдні рост, шырокія плечы, павольнасць руху і нейкая сур'ёзнасць выразу твару як не трэба лепей стасаваліся з агульным малюнкам палескай прыроды.

Дарога ўвесь час ішла лесам. Лес зрэдку разрываўся невялічкімі палянкамі, на некаторых рунела жыта, а па краях там-сям пападаліся старадрэвіны-хвоі, што пышна разрасліся на прасторы, або развіслыя таўшчэразныя дубы, як заможныя старасвецкія гаспадары; на гэтых дубах палешукі-бортнікі рабілі цэлыя пчольнікі, зацягваючы туды па дзесятку вуллёў. Палянкі зноў змяняліся лесам, то стройным баравым, то нізкім балотным. Высокія тонкія бярозы мяшаліся з шэрымі стваламі хвоі і прыдавалі характар маркоты і засмучэння ўсяму малюнку. Лес зноў расступаўся, даючы месца бясконца вялікім балотам. Балоты цягнуліся далёка-далёка між лесу і замыкаліся лесам, ледзь чарнеючы роўнай палоскай на далёкім небасхіле. Цэлае мора высокай парыжэлай травы засталося зімаваць тут, бо сюды не зойдзе ні гавяда, ні чалавек з касой. Незлічоныя купіны, нізкарослыя хвойкі на іх, пачарнелыя карчагі даўно адмершых дэравак раслі і гнілі тут спрадвеку. Сярод гэтых купін бліскучымі стужкамі павіваліся часамі палоскі вады, чыстыя, гладкія, як шліфаванае шкло. Невядома, з якіх

часоў стаялі над імі засохшыя адломкі старых спаракнелых алешын, як свечкі, і маркотна глядзелі ў неба. Ад балот патыхала нейкім невыразным смуткам, ціхім жалем веяла ад аднатонных малюнкаў палескіх куткоў, дзе ўсё ж такі жыццё стварала своеасаблівыя формы і, нягледзячы на ўбоства, мела сваю павабнасць і характэр, свой твар, поўны тужлівага задумлення. Але гэтыя малюнкі тамілі вочы і засмучалі сэрца, і чалавек мімаволі стараўся знайсці нешта такое, на чым можна было б адпачыць і заспакоіцца.

Пазіраючы на гэтыя балоты-пустэлі, Лабановіч часамі мі пачуваў у сэрцы нейкую адарванасць ад жыцця і свету, як бы гэты свет сышоўся тут клінам, і туга па тым, з чым ён разлучыўся, пачынала забіраць яго душу.

«Што пачувае, аб чым думае гэты дзядзька Сцяпан? Як адбіваюцца на ім вобразы глухога Палесся і які след пакідаюць яны ў ім?» — думаў настаўнік, і яму хацелася хоць на момант стаць тым самым палешуком, што сядзеў поруч з ім, каб зірнуць яго вачамі і зразумець увесь унутраны свет яго, яго надзеі, яго жаданні.

Балоты скончыліся; дарога пашыбавала на горку, калёсы мякка пакаціліся па жоўценькім пясочку, і лес прыняў звычайны свой выгляд. Вярсты праз дзве лес з аднаго боку дарогі зноў разарваўся вясялаю палянкаю, агінаючы яе прыгожымі завароткамі. На гэтай палянцы, за паўвярсты ад дарогі, раскінулася чыясь пасада, як сярэдняя рукі фальварак, з усімі прыбудовамі, садам і прасторным дваром.

— Чыя гэта пасада? Хто жыве тут? — запытаў настаўнік.

— Гэта? А тут пан каморнік жыве. Завітанкамі пасада называецца. Адгэтуль якраз палавіна дарогі да воласці,— адказаў Рылка.

«А, гэта і ёсць той каморнік, у чыю дачку ўсе тутэйшыя кавалеры закахаліся. Дык вось дзе жыве яна, гэта красуня!»

Лабановіч прыпомніў размову са сваёй старожакай і, зацікаўлены, глянуў яшчэ раз на пасаду. Паслушнае і ўслужлівае ўяўленне ўжо рысавала яму вобраз дзяўчыны, гэту чыстую і прыгожую краску, угадаваную ў глухіх палескіх барах. Лабановіч ніколі, нават у думках, не Дазваляў сабе зняважыць дзяўчыну. Адно слова «дзяў-

чына» выклікала ў душы яго чысты і прыгожы вобраз, на які можна пазіраць і любавалася толькі здалёк. І цяпер ён прыпомніў два ці тры здарэнні ў сваім жыцці, калі гэтыя вобразы глыбока западалі ў яго сэрца, але ён і намёкамі не сказаў нікому пра гэта. А раз у дачку каморніка ўсе закаханы, то яна, без спрэчкі, ёсць верх хараства. Яшчэ не бачачы яе, настаўнік пачуваў, што яна ўжо мае над ім нейкую ўладу. Яму хацелася хоць паглядзець на яе, і праз усю астатнюю дарогу ён думаў аб дачцэ каморніка, ён ужо сустракаўся з ёю, зацікавіў яе і бадай-што не ўсіх кавалераў яе заслانیў сабою.

IV

Апошні раз расступіўся лес, і перад вачамі настаўніка раскрылася шырокая круглая палянка, вясёлая і прыветная. Лабановіч уздыхнуў лягчэй, як бы з яго плячэй зваліўся нейкі цяжар, бо дарога, траская і караністая, і лес усё ж такі дакучылі яму. Тым прыемней зірнулі стрэхі людскіх будынін і коміны хат, з якіх яшчэ дзе-нідзе курыўся сіняваты дымок.

Вёска была досыць вялікая, цягнулася ў адну лінію, і толькі каля цэркаўкі на ўзгорку хаты гуртаваліся густей і шырэй. Злева, пры канцы вёскі, стаяў дом валаснога праўлення з двума высокімі чырвонымі комінамі над пачарнелым дахам. Насупраць, на другі бок вуліцы, выглядала школа з белымі аканіцамі і двума. ці трыма развіслымі вязамі каля яе. Пры дарозе ў вёску, крыху наводшыбе, маркотна тулілася старэнькая драўляная цэркаўка. Цяпер яна стаяла адзінокая, закінутая, забытая, і толькі богабазны падарожны, праходзячы каля яе, прыпыняўся і хрысціўся, набожна схіліўшы галаву. Па адзін і па другі бок вёскі стаялі ветракі, як страшыдлы, шырока раскінуўшы свае крыллі. Адны з іх былі ў жывым руху, весела падымалі і апускалі крыллі, а другія — стаялі моўчкі, нерухліва і мелі такі выгляд, як бы яны былі крэпка чымся здзіўлены і пыталіся: «А чаму ж мы стаім без работы?»

Праехаўшы невялічкую грэбелку, калёсы пакаціліся па шырокай вуліцы. Народ расходзіўся з царквы. Старыя палешукі, сустракаючыся, пачціва кланяліся, а чародкі маладых дзяўчат-паляшчак і праворных мала-

дзіц, убраных, як макавыя кветкі ў агародзе, падштурхвалі адна другую, пераміргваліся і кідалі смяшлівыя погляды ў бок маладога настаўніка, які першы раз з'явіўся тут.

Пад'ехаўшы да школы, Лабановіч выскачыў з драбінак і ўзышоў на ганак. Дзверы былі замкнуты. Лабановіч пастукаў. У глыбі кватэры зараз жа грукнула крэсла і пачуліся крокі. Дзверы адчыніліся.

— Выбачайце. Дома настаўнік?

— Вот я. Заходзьце, калі ласка.

Лабановіч пайшоў за гаспадаром, нязграбна ступаючы занямеўшымі нагамі.

— Дазвольце пазнаёміцца: ваш калега і сусед — Лабановіч,— назваў сябе госць.

— Саханюк, тутэйшы педагог. Будзьце ласкавы, знімайце паліто, сядайце.

Госць і гаспадар селі каля стала.

— Вы — новы, і ў нашых краях першы раз?

— Наваспечаны, і ў вашых трушчобах маю гонар быць першы раз,— сказаў з усмехам Лабановіч.

— Ну, як падабаецца вам ваша месца?

— Лепшага месца я і не чакаў: ціхае, глухое. Нішто не пашкодзіць весці працу,— прамовіў Лабановіч.

Саханюк звонка засмяяўся.

— Ах вы, ідэалісты, ідэалісты. Ці надоўга хопіць вам гэтага ідэалізму?.. І тым не меней першы раз бачу чалавека, што так высока ставіць глуш ды яшчэ такую, як ваша.

— У вас тут, выбачайце, большая глуш.

— Як так? — здзівіўся Саханюк.— У нас — воласць, грамада: бацюшка, пісар, фельчар, ураднік, псаломшчык І так збоку людзі часцей даведваюцца.

— І пэўне з Завітанак сюды'хтось завітвае,— жартліва ў тон гаспадару прамовіў Лабановіч і кінуў на яго бачлівы погляд.

Гаспадар крыху замяшаўся, бо і ён таксама меў ласе вока на дачку пана каморніка, адразу сцяміўшы, куды цалее яго сусед.

— А вы хіба былі ў Завітанках? — спытаў Саханюк.

— О, не,— прамовіў Лабановіч,— я лічу, што ў завітанскай чараўніцы і так вялікі штат кавалераў, і мая там прысутнасць ніколучкі не павялічыць яе вагі.

— Калі ў вас, калега, такі погляд на рэчы,— сказаў

павесялеўшы Саханюк,— скажу вам: не будзеце і вы мець вагі ў тутэйшых паненак.

— А мне ўсё роўна... Урэшце ж, ці не памыляецеся вы тут, калега? Але гэта — між іншым. Я хацеў бы прасіць вас, калега, пазнаёміць мяне з вашай грамадою, бо трэба ж, як кажуць, аддаць кесарава кесараві. Калі б вы былі ласкавы пайсці са мною да пісара, таксама і да бацюшкі, а можа, і яшчэ да каго, калі ўжо гэтага вымагае звычай вашай грамады, то я быў бы вам вельмі падзячан. Гэта было б і скарэй і прасцей, бо мне яшчэ ніколі не даводзілася выступаць у ролі візітанта.

— А вы чаго ж так спяшаецеся? Разумеецца, я з вамі пайду, тым болей што і мне трэба зайсці да таго-другога, але адаслалі б вы сваю падводу дамоў, а самі тут паначавалі б.

— Не, калега. Я яшчэ да работы не прыступаў у іпколе. Вы, пэўна, ужо многа паспелі, і я не даганю вас за ўсю зіму. Мне хацелася б і павучыцца ў вас сяму-таму, бо вы ўжо набілі, як кажуць, руку і маеце практыку.

Дзверы з другога пакоіка адчыніліся, і на парозе паказалася ўжо немалая кабейка. Гэта была старожка. Яна перш уважліва паглядзела на незнаёмага настаўніка, а потым сказала свайму настаўніку паляшуккай гаворкай.

— Да вас, паньчу, там маладыцы прышлы — лыст напысаць хочуць.

— • А сала прынеслі?

— Ны відаю, паньчыку.

— Выбачайце,— сказаў Саханюк да гасця: — Я пайду адпраўлю гэтых маладзіц.

І Саханюк накіраваўся ў кухню. Старожка Матрона, яшчэ раз агледзеўшы гасця, таксама пайшла туды. Ясна, хтось даў ёй наказ, як можна лепей разглядзець Лабановіча, каб навесці аб ім сталыя даведкі. І, як відаць, наказ гэты быў дадзены не так здалёку, бо, сцакаўшы хвіліны дзве, Матрона матнулася праз вуліцу, маючы кірунак да кватэры пісара.

Застаўшыся адзін, Лабановіч акінуў вокам пакоік свайго калегі. Кватэра гэта была многа лепшая ад яго кватэры. Было відаць, што Саханюк жыў някепска, праседзеўшы ў гэтай школе гадоў пяць. І наогул, Саханюк быў чалавек практычнага складу. Нейкім чынам умуд-

рыўся ён за гэтыя пяць год, атрымліваючы дваццаць рублёў пенсіі на месяц, сабраць капітал у пяць-шэсць соцень і меў сваю гаспадарку. «Жываваты чалавек ты, браце! — падумаў Лабановіч: — Нават за напісанне ліста не саромеецца браць сала». На століку ляжалі школьныя журналы. Разгледзеўшы іх, Лабановіч прыйшоў да заключэння, што яго калега не так далёка адышоўся з вучнямі, і пераканаўся, што ў асобе Саханюка ён не будзе мець для сябе настаўніка, і тут жа зазначыў, што супольнага між імі вельмі мала і што блізкімі сябрамі яны ніколі не будуць.

— Ну, цяпер я вольны, можам ісці,— сказаў увайшоўшы Саханюк і падышоў да люстэрка, паглядзеўся, падправіў рыжаватыя вусы, правёў рукой па шчоках, ці добра пабрыты, і прычапіў больш франтаваты галыштук. Саханюк быў хлопец сухарлявы, досыць высокага росту, меў даволі прыгожы твар, але малавыразныя, жаўтавата-карыя вочы яго крыху псавалі. Таксама была ў яго яшчэ адна загана, загана вымаўлення: ён не мог сказаць чыста «р», а нейк скрадваў яго і казаў «й».

— Ты, Мат'ёна, калі я не п'іду, астаў абед на вячэю. Настаўнікі выйшлі.

— Куды ж наўперад пойдзем?

— А давайце пачнём па парадку, каб нікому не было крыўдна,— адказаў Лабановіч.

Зрабіўшы колькі крокаў, Лабановіч і Саханюк узышлі на ганак валаснога праўлення.

— Зойдзем да канцылярыі,— сказаў Лабановіч: — Заадно трэба ўзяць паперы і ўсе вучэбныя прылады.

Настаўнікі пераступілі парог і апынуліся на зборнай. Зборная была прасторная, як абора. На процілеглым яе канцы, на ўзвышшы, адгароджаным балясамі, стаяў вялізны стол, абіты зялёным сукном, а за сталом на шырокім крэсле засядаў сам пісар. Гэта быў ужо стары чалавек, з шырокай барадой, напалавіну сіваю. Міна яго была незвычайна важная. Пазіраў ён крыху прыжмурчыўшыся, як бы ён толькі што занюхаў табакі і збіраўся чхнуць. Нягледзячы на тое, што ў канцылярыі было цёпла, пісар сядзеў у валёнках, бо меў у нагах рама'ус, і на твары яго адбіваліся адзнакі хваравітасці і сляды калісь вяцёлага жыцця і п'янства, у якім пісар не меў сабе роўных у воласці. З гарэлкай ён ніколі не разлучаўся. У канцылярыі, у шафе сярод «гражданскх

л уголовных дел», стояла бутэлка з «царскімі слязьмі», як называлі тады гарэлку, да якой часта прыкладаўся Пятро Восіпавіч і ў часы сваіх заняткаў у воласці. Праўда, такіх часоў у яго было не так-та многа, і ён прыходзіў сюды ў выпадках рэдкіх і важных; усю ж работу па воласці веў яго памочнік, Дубейка, які ўжо лічыўся кандыдатам на пісарскую пасаду. З гэтай прычыны Дубейка нёс сябе высока, насіў манішку і манкеты і лічыў сябе найпершым кавалерам; старанна прычэсаныя валасы і частае зазіранне ў люстэрка сведчылі аб тым, што і ў яго сэрцы засела завітанская паненка.

V

— Дазвольце пазнаёміць,— сказаў Саханюк, падводзячы калегу да пісара,— цельшыньскі настаўнік.

— А! — прамовіў пісар, акінуўшы Лабановіча прыжмуранымі вачамі, і падаў яму руку.— Прасвятчаць, значыць, прыехалі? — спытаў пісар, каб хоць што-небудзь сказаць, і яшчэ раз азірнуў Лабановіча.— • Ну, ну, справа патрэбная,— важна заўважыў ён, пасля чаго перастаў цікавіцца Лабановічам, як чалавек практычны, які з першага погляду адгадаў, што для пісарскага дому карысць ад новага настаўніка невялікая.

Затое ж Дубейка выказаў многа ўвагі і адзнак шляхетнага тону, знаёмячыся з Лабановічам.

— О! — казаў ён.— Нашага палку прыбывае. Вельмі прыемна, калі круг інтэлігенцыі павялічваецца.— Але разам з гэтым Дубейка запытаўся:—А гэта ўжываецца? — Адначасна з запытаннем ён ускінуў галаву і пстрыкнуў пальцам па сківіцы.

Лабановіч здзіўлена глянуў на Дубейку. Гэта запытанне для яго было зусім нечаканае, і ён не ведаў, што адказаць.

• — Ну, разумеецца, не так, што б з ног скідацца,— паправіўся памочнік,— а ў кампаніі, пасля таго, як пулечку згуляеш або стукалку, прапусціць чарачку, другую. Гуляеце ў карцішкі?

— Не, не гуляю.

Дубейка ў сваю чаргу здзіўся, і ўвесь выраз яго твару як бы казаў: «Які ж ты пасля гэтага інтэлігент?»

— Ну, нічога,— заспакоіў Дубейка.— Пажывяце, навучыцеся. Толькі часцей да нас даведвайцеся, бо ў вас там глуш, чалавека не ўбачыш і, апрача падлоўчага, і зайсці там няма да каго.

— Э, гэта не бяда,— адказаў Лабановіч,— людзі ўсюды ёсць. Чым не людзі тыя ж самыя палешукі? Хіба да іх нельга зайсці? Я лічу, што сярод іх можна вельмі прыемна прабавіць вольную часіну і там напаткаць не толькі цікавае, але і разумнае, чаго ніколі не знойдзеш пі за чаркаю, ні за пулькаю.

— Не разумею вас,— адказаў Дубейка.— Што цікавае можна знайсці сярод палешукоў? Калі можна там напаткаць што-небудзь цікавае, дык хіба толькі маладзіцу-салдатку.— Пры гэтым Дубейка выразна зірнуў на Саханюка і засмяяўся.

— Калега — манах. Ён любіць глуш і адзіноцтва і хоча жыць пустэльнікам.

— Ведаем мы гэтых пустэльнікаў,— зноў падміргнуў Дубейка.— У ціхай вадзе чэрці водзяцца.

Першыя ўражанні знаёмства не спадабаліся маладому настаўніку, і ён, папрасіўшы выдаць пасылкі з кнігамі і сшыткамі для яго школы, развітаўся з новымі знаёмымі.

Выйшаўшы са зборнай, Лабановіч накіраваўся да дзвярэй, каб падацца на вуліцу, але Саханюк затрымаў яго.

— Не, калега: трэба пазнаёміцца з пісаранкамі, бо калі не зойдзеце да іх, то гэта будзе такая крыўда, якая вам ніколі не даруецца ні ў гэтым жыцці, ні на тым свеце.

Саханюк узяў пад руку Лабановіча і павёў яго ў кватэру пісара.

Прасторная і светлая зала была ўбрана чысценька і акуратна на мяшчанскі лад. Сталы і столікі былі заслааны чыстымі настольнікамі і настольнічкамі. Крэслы стаялі ў парадку. На сценах віселі розныя малюнкі ў прыгожых асадках. Па кутках залы стаялі круглыя столікі пад белым кружавам: на століках ляжалі альбомы для фатаграфій. На вокнах вазоны розных гатункаў. Адным словам, на ўсім быў відзен адбітак дзявочага прызору і акуратнасці.

Маня, старэйшая дачка пісара, ужо не маладая дзячына, гадоў за дваццаць пяць, па ўсім відаць было, пад-

гатавалася спаткаць настаўнікаў. Яна надала свайму твару тую міну, той выраз, якія люстэрка падказала ёй як самыя лепшыя, што найболей ішлі да яе, нявінна сядзела за сталом, нібы нічога не ведаючы, і разглядала «Ніву». Яна была чорная, як цыганка, даволі прыгожая з твару; але разам з гэтым было на ім і нешта такое, што рабіла яго сярдзітым, злым. Напэўна доўгае чаканне свайго суджанага, якога дзесь затрымалі чэрці, мела свой уплыў. Саханюк галантна падвёў свайго калегу да пісаранкі.

— Лабановіч, цельшынскі педагог.

— Вельмі прыемна,— сказала Марыя Пятроўна.— Сядайце, калі ласка!

Лабановічу здалася, што яна чымся ўгневана. «Ці не Саханюком, які шукае свайго шчасця не тут, блізка, а дзесь за сем вёрст, што яна з ім крыху неласкавая?» — падумаў Лабановіч.

— Ну, як вам падабаецца наша месца? — спытала пісаранка.

— А нічога. Месца вельмі добрае, і мне наогул падабаецца Палессе.

— А вось вашаму калегу яно падабаецца мала.

— Не скажэце,— адказаў Саханюк: — Каб гэта была праўда, то пяць год я не выседзеў бы тут.

— Калісь падабалася,— сказала Маня і ледзь уздыхнула.

Увайшла сярэдняя дачка, Саша, зусім непадобная да сястры. Яна была шчаслівейшая ад яе, бо мела жаніха ў асобе тутэйшага ўрадніка. Зараз жа за ёю ўвайшла і трэцяя сястра, Ніна. Самая малодшая, Вольга, вучылася ў горадзе, і яе цяпер не было дома.

Лабановіч чуўся не па сабе ў кампаніі дзяўчат і не трапляў падтрымаць з імі гутаркі. Ён толькі адказваў на іх пытанні, адказваў сур'ёзна, што не падабаецца паненкам такога стану, якія звыклі, каб іх забаўлялі, жартавалі з імі і малолі гарох і кашу, абы было смешна.

— А вы спяваеце? — спытала яго Саша.

— Не. Спяваю няважна,— адказаў Лабановіч, і ў вачах яго бліснуў ледзь прыметны смех,— за практычную лекцыю па спевах у семінарыі наш Костка ледзьве тры з мінусам паставіў.

•— Якая костка? — здзівілася старшая пісаранка.

— Выбачайце, не якая костка, а які Костка,—

паправіў яе Лабановіч.— Гэта ў нас быў такі настаўнік у семінарыі, які выкладаў спевы і меў прозвішча Костка.

— Не,— сказала Саша,— я не пра такія спевы пытаюся. Вы маглі даць няўдалую лекцыю, але гэта не можа пашкодзіць вам самім праспяваць, ну, напрыклад, раманс.

•— Крыў мяне божа! — засмяяўся Лабановіч: \— Каб я яшчэ рамансы спяваў. І сам не спяваю, і не люблю, калі хто іх спявае. Іншая справа паслухаць добры хор.

Такім адказам Лабановіч прыпыніў усякія запытанні ў гэтым кірунку: змоўклі паненкі, маўчаў і ён.

Размова павялася між паненкамі і Саханюком аб справах другога зместу, аб іх знаёмых, адным словам, пачалося пераліванне з пустога ў парожняе.

Некаторы час Лабановіч слухаў, а потым падняўся, папрасіў прабачэння і стаў развітвацца.

Яго не затрымлівалі, хоць з далікатнасці папрасілі заходзіць.

«Дудкі,— казаў сам сабе Лабановіч, выходзячы ад паненак,— не скоро я тут буду».

Разам з ім выйшаў і Саханюк.

— Ну, як вам, калега, спадабаліся паненкі?

— Ну, што ж? Дзяўчаты, як дзяўчаты. А вось што я не спадабаўся ім, дык гэта ясна.

— Чаму вы так думаеце?

— Тут і думаць няма чаго. Перш-наперш, не сказаў кампліментаў і не ўмею казаць іх. Можа б, і прыдумаў, але не асмельваюся вымавіць, далей, не пахваліў нічога з іх работы, не заспяваў раманса і наогул нічога не патрапіў сказаць у тон.

І ён не памыляўся. Як толькі настаўнікі сышлі з ганка, першая Саша сказала:

— Ну і мяшок! Як для Цельшына, дык лепшага і не падбярэш.

— Зусім неачэсаны: так і відаць, семінарыст, гатовы кашлянуць і зацягнуць: «Благаславі, душэ мая, госпада»,— аклікнулася Маня.

Настаўнікі тым часам ішлі да бацькоў. Дарогаю Саханюк паказваў, дзе хто жыве і чым хто выдацен. Вось у гэтым дворыку жыве фельчар Гарошка, удавец, сышоўся з адною паляшучкаю і сам апаляшучыўся. Сын яго, Максім, вучыўся ва ўсіх школах Пінска, але ні аднае не скончыў, а з апошняе, з духоўнага вучылішча,

проста ўцёк. Цяпер ён сядзіць на бацькавай шыі. Уцёк жа ён з тае прычыны, што ў гэтых школах не вучаць нічому такому, што адпавядала б яго шырокай натуры, якая знайшла здавальненне ў гарэлцы, картах і іншых забаўках вясковага лабатраса. Цяпер ён бярэ курс на дзяка або на памочніка валаснога пісара. Але пакуль што гэта толькі добрыя намеры.

Бацюшка, яшчэ малады, крыху хваравіты, нікуды не ходзіць, але любіць, калі да яго заходзяць. Матушка была раней настаўніцай, кабета вясёлая і добрая, вельмі любіць пагуляць у стукалку.

Вось гэты дом з садам, першы ад царквы, і ёсць пасада бацюшкі.

Так непрыметна настаўнікі дайшлі да веснічак бацюшкавага двара.

VI

і— Міласці просім, міласці просім,— прамовіў а. Кірыл і борздымі крокамі патрусіў да дзвярэй насустрач гасцям і стаў памагаць ім раздзявацца; сам першы падароўкаўся з Лабановічам, папрасіў настаўнікаў садзіцца, сам падстаўляў ім крэслы і наогул выказаў вельмі многа прыветнасці і ўвагі, нават радасці і дабраты.

Айцец Кірыл быў чалавек яшчэ малады, нізенькі, шчупленькі, худзенькі, з рэдзенькаю цёмнаю бародкаю і жывымі, крыху неспакойнымі цёмна-шэрымі вачамі. Адбітак нейкай мукі адзначаўся на яго худым твары. Гаварыў а. Кірыл громка і борзда, часта смяўся ад душы, але радасці, гэтай галоўнай уласцівасці здоровага смеху, не чулася. І варта было хоць на хвіліну яму сціхнуць, каб зараз жа цень смутку'лёг на яго твар.

— Даўно ж вы прыехалі ў Цельшына? — запытаў Лабановіча а. Кірыл.

— А ўжо скоро тыдзень будзе, а. Кірыл.

— Што, не думалі, пэўна, папасці ў такую глуш? — зноў запытаў а. Кірыл і громка засмяўся.

— А вы ведаеце, а. Кірыл,— сказаў Саханюк,— калега знаходзіць, што ў нас тут большая глуш, чым Цельшына.

•— І праўду кажа, чыстую праўду,— пераконана прамовіў а. Кірыл: — Тут у нас такая яма, такая, выбачайце, памыйніца, што другой такой на свеце няма.

— Калі я казаў, што ў вас, калега, большая глуш, то меў на ўвазе, што вы жывяце далей ад чыгункі. Якая б ні была сама па сабе глуш, але калі ты чуеш гудок паравоза, шум вагонных колаў і бачыш гэтыя роўныя або прыгожа закругленыя палоскі жалеза на шпалах, то не так тужліва адчуваеш адарванасць ад людзей і культуры, бо чыгунка з'яўляецца як бы жывым вобразам непарванай сувязі з людзьмі.

— Калі ж вы думаеце пачынаць работу ў школе?

— А вось я і хачу прасіць вас, а. Кірыл, прыехаць на гэтых днях у маю школу на малебен. Так бы з аўторка і пачаў.

— Не спяшайцеся,— махнуў рукою а. Кірыл.— Вы думаеце, яны, гэта быдлё, зразумеюць, што вы для іх будзеце старацца, вучыць іх? Вы не ведаеце мужыка: зрабі яму дабро — ён адплаціць табе самай чорнай непадзячнасцю. Мужык — гультай, злодзей, п'яніца. Толькі і глядзіць, як абадраць цябе, ашукаць. Ніякай веры няма яму. Ён гатоў цябе ўтапіць, прадаць за чарку гарэлкі. Іх трэба ўзяць — во! — Айцец Кірыл згарнуў кулак і патрос імі, паказваючы, як трэба трымаць мужыка.

Лабановіч ніяк не спадзяваўся, каб а. Кірыл мог да такой меры не любіць мужыка, і наогул, каб у такім маленькім папку магло змяшчацца столькі нянавісці.

— Вы папрабуйце купіць у мужыка кусок хлеба ці шклянку малака. Што, ён прадасць вам? Ніколі. Гандляру прадасць, вам — ні за якія грошы!

Лабановіч нецярпліва чакаў, калі скончыць выліваць сваю злосць а. Кірыл, каб заступіцца за мужыка. Лабановіч быў пакрыўджан, як мужыцкі сын. Ці даўно яму самому, калі вучыўся ён у семінарыі, крычалі мешчанчкі: «Лямец, лямец! На якой бярозе ты лапці павесіў?»

— Розгамі яго трэба сеч! — скончыў а. Кірыл і гнеўна бліснуў вачамі.

— Я не магу згадзіцца з тым, што сказалі вы, а. Кірыл. Нават і тады, калі гэта ўсё было б праўда,— пачаў Лабановіч,— і тады нельга судзіць так мужыка. Вы кажаце — мужык скарэй прадасць гандляру, чым пану, бо пад паняцце «пан» у мужыка часта падыходзіць кожны, хто носіць цешку або чорнае паліто. Гандляра ён ведае, з гандляром ён жыве; часам і лае яго і ў морду яму плюе. На мужыка прывыклі пазіраць, як на пчалу

або на нейкую машыну, якая павінна ўсё вырабляць, усім даваць і яшчэ пры гэтым казаць і кланяцца: «Дзякую, што бераце». І ўсе так ці іначай бяруць ад мужыка: бяруць сілаю, бяруць хітрыкамі, бяруць ашуканствам. А мужыку многа далі? Паважаюць мужыка? Хто вінават, што мужык неачэсаны, што мужык цёмны і жыве па-свінску? У святым пісанні напісана: «Якою мераю мерыце вы, такою адмерыцца і вам».

Айцец Кірыл слухаў, апусціўшы вочы, і стукаў пальцамі па сталё.

*— Вы яшчэ мала ведаеце мужыка,— спакойна адказаў а. Кірыл,— што б вы мне ні казалі, я буду цвярдзіць сваё: мала білі мужыка!

. — Вы зусім не тое гаворыце, што думаеце. Проста вы за нешта ўгневаліся на мужыка,— сказаў Лабановіч, смеючыся.

Саханюк маўчаў.

— А вы ведаеце,— прамовіў урэшце ён:—Нашых тутэйшых сялян ніхто нідзе начаваць не пускае.

— Хто не пускае?

— Другія мужыкі.

— Ды што ж? Не спрачаюся, вашы мужыкі могуць быць і дрэннымі, але з гэтага не следуе, што і ўсе мужыкі нікуды нягодныя. Тая ж самая паншчына, аб якой шкадуе а. Кірыл, псавала іх, бо, як пацвярджаюць факты, былі такія паны, што гналі сваіх мужыкоў і падбівалі іх на кражу ў сваіх суседзяў-паноў.

На гэтым месцы гутаркі ўвайшла матушка. На яе твары была прыветная ўсмішка. Паздароўкалася, села і, звярнуўшыся да Лабановіча, запытала:

— Былі ў пісара?.. Ну, як вы знаходзіце пісаранак?

— Прызнацца, я і не разгледзеў іх, бо мы вельмі мала былі там.

— А праўда, Саша —харошанькая?

Айцец Кірыл паморшчыўся і махнуў рукою. Лабановіч адказаў:

— Нічога сабе дзяўчына.

— Вось бачыце, шкада толькі, што вы ад нас далёка, а то б зачасцілі за Алеськаю?

— А хіба тут няма каму гэтай справай заняцца? Вось мой калега, напрыклад?

Саханюк і бацюшка засмяяліся.

— Не, я ўжо зусім страціў там ласку, дзякаваць богу.

Айцец Кірыл засмяяўся яшчэ грамчэй.

•— Наш настаўнік кажа; «Не на таго прасцяка напалі!» — сказаў ён.

— Апрача таго, я чуў, што ў яе жаніх ёсць ужо.

— Ці мала на свеце дурняў? — зноў дадаў а. Кірыл. Матушка вяла сваё:

— Ну, то што? Хіба жаніхам свіней не падкладаюць?

— Гэта было б не па-хрысціянску.

— Затое ж па-кавалерску.

— 3 паліцыяй мець справы небяспечна,— зазначыў а. Кірыл.

— Глуш там у вас, вучыцелька!

— Усе вы, панове, у глушы жывяце, а глушы баіцеся. І ў глушы людзі жывуць. Мне, матушка, нават падабаецца такая глуш.

— Праўда, у пана падлоўчага дочки падростаюць,— гнула матушка сваю лінію,— і кажуць, старэйшая вельмі прыгожая, ужо зусім паненкаю выглядае.

— Не ведаю: не быў у іх.

— Што гэта вы так мала паненкамі цікавіцеся?.. 0, хітруеце вы, вучыцелька!

— Ёсць тут цікавіцца чым,— зноў буркнуў а. Кірыл.

Матушка ўстала, узяла папярсы, сама закурыла і гасцей патрактвала. Айцец Кірыл не курыў, але набіваць папярсы любіў і цяпер узяўся за гэту работу.

У пакой увайшла служанка — паляшучка, крэпкая чырванашчокая дзяўчына.

— Да вас, бацюшка, Апанас Каваль прыйшоў; просіць хворую прычасціць.

— Хто ў яго хворы?

— Жонка.

— Скажы, зараз іду,— сказаў а. Кірыл.— Я скоро вярнуся — тут блізка, а вы, калі ласка, пачакайце мяне,— звярнуўся ён да гасцей.

Айцец Кірыл надзеў цёплую расу, узяў крыж і ўсе патрэбныя рэчы і выйшаў.

— Эх, папоўская служба! — уздыхнула матушка: — Нават і адпачыць няма калі. А ён слабы, хворы, ногі чуюць цягае. Народ у нас, вучыцелька, грубы, дзікі. Вось вашы, вучыцелька (слова «вучыцелька» матушка вывядзіла ласкальна ад «вучыцель»), цельшыны зусім іншыя людзі. А нашых вам ніхто не пахваліць. Вы ведаеце

такое здарэнне? Айцец Кірыл — гэта ўжо гады два таму назад — быў на сенакосе. Распусціў сена, сушыць. А едзе адзін наш — ёсць тут такі грубіян — проста па бацюш-кавым сене! Айцец Кірыл і кажа, падышоўшы: «Ці табе, кажа, дарогі няма, ці не можаш аб'ехаць, што ты па сене -3 канём топчашся?» А той, нічога не гаворачы, схпіў бацьку за валасы і давай церабіць! Прыходзіць мой бацюшка; як глянула ж на яго — аж у яго каўтунікі па-вырываны! Так і лезуць, так і лезуць!

Матушка апавядала гэта проста, нават з нейкім гу-марам.

— Народ наш, трэба сказаць праўду, грубы, дзікі. Аднаго толькі ўрадніка і баянца, аднаго яго паважа-юць. А хто ўжо лепш можа дагадзіць ім, як не а. Кі-рыл? — зноў казалі матушка:—І зямлю ім аддаў, і се-накос, і лякарствы дае, і добрым словам памагае. Ніколі ні ў чым ім не адмаўляе.

Праз паўгадзіны вярнуўся а. Кірыл, утомлены і хмурны.

— Ну, як жа іх, гадаў, не лаяць? — у гневе прамовіў а. Кірыл: — Чорт ведае, чым кормяць хворую, і гаворыш ім, прыказваеш, не — сваё робяць!.. А гразь!.. Свінні, свінні!

Крыху супакоіўшыся, а. Кірыл сказаў да матушкі ціха:

— Зашлі ты ёй цераз Параску чаго.

— А ўсё-такі, а. Кірыл, вы многа лепшы за тых, хто пра народ гаворыць высокія словы.

Айцец Кірыл махнуў рукою.

— Вось што, другі: будзем абедаць.

VII

Дзержная сцяна аддзяляла кватэру Лабановіча ад школьнае залы, і, каб папасці туды, трэба было толькі адчыніць нізкаватыя дзверы. Як толькі разднела і ўзы-шло сонца, пачалі збірацца вучні. Кожны іх крок, кож-ны рух і вымаўленае слова чуліся ў кватэры настаўніка.

Яшчэ ўчора прайшоўся стараста Раман Круглы па вёсцы, заказваючы сялянам пасылаць у школу дзяцей. То таму, то другому, спаткаўшыся на вуліцы, гаварыў ён:

— Пасылайце заўтра дзяцей у школу!

Пры гэтым стараста рабіў сур'ёзную міну і, наогул, меў начальніцкі выгляд. Яго чырвоныя казюхі з шырокім, як засланка, каўняром з'яўляўся ў розных месцах вулі-цы. Калі патрэбныя старасту асобы не сустракаліся, ён падыходзіў да акна, стукаў пальцамі ў шыбы:

— Гэй, Кандрат! Падыходзі-тка сюды!

Калі Кандрата не было ў хаце, стараста падзываў Алену або Параску і таксама строга казаў:

— Пасылайце заўтра дзяцей у школу!

Выпаўніўшы свой абавязак, Раман зайшоў у школу.

— Дома паньч? — ціха запытаў Раман старожа.

•— Дома, стараста, дома! — крыху нараспеў прамові-ла бабка.

Лабановіч чуў гэта размову.

— Заходзьце, стараста, заходзьце!

Стараста разоў два затрубіў носам. Дзверы ад кухні рыпнулі. Адна палавіна іх адчынілася, а другая затрэс-лася ад націску шырокага пляча старасты.

Ступіўшы крокі два, Раман перайшоў увесь пакоік-спальню і апынуўся на парозе другога. Кожны яго крок адбіваўся на падлозе мокрую плямаю, а на велізарных лапцішчах ён нёс столькі гразі, што добраму гаспадару і на сахор не выбраць.

— Ну, як маецца, стараста?

— Хвала богу; паньч як здароў?

— Вось што, стараста: не называйце вы мяне пані-чом, бо я не паніч, і бацька мой такі ж самы мужык, як і вы.

Лабановіч папрасіў старасту прысесці на канапу, бо кволае крэсла, якіх тут было ўсяго толькі два, наўрад ці вытрымала б яго связістае і дзябёлае тулава.

Стараста, па звычаю ўсіх палешукоў, меў доўгія ва-ласы. Рыжая бародка, вузкая і выгінастая, і крыху хмурны погляд спадылба рабілі старасту падобным да званковага караля. Звярнуўшы ўвагу на яго здаравецкі склад, на шырокую расхлістаную грудзіну, на якой яшчэ значыліся сляды летняга загара і адбіткі вятроў, Лабановіч мімаволі ўспомніў яго бацьку Рыгора, які, як зазначыў Сцяпан Рылка, браў старасту на рукі, як хлап-чанё.

«Крэпкі народ, хоць і жыве ў балотах»,— падумаў Лабановіч.

• — Дык ужо вучыцімеце?
— Так, стараста, трэба пачынаць.
— Ну, я ўжо заказаў, каб пасылалі хлопцаў у школу.
— Чаму ж толькі хлопцаў? Трэба, каб і дзяўчаткі хадзілі.

— Дзе яны пойдучь? — махнуў рукою стараста: — Скажы ім пра школу, дык будуць смяяцца; вельмі дзіўным ім гэта пакажацца. Хоць бы хлапчукі ўсе пайшлі.

Лабановіч, наколькі мог, тлумачыў старасту, што і дзяўчатам таксама вучыцца трэба, і даводзіў, скуль гэта патрэба вынікае.

Стараста слухаў, прыплюшчыўшы вочы, і толькі згаджаўся:

— Гэта так, панічок...
— Гэта вы справядліва кажаце.
— А вядома так.
— Што праўда, то праўда.

Але настаўнік бачыў па твары старасты, што ўсе аргументы зусім не пераконвалі яго ў тым, што дзяўчатам трэба навука. Што навука трэба мужчынам (а навуку стараста разумеў, як уменне чытаць, пісанне ж — ліха яго бяры, без яго можна абысціся лягчэй!), стараста не спрачаўся. Справа службы вымагала хадзіць у воласць. А там надаюць яму цэлую кучу розных папер і загадаў. То трэба было павесткі на суд даставіць па прыналежнасці, то нядоімку сыскаць з каго, то лісты перадаць.

У гэтых выпадках у старасты быў асобы парадак. Ён клаў павесткі з павесткамі, лісты з лістамі, нядоімкі з нядоімкамі. І тут галаве яго прыходзілася папрацаваць нямала. Ён распытваў у воласці, каму павесткі, і тут жа складаў іх у такім парадку, у якім іх трэба перадаць, беручы пад увагу адлегласць. Скажам, павестка для Мікіты Цялушкі, які жыў з гэтага боку вуліцы. Яго павестка клалася першаю, а за ёю ішла другая, трэцяя і так далей. Пасля гэтага стараста запамінаў тых асоб, каму павесткі прызначаліся. Таксама і нядоімкі. На лісты быў іншы парадак. Перш за ўсё іх было нямнога, і канверты былі розныя па колеру і па велічыні. Вось гэты ў сінім канверце трэба аддаць Гаўрыле Жалезнаму, у белым — Язэпу Нырку, а гэтыя памяты і засалены — удаве Тэклі... Ну, калі і пераблытаеш іх,

не такая ўжо бяда: самі разбяруць, калі будуць чытаць паклоны. Гэта ўжо хутчэй бабы патрапяць.

Забраўшы ўсе паперы, стараста колькі хвілін стаяў і разважаў, як бы сам сабе здаваў экзамен. Можна было сорок разоў аклікаць яго ці страляць за колькі крокаў ад яго — усё роўна нічога не чуў тады стараста. Здаўшы экзамен, Раман веселеў, з твару сходзіла напружанасць, у якой часта адзначалася пакута, і ўжо звычайным чалавекам ішоў, куды яму было трэба. А калі ў яго памяці гублялася якая-небудзь шрубка, стараста раптоўна спыняўся сярод вуліцы, пазіраў на паперы, пазіраў доўга і напружана. Пры гэтым ён пакручваў галавою і часта страчваў надзею адшукаць гэтую згубленую шрубку. Тады ён зноў вандраваў у воласць і нес на сваім твары выяўны смутак.

Дзіцячыя галасы гучнелі і мацней даносіліся да кватэры настаўніка. Лабановіч пачуваў лёгкае хваляванне: у гэты дзень твар у твар спаткаецца ён з тымі дзецьмі, якія даручаюцца яму і маральны адказ за якіх ён павінен узяць на сябе. Розныя мыслі аб школе займалі Лабановіча і раней. Цяпер яны захапілі яго яшчэ з большай сілай. Выпаўненне аднае школьнае праграмы яго не здавальняла, і сваё галоўнае назначэнне як настаўніка Лабановіч вызначаў так: абудзіць у вучнях і выклікаць да дзеяння крытычны розум, каб да кожнай з'явы і факта яны падыходзілі з пытаннямі — як выніклі? у чым іх прычыны? І наогул, каб да ўсяго падыходзілі свядома. У гэтым абуджэнні крытычнае думкі Лабановіч бачыў пачаткі таго вялікага сацыяльнага зруху, які Павінен пралажыць прасторную дарогу да новых форм жыцця. Бо калі чалавек пачне разважаць, дашуквацца прычын таго стану, у якім ён знаходзіцца, ён напэўна не пагодзіцца са сваёю доляй і будзе старацца адваяваць сабе лепшае месца на свеце. І калі ў чалавека раскрыюцца вочы, ён сам сабе выбера дарогу і сам за сябе будзе несці адказ. Навязваць жа людзям сваю волю, вымагаць ад іх, каб яны рабілі іменна так, а не іначай, мы не маем права, бо хто можа паручыцца за тое, што мы не памыляемся? Гэтым і тлумачыцца той факт, што розныя правадары, якія захоплівалі жарам свайго пераканання людскі натоўп і вялі яго за сабою, — вялі толькі да тае граіцы, ад якой пачыналіся перашкоды. Натоўп не разумеў гэтых перашкод, адольваць іх у яго не было

ахвоты. На гэтым пункце вынікалі непаразуменні. Правадыр з гарчэчаю ў сэрцы казаў: «О, сляпы, нікчэмны натоўп, статак жывёлін!» А натоўп крычаў: «Ты — ашуканец! Пабіць цябе каменнямі!»

Ужо колькі разоў паглядаў настаўнік на гадзіннік, думаючы, ці не пара яму ў школу.

Праўда, сёння толькі пачатак, толькі збор дзятвы; ён пакуль што азнаёміцца і зробіць запіс у журнал. Усё ж такі на сэрцы будзе спакойней: будуць зроблены хоць сталыя крокі да работы.

А дзеці, крыху асвойтаўшыся, пачыналі гусці смялей і веселей. Часамі чулася іх беганка па лаўках, смех і крыкі. Некаторыя ціхенька падыходзілі да дзвярэй кватэры настаўніка і з найвялікшаю цікавасцю заглядалі ў шчылінкі. Таксама забягалі яны і ў кухню, нібыта напіцца вады. Яны баязліва тапталіся, азіраліся, а некаторыя паціху пыталі ў бабкі:

— А што, бабка, ён сярдзіты?

І калі Лабановіч паказаўся ў кухні, япы, як мышы, загледзеўшы ката, кінуліся наўцёкі.

Старожка залілася вясёлым доўгім смехам: яе вельмі насмяшылі дзеці і іх страх перад настаўнікам. Яна пераказала Лабановічу, як распытвалі пра яго вучні, паціраючы свае вушы, як бы раней пагадзіўшыся з тым, што іх будуць круціць.

У школьнай зале вучняў было дзесяткі два. Як толькі з'явіўся там Лабановіч, яны завілі з усіх канцоў школы і цясней збіліся ў гурт, як спалоханыя авечкі, і ўжо адтуль пазіралі на свайго настаўніка, як на якое дзіва. Значна большая частка іх былі новыя. Усе вучні былі абуты ў лапці, насілі, як і старыя палешукі, суконныя світкі, чорныя або светлыя. Грудзіны, як і ў бацькоў, былі расхлістаны.

Настаўнік павітаўся, адказ на прывітанне далі колькі хлопчыкаў, якія ўжо вучыліся ў школьніцы.

— Што ж вас так мала? — спытаў іх Лабановіч.

— Яшчэ прыйдуць, — адказаў адзін са старэйшых.

— Заўтра будзе болей, — дадаў другі.

— А вы, дзеткі, яшчэ першы раз прыйшлі да школьнікі? — мякка прамовіў настаўнік да малых.

Тыя спусцілі вочы, і толькі адзін, самы храбры, прамовіў кароткае:

— Але.

VIII

Пагаварыўшы з вучнямі і крыху разагнаўшы іх страх, Лабановіч прынёс журнал і пачаў рабіць запіс. Дзеці смялей падыходзілі да свайго настаўніка і давалі адказы на яго пытанні. Пры гэтым часта выяўлялася прастэча і непасрэднасць дзіцячай істоты, якая вельмі развясельвала настаўніка і ўсю школу, выклікаючы цэлыя выбухі смеху.

— Скажы ж ты, галубок, — звярнуўся Лабановіч да аднаго хлопчыка, які падыходзіў запісвацца. — Як ты завешся?

Хлопчык маўчаў і пазіраў на настаўніка сваімі яснымі вочкамі. Відавочна, у гэтым запытанні яму пачулася штось падазронае: ці няма тут якое хітрасці, каб не падшукацца часамі? Запытанне, з яго погляду, было зусім нецікавае і непатрэбнае: хто ж не ведае, як ён завецца?

Але настаўнік не адступаўся і зноў запытаў, як яго зваць.

— Або ты не ведаеш? — у сваю чаргу спытаў хлопчык.

— Не, не ведаю, бо каб ведаў, то не пытаўся б.

— Ну, як жа? Иван, ды і ўсё! — прамовіў громка хлопчык з адценнем лёгкай усерджанасці.

— А цябе як зваць? — спытаў настаўнік другога хлопчыка.

— Лар'ён, — весела адказаў той.

— А як завецца твой бацька?

— Кандрат.

— А як тваё прозвішча?

Хлопчык закрыў рукамі твар і пачаў смяяцца.

— Чаго ж ты, Лар'ён, смяешся?

— Не знаю, што казаты.

А адзін палешучок, які ўвесь час сядзеў моўчкі, запытаў настаўніка:

— Чаму ты ўсё пытаеш, як мы завямося?

Малады настаўнік стараўся, наколькі мог, бліжэй падыходзіў да дзіцячай душы, заслужыць давер'е вучняў. Іх часта грубаватыя выхадкі ці звароты непасрэдна да яго ён прапускаў між вусэй, ведаючы той грубы асяродак, з якога яны выйшлі, і маючы на ўвазе, што з часам усё гэта згладзіцца непрыметна, само сабою, пад уплывам школьнага парадку і ладу, які будзе залежаць, га-

лоўным чынам, ад яго самога. Усе іх памылкі ў гэтым сэнсе ён стараўся выправіць і адзначыць так, каб не пакрыўдзіць і не ўразіць чулае дзіцячае сэрца.

Першыя крокі былі зроблены. Дзеці разварушыліся, павесялелі і выйшлі з таго стану замкнёнасці, у якім яны яшчэ так нядаўна былі. Лабановіч, крыху пагутарыўшы, пусціў іх на пераменку. А гэтым часам пад'ехаў і а. Кірыл. Зайшлі ў пакоік настаўніка, пагутарылі пра сёе-тое, пакуль пазбіраліся дзеці. Айцец Кірыл зараз жа сабраўся і разам з настаўнікам пайшоў у школу. Там ён, не затрымліваючыся, адправіў кароткі малебен, сказаў невялічкае казанне дзецям, у якім клікаў іх да навукі, да па<лушэнсгва, і, пажадаўшы здароўя і разумення, даў пацалаваць крыж і акрапіў іх святой вадою.

Пасля малебну настаўнік сказаў вучням перадаць сваім таварышам, каб заўтра ўсе прыходзілі ў школу, і пусціў іх дадому.

З вясёлым шумам і крыкам выбеглі дзеці на вуліцу, напаўняючы яе звонкімі галасамі, і рассыпаліся па хатах. На сваім уласным вопыце пачулі яны, што школа і настаўнік далёка не такія страшныя, як гэта складалася ў іх галаве.

Айцец Кірыл адмовіўся застацца выпіць чаю на дарогу, бо дзень кароткі, дарога паганая. На развітанне папрасіў ён Лабановіча выкладаць закон божы, бо яму далёка ездзіць сюды.

— А наконт... пенсіі мы пагодзімся, падзелім яе без крыўды.

Настаўнік, хоць і з неахвотаю, згадзіўся.

— Прыязджайце да нас, будзем вельмі рады,— сказаў а. Кірыл, ужо седзячы на каламажцы.

Лабановіч застаўся адзін. У пакоіку стала так ціха, што ён мімаволі звярнуў на гэта ўвагу. І была ў гэтай цішы маркота, якую пачуў ён тут першы раз. Яго цягнула на свежае паветра, на волю. Тут ён прыпомніў, што сын самага блізкага суседа яго, пана падлоўчага, хоць і мае хадзіць вучыцца, не прыйшоў. І не прыйшоў напэўна з тае прычыны, што падлоўчы не лічыў шляхетным пасылаць сына, не пабачыўшыся і не перагаварыўшы з настаўнікам, бо ён тут чалавек новы, незнаёмы. Сам жа падлоўчы не належаў да тутэйшага насельніцтва, патрэбы якога абслугоўвала гэта школа.

Пасля абеду Лабановіч сабраўся прайсціся. Ён

выйшаў на двор. На вуліцы было столькі гразі, што перайсці яе ў настаўніка не хапіла адвагі, і ён павярнуў на поле, дзе стаялі два ветракі, і зараз жа выйшаў на вузкую сцежку, якая вяла на чыгунку. Гэта было адзінае месца, дзе можна было хадзіць, не баючыся гразі. Узышоўшы на чыгунку, настаўнік прыпыніўся, як бы разважаючы, у які канец накіравацца. Вакол было ціха. Далёка беглі ўздоўж дарогі высокія тэлеграфныя слупы з белымі гугачкамі і роўна нацягнутым дротам. Ветру не было, а дрот бесперастанку гуў прыемным звонам, ціхім, аднатонным і жаласным, як казка гэтых панурых лясоў і балот Палесся. З боку раз'езда чыгунка, пралёгшы спачатку раўнюсенечкаю сценаю, праз вярсту рабіла залом і гублялася дзесь у лесе. У процілеглым баку дарога ішла роўна на далёкай адлегласці. Было нават відаць, як выступаў з далечы дамок трэцяй будкі. Адтуль ледзь прыметна пасоўвалася чалавечая постаць. І трудна было вызначыць, куды яна ідзе: сюды ці ў другі бок. Гэтая малюсенькая фігурка адна, здавалася, ажыўляла гэты пануры і ціхі краявід, дзе ўсё як бы знікла або прытаілася.

— Пайду насустрач,— вырашыў Лабановіч.

Фігурка была так далёка, што мела выгляд тоненькага маленькага калочка. Яна ішла сюды, але трудна было адгадаць, хто гэта быў: мужчына ці кабета. Адлегласць між Лабановічам і фігуркаю змяншалася.

Мінуўшы яшчэ колькі слупоў, настаўнік мог пазнаць, што гэта была кабета, і ён перастаў ёю цікавіцца, а пачаў разглядаць лес і балоты побач дарогі, мосцікі, ручулі і ўсё, што больш-менш кідалася ў вочы. Настаўнік зусім забыўся аб тым, што яго перш так зацікавіла, звярнуў на гэта ўвагу толькі тады, калі між ім і тым, хто ішоў яму на спатканне, была адлегласць толькі ў два слупы. Цяпер ён заўважыў, што гэта была высокая, стройная дзяўчына, вельмі добра, нават з густам адзетая.

Дзяўчына здалёк-колькі разоў бачліва акідвала поглядам незнаёмага маладога хлопца, а падышоўшы бліжэй, апусціла вочы. Лабановіч таксама не лічыў далікатным разглядаць яе. Але як толькі яны параўняліся, дык зірнулі адно на аднаго, і погляды іх спаткаліся. Незнаёмая дзяўчына, як бы спалохаўшыся, зноў борздзенька апусціла свае чорныя, як смоль, вочы. Лаба-

новіч, зблізку ўбачыўшы яе твар з бліскучымі прадаўгаватымі вачамі, злёгка здрыгануўся: дзяўчына была незвычайна прыгожая. Прайшоўшы крокі тры-чатыры, Лабановіч азірнуўся, каб яшчэ раз глянуць на яе. Тое самае зрабіла і зацікавіўшая яго дзяўчына. Яна, мусіць, не спадзявалася выдаць сябе такім чынам, і з губ яе сама сабою збегла прыемная і павабная ўсмішка, пасля чаго дзяўчына пайшла шпарчэй і ўжо не аглядалася.

Лабановіч, як прычараваны, стаяў колькі хвілін і ўсё пазіраў на яе. Яму было прыемна, нейкая радасць разлівалася ў крыві. Ён пайшоў далей, думаючы аб гэтай незнаёмай дзяўчыне. Яе чорныя вочы, белы твар і гэта чароўная ўсмішка так і стаялі перад ім, як намаляваныя. «Хто ж бы гэта была такая?» — пытаў ён сябе. Гэта, напэўна, з будкі, тая дзяўчына, аб якой казалі яму бабка. Відаць, яна ішла ў вёску да крамніка, каб купіць чаго. «Трэба было, — думаў ён, — пазнаёміцца і правесці яе да вёскі». Ён пачынаў наракаць на сябе за сваю нясмеласць. Іншы на яго месцы знайшоў бы дваццаць зачэпак, каб звярнуцца да яе далікатна і проста і такім чынам пазнаёміцца, супраць чаго яна, напэўна, нічога не мела б.

Узважыўшы ўсе за і супраць, Лабановіч прыйшоў да пераканання, што ён зрабіў добра, не зачапіўшы дзяўчыны. А вось, калі зноў спаткае яе, як сёння, адзін на адзін, тады няіменна павітаецца, бо яны ўжо як бы крыху знаёмыя. Дайшоўшы да трэцяй будкі, Лабановіч вярнуўся назад у надзеі, што ён зноў сустрэне дзяўчыну на дарозе. Ён прайшоў адну будку і другую, мінуў ужо і пераезд каля свайго сяла, але дзяўчыны нідзе не спаткаў. Ці не пайшла яна на раз'езд, сабраўшыся куды-небудзь паехаць? А можа, яна зусім не тутэйшая і больш ніколі не з'явіцца тут? Але ў яго душы надоўга застанецца гэты прыгожы вобраз дзявочае красы. Лабановічу стала чагось шкада, як бы ад яго нешта адарвалася і знікла.

У лесе і ў палях пачынала цямнець, шэры асенні вечар борзда апускаўся на зямлю; разам з ім і нейкі смутак лажыўся на гэтыя пацямнелыя далі. Уся мясцовасць змяніла выгляд, як бы замкнулася ў сабе самой, аддаўшыся выключна сваім думкам і свайму настрою, а ўсё іншае для яе стала чужым і нецікавым.

Лабановіч дайшоў да сцежачкі каля ветракоў і накіраваўся ў школу.

Пан падлоўчы быў родам дзесь з Гродзеншчыны і паходзіў, як ён казаў сам, са старога дваранскага роду. Тутэйшае жыхарства лічыла яго палякам, сам жа пан падлоўчы з гэтым не згаджаўся.

«Я — ліцвін», — з нейкаю гордасцю зазначаў пан падлоўчы, і сваю належнасць да ліцвіноў даводзіў, паміж іншым, і тым, што яго прозвішча — Баранкевіч — мела канчатак на «іч», тады як чыста польскія прозвішчы канчаюцца на «скі». Жулаўскі, Дамброўскі, Галонскі. Даведаўшыся, што прозвішча новага настаўніка Лабановіч, падлоўчы пры спатканні з ім прыметна выказаў адзнакі здавальнення, як гэта бывае тады, калі нам на чужыне прыходзіцца спаткацца з земляком.

— То і пан — ліцвін! — весела сказаў ён маладому настаўніку і пастукаў яго па плячы. Сваё ліцвінства ён падкрэсліваў пры кожным зручным выпадку, кажучы: «Мы, ліцвіны, любім піць гладка!»

Лабановічу, калі ў яго чарцы заставалася недапітая гарэлка, ён таксама казаў:

— А яшчэ ліцвін!.. Ну, які ж ты пасля гэтага ліцвін! — Пан падлоўчы з дакорам пазіраў у вочы настаўніку: — Не псуй ты мне, братка, кампаніі!

Калі ж гэты аргумент не памагаў, то пан Баранкевіч прыводзіў другі:

— Ты лепш, браток, падашукай маю жонку, але не ашуквай мяне за чаркаю гарэлкі.

Трэці аргумент, самы моцны і ўжо самы апошні, быў такі:

— Пі! Пі, кажу, бо далібог вылью за каўнер!

Гаварыў падлоўчы Баранкевіч найболей добраю беларускаю моваю. І трэба адзначыць, што ён ні ў якім разе не быў п'яніца, ён проста любіў выпіць «з добрымі людзьмі», а сам адзін і чаркі не выпіваў. Але і ў кампаніі «добрых людзей» ніколі не перабіраў меры. У яго была тут пэўная граніца, якой ён ніколі не пераступаў і за якую яго нельга было вывесці ніякімі сіламі. Што ж тычыцца яго ліцвіналюбства, дык яно яшчэ выяўлялася і ў тым, што ён вельмі любіў літоўскія калдуны. І гэтых калдуноў, як запэўняў пан падлоўчы, ён з'еў аднойчы сто сорок штук.

— Разумеецца, пры гарэлцы,— дадаваў пры гэтым Баранкевіч.

Першы раз Лабановіч зайшоў да падлоўчага вечарам таго ж самага дня, калі хадзіў гуляць на чыгунку.

Баранкевіч спаткаў суседа-настаўніка прыветна і павёў яго ў чыстую палавіну дома, дзе ён звычайна прымаў гасцей. Пакой быў прасторны, чысты, акуратна выбелены. Каля аднае сцяны стаяла канапа і вялікі просты стол каля яе, засланы белым настольнікам. На невялічкім століку недалёка ад канапы стаяла скрыначка, музычны струмант, якую падлоўчы і пускаў у работу, каб забавіць гасцей. Апроч яшчэ аднае канапкі каля другой сцяны і некалькіх простых крэслаў, у пакоі гэтым больш не было нічога, і ён выглядаў пуставата.

— Сядайце, паночку,— папрасіў Баранкевіч госьця і патрактаваў яго моцнаю папяросаю.

Гаспадар і госьць разгаварыліся, прычым пан падлоўчы быў першы чалавек тут, ад якога Лабановіч пачуу добрае слова на конт гэтага месца, якое мела той вялікі козыр, што ляжала каля чыгункі. Прайшоўшыся колькі разоў па пакоі, пан падлоўчы гукнуў, павярнуўшыся да другога палавіны дома:

— Габрынька!

— Зараз, татка! — адгукнуўся ў глыбі дома звонкі дзявочы галасок.

Следам за гэтым пачуліся лёгкія і частыя крокі, і ў пакой увайшла малодшая дачка пана падлоўчага. Такімі ж борздымі крокамі падышла яна і да госьця, працягнула яму сваю яшчэ дзіцячую руку, зрабіўшы прысяданне, якое Лабановіч бачыў першы раз. Ён нават спаалохаўся: яму здалася, што гэта маленькая паненка прысела ад таго, што ён наўмысля наступіў ёй на нагу.

— Чэсю! — зноў гукнуў падлоўчы.

Крыху счакаўшы, скробаючы ботамі, у пакой увайшоў меншы сын Баранкевіча, хлопчык гадоў дзевяці, даволі панурага выгляду, з вялікаю кучараваю галавою і прыгожым тварам. Паздароўкаўшыся з настаўнікам, Чэсь моўчкі сеў каля'кахлянае печы і адтуль, як ваўчок, прыглядаўся да настаўніка.

Папрасіўшы прабачэння, падлоўчы адлучыўся, пакінуўшы Лабановіча з дачкою і сынам.

Панна Габрыня, смуглая, строгая і сур'ёзная дзяў-

чынка-падлетак, звярнулася да Лабановіча з прыветнаю ўсмешкаю:

— Пан любіць музыку?

— Вельмі люблю,— прамовіў Лабановіч.

Габрыня падышла да музычнай скрыначкі, выбрала металічны кружок, прыладзіла яго да скрыначкі, 'завяла яе і пусціла.

Мяккія, ласкавыя гукі стройным сугалоссем паліліся па пакоі, напаўняючы яго прыемным звонам і навяваючы якіясь добрыя, ціхія чары. Няясныя вобразы ўсплывалі самі сабою, аб чымсь казалі і клікалі невядома куды, а на сэрцы аставалася пачуванне ўтраты чагось далёкага, чаго ўжо не вернеш ніколі і аб чым можна толькі ўспамінаць. Усе ж дробязі жыцця, увесь будзённы клопат, мут душы,— усё гэта знікала, адступала перад чарамі хараства. Скуль жа гэты смутак? Аб чым ён? Ці не ёсць гэта тое няяснае адчуванне хараства жыцця, якое так бязлітасна, так груба папіхаецца нагамі, таго хараства, што падымае чалавека над балотам людское сумятні?

Хвілін праз колькі вярнуўся пан падлоўчы, а потым прыйшла пані падлоўчая — другая яго жонка. Гэта была кабета ціхая, забітая, бо пан Баранкевіч, як даведаўся Лабановіч потым, у сям'і быў чалавек жорсткі.

Габрыня зараз жа выйшла і хутка вярнулася з сястрой, стройнаю чарняваю дзяўчынаю, гадоў шаснаццаці, з тонкімі прыгожа абрысаванымі брывамі. Выраз яе цёмных акруглых вачэй часта змяняўся: то ў іх іскрыўся вясёлы смех і нахіл да жартлівасці, то адбівалася нейкае засмучэнне і тая сталасць, што рабіла ўражанне, быццам дзяўчына многа перадумала і перажыла.

Размову вялі галоўным чынам падлоўчы з настаўнікам, а ўсе іншыя слухалі і толькі зрэдку ўстаўлялі сваё слова. Было відаць, што прысутнасць падлоўчага стрымлівала іх, прымушала трымацца нейкіх граніц, якія з'яўляліся вынікам практыкі сумеснага жыцця.

Баранкевіч вельмі ўспагадна ўспамінаў настаўніка, якога змяніў Лабановіч.

— Што мне падабаецца ў пана Турсевіча, дык гэта тое, што ён умеў паставіць сябе" ў кожным коле грамадства і меў свой асабісты гонар,— сказаў падлоўчы.

— Турсевіч — гэта мой настаўнік і мой зямляк, аднае воласці. Я лічу яго адным з выдатнейшых настаўнікаў

і працаўнікоў. Ён не толькі вядзе добра справу ў школе, але і многа працуе над самім сабою; чалавек многа чытаў і многа думаў. Гэта адзін з тых маіх сяброў, якіх я вельмі шаную і паважаю.

— Як жа, паночку, ён быў панскім настаўнікам? Здаецца, розніца ў вашых гадах не такая вялікая? — запытаўся Баранкевіч.

— Ён старэйшы ад мяне гадоў на чатыры. Калі ён скончыў першую школку, то я яшчэ пачынаў толькі вучыцца. Ён цэлую зіму быў маім дарэктарам, маім і маіх братоў.

— А, хіба што так.

— Дык пан добра знае пана Турсевіча? — спытала пані падлоўчая: — Ах, які гэта быў рэдкі чалавек! — дадала яна і зірнула на мужа, як бы хочучы прачытаць на яго твары, ці добра яна сказала.

— Пан Турсевіч у школе быў строгі, — адгукнуўся малы Чэсь з-пад кахлянае печы.

Баранкевіч павярнуў галаву ў бок сына і, смеючыся, прамовіў:

— А што ж з вамі іначай зробіш? Дай вам волю, дык вы і школу павернеце, і толку з вас нікага не будзе.

Паненкі засмяяліся.

— Я вось буду прасіць пана настаўніка, каб цябе часцей на калені ставіць ды яшчэ грэчкі падсыпаць.

— У пана настаўніка і грэчкі няма, — сказала Ядвіся і ўскінула на настаўніка свае вясёлыя смяшлівыя вочы.

Лабановіч зірнуў на яе. «Слаўная дзяўчынка», — падумаў ён.

— Ну, то я прышлю, цэлую асьміну прышлю, — сказаў падлоўчы.

— Чэсь будзе такі добры ў мяне вучань, што да грэчкі ў нас не дойдзе. Праўда, Чэсю?

Сестры зноў засмяяліся. Чэся яны зналі лепей і, як відаць, схіляліся да погляду таткі наконт грэчкі.

Чэсь жа ўгнуў галаву, не зусім пэўны ў тым, што для яго справа можа абысціся без грэчкі.

— Ну, як там гарбата? — спытаў Баранкевіч жонку.

Пані падлоўчая зараз жа ўстала, кінула Габрыні і выйшла разам з ёю.

Стол заслалі, прынеслі талеркі з вяндрлінаю, якую так добра ўмеюць прыгатаўляць на Беларусі, і селі піць чай. Лабановіч пачуваўся добра і вольна і ўвесь час веў

размову то з гаспадарамі, то з паненкамі. Пан падлоўчы, выпіўшы шклянку, устаў, папрасіў прабачэння, што не можа больш заставацца, што ён мусіць ехаць па службе, і выйшаў.

Пасля гэтага паненкі пачулі сябе вальней. Яны смяяліся, жартавалі, распытвалі настаўніка аб усім: ці быў ён у воласці, з кім там пазнаёміўся і як каго знаходзіць.

— А вы не знаеце панны Марыны? — запытала настаўніка Ядвіся.

— А хто яна такая? — спытаў Лабановіч.

— А тут на будцы ёсць адна панна.

— Я сёння спаткаў адну вельмі прыгожую дзяўчыну якраз на чыгунцы. Можа, гэта і ёсць панна Марына?

— Так, гэта яна, — прамовіла Ядвіся, распытаўшыся, як яна выглядае.

Паненкі на развітанне колькі разоў напаміналі Лабановічу, каб ён часцей заходзіў да іх.

Х

Якраз за дзень да ўводзін прасвятое багародзіцы, свята, якое прыпадае на 21 лістапада, у вёсцы Цельшына паўстала вельмі важнае пытанне аб тым, калі святкаваць гэта свята: сёння ці заўтра? І паўстала гэта пытанне, як зазвычай усе важныя пытанні, выпадкова.

Старая Лукашыха, Аўгения, прыйшла да свае суседкі Югасі пазычыць падсітак прасеяць мукі. Прыйшла яна якраз у той час, калі трэба ўжо тушыць у хаце агонь. Аўгения зразу ж звярнула ўвагу, што ў хаце суседкі былі ўсе аднакі свята: прасніцы вынесены вон, мужчыны не ўсе яшчэ былі абуты, а сама Югася падбівала цеста на аладкі і печы не падпальвала.

— Што ж гэта ў вас, дзеўка, як бы свята?

У Цельшыне быў такі звычай, што адна старая жанчына, зварачаючыся да другой, казала ёй «дзеўка».

— А хіба ж не свята? — прамовіла Югася і зірнула на суседку.

— Як свята? Што ты, дзеўка, гаворыш?!

— А так што свята! — цвёрда і пэўна адказала Югася.

— Ах, божачка мілы! А я ж думала, што заўтра! —

ускінула рукамі Аўгенья:—Лукаш мой даўно пайшоў у клуню малаціць грэчку!.. І сама я ўсю раніцу прала!.. А-а, як жа я гэта думала, што свята заўтра? Ах, матачкі мае родныя!

Аўгенья борздзенька павярнулася і выйшла з хаты, нават і падсітак забылася пазычыць. Выйшаўшы на вуліцу, яна на хвілінку прыпынілася, а потым раптоўна кінулася да Нупрэя Бабка.

— Што я прыйшла ў вас спытаць: сёння свята ці заўтра? — запыталася Аўгенья і акінула вачамі хату.

Нупрэй зусім яшчэ не падымаўся, ляжаў спіною на печы і грэўся, як кот, падкурчыўшы доўгія ногі, бо яны, хоць печ была і прасторная, не маглі на ёй як мае быць змясціцца.

— А пэўне, сёння, — адказаў ён з печы.

Праўда, Нупрэў голас вялікага аўтарытэту нідзе наогул не меў, а ў пытаннях свята тым болей, бо Нупрэй Бабок нічога не меў проці таго, каб святкаваць і будныя дні. Але і Малання, жонка яго, таксама пасведчыла, што свята сёння.

— Ах, матухны, — зноў пляснула рукамі Аўгенья: — Усе людзі святкуюць, адна я, як тая дурная калатоўка, соваюся: ні свята, ні спакою не бачу. — І яна ледзь не бягом вымелася з хаты і пабегла дамоў.

Надта знаёмае тухканне ў Міколкі Стукача адразу затрымала Аўгенью на месцы: калі сёння свята, дык чаму ж у Стукача таўкуць ячмень?

Не думаючы доўга, Аўгенья кінулася да Стукачовых. Першае, што ўбачыла яна там, была ступа і дзве маладзіцы, нявесткі дзеда Стукача: маладзіцы стаялі адна насупраць другой з таўкачамі і заложна таўклі куццю. Міколка Стукач, лысы дзед з сівою бародкаю, падплятаў лапаць, Бабка Стукачыха прала кудзелю. Грук таўкачоў глуха аддаваўся па хаце, і пасля кожнага ўдару штось бразгацела на паліцы, дзе стаялі міскі з лыжкамі.

Здзіўленая Аўгенья спынілася на парозе.

— А хіба ж сёння не свята? — спытала яна.

• — Якое свята? — сярдзіта зірнуў на яе дзед Міколка.

— Вось, скажэце, мае мілыя: як бы хто туману напусціў, — прамовіла Аўгенья, збітая з тропу: — Адны святкуюць, другія кажучь, што свята няма.

— Хто святкуе? — запытала бабка Тацяна.

— Я і сама думала, што свята павінна быць заўтра,

аж прыходжу да Рамковых — святкуюць, Югася аладкі падбівае; зайшла да Бабковых • — і там святкуюць. Прыходжу да вас, — у вас тут будны дзень. Каму ж верыць?

— А можа, і сёння свята, — ужо іншым тонам пачаў разважаць дзед Стукач.

Маладзіцы прыпынілі работу. Адна абаперлася на таўкач, не вымаючы яго са ступы, а другая трымала таўкач у руцэ. Яны таксама задумаліся.

— Уводзіны святкуюць на восьмай нядзелі ад Пакроў, — вылічыла бабка Тацяна: — Колькі ж гэта нядзель ад Пакроў?

— Ну, якраз восьмая нядзеля і пайшла, — сказала Аўгенья.

— Мабыць, свята-такі сёння, — пасля развагі прамовіў дзед Стукач, кінуўшы на зямлю лапаць, і пачухаў галаву ніжэй лысіны.

— Матка! А калі гэта да нас Шпак з будкі прыходзіў? — спытала адна маладзіца сваю свакроў, бабку Тацяну. — Тады казалі, што да гэтага свята засталася адзінаццаць дзён.

Дзед Стукач, бабка Тацяна, нявесткі і старэйшы сын Стукача, Апанас, пачалі вылічаць, калі ў іх быў Шпак з будкі. Выходзіла, што адзінаццаць дзён якраз прайшло. Бабка Тацяна вынесла сваю прасніцу, маладзіца Мар'яна сказала, што куцця ўжо даўно стаўклася; крупы выбралі, а ступу выкацілі вон у сені. Раз свята, дык свята. Аўгенья пайшла дадому, пэўная ў тым, што сёння свята. Не заходзячы ў хату, яна заскочыла да Лукаша ў клуню і накрычала на яго, што ён не святкуе і яе збіў і ўвёў у грэх.

— Ты ж паслухай, стары пень, ці малоціць хто?

Югасю, у сваю чаргу, занепакоіла старая Лукашыха: а можа, і праўда, што заўтра свята? Накінуўшы кажух, яна пайшла да свае кумы Насты. Наста цвёрда вяла падлік святам і строга сачыла за квадрамі месяца.

— Я ўжо чула, што некаторыя збіраюцца святкаваць сёння, але свята, я напэўна ведаю, заўтра. Піліпавы хлопцы ўжо даўно паехалі ў лес з сякерамі.

Не прайшло і чвэрці гадзіны, як па ўсёй вёсцы толькі і было гутаркі, што пра свята, пры гэтым ясна адзначыліся два станы: святочны і будны. Кожны стан меў вельмі паважных прадстаўнікоў свайго кірунку, што ніякім

чынам не маглі дайсці да згоды, бо кожная рука мела вельмі моцныя доказы, на якіх засноўваліся іх пазіцыі наконт свята.

Самы рух пачаўся тады, як пачынала ўжо ўсходзіць сонца. На працягу ўсяе вуліцы то там, то сям стаялі кучкі палешукоў і паляшучак, дзе меншыя, дзе большыя, і ў кожнай кучцы ішла спрэчка аб свяце. Усе сельшынскія законнікі і законніцы сышліся тут і горача судзілі погляды супраціўнага стану.

Мікіта Тарпак, вылажыўшы ўсе доказы за заўтрашні дзень і ніколечкі не зрушыўшы станоўкасці поглядаў сваіх супярэчнікаў, плюнуў, сярдзіта павярнуўся і пайшоў да свайго двара. Яго рашучая хада і выраз твару ясна казалі, што ён надумаўся зрабіць нешта такое, што павінна стварыць моцнае ўражанне і прынізіць тых, хто быў не згодзен з ім. Ён выцягнуў панарады, палажыў на іх дошкі і стаў навальваць гной, хоць вывозіць яго цяпер ніколі не меў на ўвазе. Наклаўшы воз гною, ён запрог каня і важна паехаў уздоўж вуліцы, высока паставіўшы сахор. Пад'ехаўшы да тае кучкі народу, дзе ён нядаўна вёў дарэмнаю спрэчку, Мікіта прыпыніўся і стаў папраўляць хамут, не звараचाючы ні на кога ўвагі, усё роўна як бы гэта была яго звычайная работа. Як толькі Мікіта павярнуў з вуліцы ў поле, зараз жа, з таго боку, адкуль ён выехаў, каля студні, пачуліся два жаночыя крыклівыя галасы. Галасы ўсё мацнелі і набіралі болей злосці. Гэта лаялася Аўдоля Латачыха з жонкаю Мікіты, Акуляю. Яны даўно ўжо былі не ў ладах, цяпер жа гэта свята сталася зачэпкаю для таго, каб даць волю языкам. Латачыха сыпала словы, як гарох. Мусіць, не раз практыкавалася яна ў сваіх мыслях у гэтай лаянцы. Здавалася, яна толькі адчыніла рот, а словы самі, як з мяшка, сыпаліся і сыпаліся. Акуля не паддавалася. Жанкі крычалі то па чарзе, то адначасна. Палажыўшыся з паўгадзіны каля студні, яны разышліся: адна пайшла ў адзін канец вуліцы, другая — у другі, бо ім збрыдла лаяцца, і гэта не давала жаданых вынікаў. І, каб дапачы адна другой, яны пайшлі па вёсцы выстаўляць адна другую перад людзьмі. Тут мелася на ўвазе, галоўным чынам, вастраў падцяць свайго ворага.

— Ах ты, чортава шлюндра! Пайшла па вуліцы зубамі званіць, языком мянціць, каб ён табе высах ды выпетраў,— крычала Акуля.— Ідзі, ідзі, так вось і паве-

раць табе, брахусе. Думаеш, не ведаюць людзі, як ты да Міхалкі ў клуню бегала, га? Ведаюць людзі, за што цябе Крупеніч з раз'езда гарэлкаю частуе, каб цябе лейцамі частавалі... Ведаюць, не думай таго!.. Ты думаеш, не ведаюць, як ты з дарожным майстрам ночы гуляеш, як ты ў яго дзесяць рублёў падчапіла!.. Капач ты з-пад цёмнае хмары, хлеба замясіць не ўмееш, хаты ніколі, як людзі, не падмяцеш, каб табе вочы замяло!

Аўдоля, у сваю чаргу, ідучы ў другі канец вуліцы, вяла сваё казанне. Жанчыны зрэдку прыслухоўваліся адна да другой і, такім чынам, скарыстоўвалі словы адна другой для далейшай лаянкі.

— На мяне людзі глядзяць, бо я харошая, а на цябе і сабакі пазіраць не хочуць. Зайздросна табе?.. А ты забылася, як цябе бабка Тацяна на сваім дварэ злавіла! Чаго ж ты хадзіла туды? Чужых курэй сачыць? А гарбузы з гарода ў Рамковых хто цягаў, каб з цябе кішкі павыцягалі? А хто, калі не твой Мікіта, у дзеда Андрэя баранінку краў? Гэтага, можа, не ведаюць людзі, дык няхай жа ведаюць...

Палешукі стаялі, як строгія і справядлівыя судзіі, але сур'ёзныя твары іх часта рабіліся вясёлымі, і дружныя покаты смеху напаўнялі вуліцу. Пры гэтым палешукі, як па камандзе, адкідалі назад галовы і выпучвалі жываты. Але гэта было толькі ў тых выпадках, калі якая-небудзь з кабет, пераступіўшы ўсякія граніцы жаночага ўшанавання, адпускала штось вельмі жыццёвае і сакавітае. І ўсё ж такі вёска не прыйшла да згоды. Адны святкавалі сёння, другія — заўтра. А некаторыя, каб не ашукацца, святкавалі дза дні.

Гэта няяснае пытанне аб свяце адбілася і на школе. Лабановіч, прыйшоўшы на заняткі, заўважыў, што паловы вучняў няма.

— Чаму ж вас так мала прыйшло?

Дзеці перадалі гісторыю спрэчкі аб свяце, а разам з тым і прычыну адсутнасці вучняў.

XI

Работа ў школе наладзілася.

Малады настаўнік укладаў у яе сваю душу і сэрца. Кароткія зімнія дні праходзілі незаметна, іх не хапала

на тое, каб як след правесці работу. Як толькі добра развіднялася і была магчымасць весці лекцыі, Лабановіч ішоў у школу, размеркаваўшы сваю работу між чатырох груп.

Многа патрабавалася ўмення на тое, каб кожная група была занята і не сядзела без работы. Многа трэба было энергіі і старання, каб кожная група была зацікаўлена ў сваёй рабоце, каб увесць час трымаць школу на вышыні таго ці іншага настрою. Удзень вучні распускаліся на паўтары гадзіны для абеду. Пасля лекцыі зноў ішлі да самага вечара, пакуль не цямнела. Часта са старэйшымі вучнямі лекцыі вяліся і вечарамі пры лямпе. Потым настаўнік яшчэ доўга сядзеў над сшыткамі і праўляў іх. Маладых сіл было многа; здавалася, ніколі не вычарпаеш іх, і расходаваліся яны так, як расходую з восені заможны, але маладасведчаны і непрактычны гаспадар багаты збор ад свае нівы/

Але ў сваёй рабоце чэрпаў малады настаўнік і поўную чару высокага задавальнення, назіраючы, як дзеці набіраліся знання, лёгка асільвалі тое, што яшчэ ўчора здавалася ім незразумелым і трудным. Больш разбітных і здольных любіў ён той любасцю, якая можа быць толькі ў настаўніка да сваіх выхаванцаў. Ім і дазвалялася шмат таго, чаго не павінны былі рабіць звычайныя вучні, бо ў Лабановіча ў школе наогул быў строгі парадак. Хоць патуранне было і шкодна з педагагічнага боку, Лабановіч гэта ведаў, але падольць гэту сваю слабасць не мог ніякім чынам. З другога боку, трэба сказаць, што ад лепшых вучняў і вымагалася болей. І нейкая ўцеха брала маладога настаўніка, глядзячы на гэтых маленькіх змыслых палешучкоў.

Скончыўшы навучанне і перагледзеўшы работы вучняў, Лабановіч часта падводзіў падрахункі дню; пры гэтым разважаў ён і аб тым, як абысці тыя пахібы і памылкі, якіх так трудна бывае пазбегнуць у школе маладому, малавопытнаму настаўніку. Усе тыя спосабы, якія так гладка і проста апісаны ў метадыках, часта зусім не падыходзілі і не адпавядалі ўмовам школы, трэба было тут жа выдумляць іх самому. А колькі часу прыходзілася траціць на тое, каб дастасаваць мову дзяцей да кніжнае мовы! І колькі смешных і непажаданых выпадкаў вынікала на грунце гэтага непаразумення ў школе, дзе мова мацеры зневажаецца і забіваецца!

Часамі Лабановічу здавалася, што школа адстае, што вынікі дасягнуты нязначныя і што, наогул, ён няважны настаўнік. Трэба ўжыць тут штось новае, трэба аджывіць школу, бо спосабы яго заняткаў так застарэлі, што напэўна перасталі быць цікавымі для дзяцей. У такія хвіліны настрой яго спадаў, яму рабілася не па сабе.

«Трэба будзе даведацца да Турсевіча і пабачыць, як ён вядзе сваю справу»,— падумаў Лабановіч і цвёрда вырашыў у першае ж свята паехаць да свайго старога настаўніка.

Ён абдумаў маршрут. Праўда, маршрут гэты просты: пайсці на раз'езд, як-небудзь сесці на таварны цягнік і паехаць. Ад станцыі яго сябар жыў за вярсты дзве, а язды паўстанцыі. Калі ж не ўдасца паехаць машынай, дык у яго — маладыя ногі, да хадзі прывычныя. Развязаўшы пытанне такім чынам, Лабановіч заспакоіўся і хацеў засесці за кнігу.

Якраз увайшла бабуля.

— • А што, панічыку, чай піць будзеце?

— Чай? — спытаў настаўнік і заспяваў:

Чай, чай,
Гтрымчай,
Куды чайкі ляцяць!

Бабуля падперла рукамі шчокі і пачала смяцца.

— Смешны вы, панічок, далібог!.. Ах, няхай бы вы здаровенькі былі!

— А ведаеш, бабуля, што я надумаўся?

— Бог вас ведае, панічок.

—: У гэтую нядзельку, бабуля... ці там нікога няма? — ціха і таемна кінуў настаўнік у бок кухні.

— Няма, панічыку! — ціха адказала бабуля, нарыхтаваўшыся пачуць нешта вельмі цікавае.

— • Дык нават, бабуля, не ў нядзельку, а ў суботу нанач надумаўся я паехаць у госці да таго паніча!

— А я ж, панічок, думала, што вы скажаце пра іншае,— сказала, смеючыся, бабуля.— Чаму ж, панічок, не паехаць? Вядома, збярэцесья...

Дзверы ў кухню стукнулі, і туды хтось увайшоў.

— Гэта, мусіць, бабуля, да цябе хтось лячыцца прыйшоў.

Бабка борздзенька павярнулася і ў дзвярах спаткалася з Чэсем.

— Татка прасіў, каб вы зайшлі да нас,— прамовіў Чэсь Лабановічу.

— Добра, Чэсь, я зараз прыйду. У вас там, можа, хто ёсць?

— Пан Сухавараў з раз'езда.

— Ах, Чэсь! Як жа гэта ты такую штуку мне ў школе ўдраў? — прыпомніў Лабановіч, як Чэсь, седзячы на лекцыі славянскай мовы, скруціў паперку ў трубочку і засунуў яе ў вуха Кандрату Кругламу.

Чэсь апусціў галаву ў знак свае віны і стаяў панурыўшыся.

— Не рабі ты, брат, так ніколі.

Чэсь выйшаў. Крыху счакаўшы, выйшаў і Лабановіч.

За сталом у падлоўчага сядзеў памочнік начальніка раз'езда, пан Сухавараў, нежанаты, яшчэ малады хлопец, адзеты ў парадны мундзір; ён падкручваў сзае чорныя вусікі. На канапе насупраць яго сядзела панна Ядвіся. Яна была ў прыгожай чырвонай кофточцы, якая вельмі ішла да яе твару, а чорныя і пышныя валасы яе былі перахвачаны чырвонай стужкай. Панна Ядвіся выглядала вельмі цікава і прыгожа. Цёмныя вочы яе з доўгімі мігаўкамі як бы рассыпалі праменні. Яна была вясёлая і ў добрым настроі.

Лабановіч падышоў да яе і паздароўкаўся. Панна Ядвіся пазнаёміла яго з памочнікам і запыталася:

— Што гэта вас не відаць?

— А я, бачыце, крыху закапаўся ў школе...

— Уяўляю сабе, якая непрыемнасць сядзець увесь дзень з гэтай вясковай дзятвой. Нанясуць лапцямі гразі, дух цяжкі,— прамовіў Сухавараў.

— Пан Лабановіч закахаўся ў сваю школу,— сказала Ядвіся.

— А можа, у вас, панна Ядвіга? — запытаў памочнік і ўскінуў на яе свае алавяныя вочы.

Відаць было, што памочнік хацеў завалодаць адзін увагаю панны Ядвісі, а настаўніка адцерці. Ён лічыў сябе вельмі цікавым кавалерам, з якім такому настаўніку змагацца ніякім чынам немагчыма.

— О, не! У пана Лабановіча ёсць больш шчаслівеГішая ад мяне.

Адзін момант Ядвіся памаўчала, як бы вельмі

засмуціўшыся, але з яе вачэй так і сыпаліся іскры смеху.

— Пан Лабановіч аддаў сэрца сваёй бабцы!

Сказала і залілася самым вясёлым сардэчным смехам. Таксама смяяліся і малая Габрынька, і Сухавараў. Смяяўся і пан падлоўчы, які ў гэты момант прыйшоў да гасцей.

А Ядвіся яшчэ дадала:

— Сядуць з бабкаю каля стала і варкуюць да самай поўначы.

«Аднак жа ты ахвотніца смяяцца»,— падумаў настаўнік і таксама адказаў жартліва:

— Ну, што ж? Палюбіць маладую і прыгожую кожны патрапіць, а вось закахацца ў старую, гэта ўжо рэч іншая.

— Так, так,— сказаў Сухавараў,—на гэта трэба мець асаблівы талент.

— У пана Лабановіча і ёсць гэты асаблівы талент,— прамовіла Ядвіся.

— Што гэта, паночку, яна да вас прычапілася? — спытаў пан падлоўчы.

— Не ведаю,— адказаў Лабановіч.— На свеце, пане-суседзе, бывае так, што хто каго любіць, той таго і чубіць.

— Ха-ха-ха! — засмяўся пан падлоўчы:—Што, Ядвіська, дастала?

А Ядвіся, як і нібыта таго, спакойна, нават сур'ёзна запыталася:

— А хіба ж ужо бабка чубіла вас, пане настаўніку?

— Брава! Брава! — запляскаў у ладкі памочнік.

Падлоўчы Баранкевіч громка засмяўся.

— Дык вас, пане настаўніку, бабка чубіць? — спытаў ён, не перастаючы смяяцца.

За гэтым агульным смехам Лабановічу не ўдалося нічога адказаць, і верх застаўся за паннаю Ядвісяю.

Размова пайшла па другім кірунку, і гаварыў болей памочнік. Гаварыў ён гладка і востра і часта выклікаў вясёлы смех сваіх слухачоў і слухачак. Панна Ядвіся часта ўскідала на яго свае цёмныя выразныя вочы з-пад тонкіх дужак броваў. Лабановіч маўчаў. У яго было такое пачуццё, як бы ён быў тут зняважаны і пакрыўджаны. А пан Сухавараў вельмі зацікавіў Ядвісю Вільняю і тэатрам. Сам ён крыху спяваў, але толькі пад гітару.

Другі раз абяцаўся ен прыйсці з гітарай, бо панна Ядвіся яго вельмі прасіла. За ўвесь гэты час яна ні разу не глянула на свайго суседа — Лабановіча.

— А ты, Ядвіська, калі ласка, заспявай,— звярнуўся пан падлоўчы да дачкі.

— Пан Сухавараў смяяцца будзе,— прамовіла Ядвіся, апусціўшы вочы, а потым ускінуўшы іх на памочніка.

— Што вы? Што вы? — усхапіўся Сухавараў, просьячы яе заспяваць.

Ядвіся адышла далей у куток каля кахлянай печы і заспявала:

Ці я ў полі не калінаю была?

Голас у яе быў малады, свежы, сакавіты. Спявала яна з такім праўдзівым пачуццём, што рабіла вельмі добрае і прыемнае ўражанне.

Лабановіч слухаў гэтыя спевы, і нейкі жаль ахопліваў яго. Яму хацелася падысці да дзяўчыны і запытаць яе:— «Скажыце, якое гора ў вас на сэрцы?»

Сухавараў многа і доўга хваліў панну Ядвісію, а яна стаяла, апусціўшы вочы, і, здаецца, чакала слова ад Лабановіча. Настаўнік сумыслу не сказаў нічога.

Развітваючыся пасля вячэры, панна Ядвіся была сур'ёзная і не папрасіла суседа заходзіць да іх вечарамі.

XII

Лабановіч пачуў, што на душы ў яго неспакойна. У чым выяўляўся гэты неспакой, ён і сам не мог вызначыць. Не было цяпер і той цэласці і яснасці, з якой жыў ён тут у першыя дні свайго прыезду. То тое, то другое пачынала забіваць душу, адцягваць і раскідаць яго ўвагу, і ён як бы падзяляўся на асобныя часткі, якія не мелі цеснай сувязі між сабою. Нейкае нездаваленне псавала яго добры настрой.

Лабановіч доўга хадзіў па пакоіку, намячаючы больш-менш сталы і пэўны лад свайго жыцця. Трэба глыбей увайсці ў сябе самога і заняцца чым-небудзь болей важным і сур'ёзным, не траціць час на такое глупства, як марнаванне вечароў у кампаніі асоб накшталт Сухаварава, які нават нічога добрага не бачыць у яго

школьнай рабоце. Сухавараў яму не спадабаўся. «Хлюст» — назваў яго ў думках настаўнік, уявіўшы сабе яго воблік, яго ласыя вочы, якімі ён аглядаў панну Ядвісію, яго крыху звільную губу. «Грош яму цана!»

Настаўнік доўга хадзіў па пакоіку. Калі набліжаўся ён да лямпы або адыходзіўся ад яе, цень яго то падаўжаўся, то карацеў, а ў стыках сцяны і столі борздзенька пераломваўся і забягаў на столь. Колькі разоў мімаволі вочы яго ўзнімаліся на вокны пана падлоўчага. Яшчэ думаў настаўнік і аб панне Ядвісі. Можа, і Сухаварава не ўпадабаў ён за тое, што яна аддавала відочную перавагу яму...

«Э, глупства! — перапыніў настаўнік свае думкі. — Трэба абавязкова паехаць да сябра і крыху праветрыцца і скінуць той фуз \ які патрошку пачынае ўжо набірацца».

Але задуманую паездку прыйшлося адлажыць. На другі ж дзень зайшоў арцельны стараста Бабініч, пазнаёміўся з ім і вельмі прасіў да сябе ў госці на чацвёртую будку. Стараста Бабініч меўся паслаць у школу да Лабановіча сваіх дзяцей — сына і дачку. А вучні з чыгункі былі платныя, складалі, такім чынам, даход настаўніку. Пенсія настаўніка была надта малая, і кожны вучань з боку быў значнай дапамогай у грашовых справах. Ніякія довады Лабановіча за тое, што ён мусіць паехаць да сябра, Бабініч не браў пад увагу.

— Паспееце пабыць і ў сябра. Пабудзеце ў мяне, а вечарам і да сябра паедзеце, тым болей што свят набіралася многа.

<

Бабініч належаў да тых людзей, якія не так-та лёгка адступаюцца ад сваіх планаў. Ён да таго часу не пакінуў Лабановіча, пакуль не ўзяў з яго слова быць у гасцях.

Як толькі Бабініч выйшаў, у пакоік увайшла старожка.

— Напэўна, панічку, арцельны ў госці запрашаў? — спытала яна.

— А скуль ты, бабка, гэта ведаеш?

— А як жа, панічок: ён будзе сваіх дзяцей да вас аддаваць. Мне жонка яго ўжо казалася аб гэтым. А ста-

Фуз — смецце, цвіль.

раста такі чалавек, што любіць аддзякаваць. І пачастуе, і заплаціць.

Бабка ведала ўсіх будачнікаў па адзін і па другі бок раз'езда і вельмі раіла пагасцяваць у Бабініча.

— Вельмі добрыя людзі,— казала яна.

— Што ж? Нічога не зробіш, бабка: трэба папакутаваць — пайду.

— Якая ж гэта пакута? От, паніч! І вып'еце, і закусіце.

— А ты, бабка, любіш выпіць?

— А хто ж яго не любіць, панічыку? Калі трапляецца, то чаму ж не выпіць?

У першы святочны дзянёк выйшаў настаўнік на знаёмую яму сцежку, каля двух ветракоў, і пайшоў на чыгунку. Гэта месца вельмі падабалася Лабановічу, і хоць ён даваў кругу, ідучы тут, але часу заставалася яшчэ многа, спяшацца яму не было куды. На чыгунцы ён затрымаўся. Хацелася пайсці ў бок раз'езда, ісці доўгадоўга па гэтых шпалах між развіслых, шырокіх лазовых кустоў, хмызняку і лесу.

Было зусім ціха. Распагодзілася. Нізка стаяла асенняе сонца, і нейкаю маркотаю патыхала ад усяго гэтага цесаага краявіду і ад гэтае вёсачкі, закінутай між балот і лясоў.

Каротка і адрывіста раўнуў паравоз на раз'ездзе, ціхенька здрыгануліся рэйкі, і нейкі лёгкі, ледзь чутны шлах прабег па іх, як бы яны аб чымсі перамаўляліся між сабою. І зараз жа на заломе выбухнуў велізарны клуб белаватага дыму, за ім выкідаліся другія клубкі, следам за гэтым паказаўся паравоз кур'ерскага поезда. Клубчасты, кучаравы хвост дыму ўсё падаўжаўся, шырыўся і, здавалася, нерухома застыў у марозным паветры, тады як галава яго ўсё выцягалася як бы са свайго ўласнага цела. Было штось велічнае, магутнае і захопліваючае ў гэтай імклівайсці поезда. Мімаволі хацелася схіліць галаву прад геніем чалавечага розуму, а/рымаўшага верх над бясконцымі адлегласцямі. Поезд прамчаўся, як змей, абдаўшы віхрам пылу і дыму настаўніка, адсякаючы за кожную хвіліну цэлую вярсту.

Лабановіч зрушыў з месца і пайшоў у той бок, куды паляцеў і зараз жа знік магутны поезд. Настаўнік ішоў на чацвёртую будку да Бабініча. За другою будкаю пачынаўся высокі бор, і месца было больш сухое і вясё-

лае. Настаўнік падышоў да таго месца, дзе спаткаўся з незнаёмаю дзяўчынаю. Ён часта думаў аб ёй, але ні ў кога не пытаўся пра яе, бо людзі ў такіх выпадках заўсёды схільны ахаяць і кінуць хоць маленькі камячок гразі на тое, што для цябе з'яўляецца святым і недатыкальным. Толькі з паннаю Ядвісяю, і то між іншым, была аб ёй гутарка. Сёння ён напэўна як-небудзь даведаецца аб ёй. А можа, яна будзе таксама ў гасцях? А калі гэта зусім не тая дзяўчына?

Ідучы каля трэцяе будкі, дзе жыў Курульчук, Лабановіч кінуў бачлівы погляд, але там было ціха, нікога не відаць. Другая будка, чацвёртая ад сяла, была не больш як за паўвярсты ад трэцяе.

— Калі ласка! Калі ласка!—спаткаў стараста настаўніка на ганачку і павёў яго ў будку.

Маленькая знадворку, будка ўсярэдзіне была досыць памястоўная. У ёй была кухня, праходны пакойчык і яшчэ два пакойчыкі, цімат прастарнейшыя, светлыя і чыстыя.

У пакоіку Лабановіча спаткала гаспадыня, нізкая жанчына. Па яе фігуры адразу трудна было вызначыць, што перамагае ў ёй: таўшчыня ці вышыня.

Гасцей было чалавек восем. Тры мужчыны і кабеты. З боку камоды каля аконца сядзела тая самая дзяўчына, з якою спаткаўся Лабановіч, гуляючы па чыгунцы. Вітаючыся з гасцямі, настаўнік, убачыўшы панну Марыну,— бо гэта была яна,— мімаволі спыніўся на адзін момант перад ёю: гэты незвычайна прыгожы твар як бы прычараваў яго. Разгледзеўшы панну Марыну зблізку, Лабановіч знайшоў, што такой слаўнай дзяўчыны ён яшчэ ні разу не бачыў. Цёмныя чыстыя вочы, крыху як бы чымся засмучоныя, пазіралі так панадна і з такою дабратаю, што ад іх погляду рабілася лёгка на сэрцы! На высокі белы лоб навісалі чорныя-чорныя валасы і дадавалі яе твару яшчэ больш хараства. Тонкія замкнёныя вусны рабілі твар дзяўчыны разам з тым і крыху строгім і сур'ёзным.

— Здаецца, гэта з вамі спаткгўся я аднойчы? —спытаў Лабановіч, павітаўшыся з дзяўчынаю.

Панна Марына ўсміхнулася.

— Так, гэта я ішла ў вашу вёску.

— Ну і моладзь! — сказаў Бабініч:—Як скоро па-трапляюць яны сустракацца!

Бабініч, відаць, паспеў ужо хапіць колькі чарак, бо язык яго, наогул распушчаны, не ведаў стрымання і пачынаў плявузгаць такія рэчы, ад якіх было сорамна не толькі паненкам і кабетам, але часта і мужчыны апускалі вочы або заходзіліся ад смеху. Бабініч у гэтым сэнсе быў вядомы дзівак і ніякім чынам не мог абысціся без таго, каб не ляпнуць чаго пры кабетах. І гэта здольнасць Бабініча асабліва вызначалася тады, калі ён добра выпіваў.

Праз колькі хвілін Бабініч і яго жонка-кадушка запрасілі гасцей за стол. На стала было многа закускі, а яшчэ больш гарэлкі. Гаспадыня прасіла гасцей вельмі далікатна, а гаспадар проста пхаў іх з пагрозамі даць каленам, калі хто не надта шпарка займаў за сталом месца.

— А ты чаго стаіш і топчашся, як таўкач той у ступе? — накінуўся ён на будачніка Лобука.

— Садзіся, Лобук, садзіся! — смяяўся высокі, відны сабою, шыракаплечы Курульчук, швагра панны Марыны.

Госці жыва паселі за стол.

Акінуўшы вокам кампанію і тую гарэлку, якая стаяла на стала, Лабановіч цвёрда пастанавіў не піць, бо нейкае пачуванне засцярогі падказвала яму ўстрымацца. І вось, калі першая чарка дайшла да яго, ён падзякаваў гаспадару і перадаў чарку суседцы, жонцы вазальнага жандара.

На твары Бабініча намалявалася незвычайнае здзіўленне.

— • Хіба ж вы не п'яце? — панізіўшы чуць не да шэпту голас, прамовіў стараста.

— Не п'ю,— салгаў настаўнік.

— Ні аднюсенькае чарачкі?

— Ніяк не п'ю.

— Госпадзі божа, твая воля! Як жа гэта можа быць, каб чалавек не піў? Ну, што ж мне з вамі рабіць?

— Ой, пане настаўніку, у нас няможна, каб гарэлкі не піць,— засмуцілася і гаспадыня. Вы хоць трошачкі, а выпіце.

— Не, не! — загулі і кабеты:—Як-та не выпіць?

Настаўнік стаяў на сваім і не паддаваўся ні на якія ўгаворы.

— Панна Марына! Папрасіце вы. Можа, на вашу

просьбу госць зверне ўвагу,— звярнулася да дзяўчыны жандарыха, чырванашчокая, дабрадушная жанчына.

Панна Марына ўсміхнулася і паказала свае белыя, як калядны снег, зубы.

— А нашто ж прынявольваць чалавека? — сказала яна і зірнула на настаўніка.

і— Вялікі вам дзякуй! — пакланіўся ёй Лабановіч.

— Эх, панна Марына, панна Марына! — з дакорам паківала галавою жандарыха і выпіла чарку гарэлкі.

Пасля гэтай замешкі чарка ўжо не ведала спакою. Курульчук праз паўгадзіны зачаў сваю песню, адну з тых, якія ён ведаў і спяваў, дайшоўшы да пэўнага стопню:

Быў сабе з тапорыкам пан Ян.

Кабеты таксама разумеяліся, як тыя пірагі пад вялікдзень у добрае гаспадыні. Бабініч зусім асалавеў, вочы яго пажаўцелі і варочаліся, як тачыла ў руках няздольнага каваля. Яго плявузгота ўжо не рабіла вялікага ўражання: да яе прыслухаліся і прыцягліся, і яна як бы атрымала тут правы грамадзянскія. На гэта, відаць, звярнуў увагу і сам Бабініч, бо ў яго плявузгоце пачаўся пералом: з кожным разам забіраўся ён усё далей і далей. Ужо колькі разоў закрывала яму рот жонка і сама рагатала. Падгуляўшыя кабеты заспявалі якуюсь песню, а Бабініч закрычаў на ўвесь пакоік. Вымагаючы ўвагі. Кабеты змоўклі, слухаючы, што скажа ён. Бабініч адпусціў такія словы аб іх спяванні, што і прывычныя жанкі паўскакалі з месца.

Панна Марына кудысь схавалася, а сястра яе, жонка Курульчука, угневалася і сказала:

— Не, кумок, не пайду я больш да вас.

— Ну, не буду, не буду,— давячыся дымам махоркі, смехам і кашлем, прамовіў Бабініч:— Не буду, няхай вас халера падушыць!

Лабановічу ўрэшце абрыдла гэта п'яная гульня і гэта гразь распушчанага языка. Яго толькі вельмі дзівіла, як магла быць у такой кампаніі панна Марына. Яму было брыдка і за сябе, і за яе. Устаць і пайсці, што ён ужо колькі разоў памыкаўся зрабіць, Лабановіч не рашыўся, не хочучы пакрыўдзіць гаспадару і гасцей. Ён мусіў дасядзець да вечара, пакуль Бабініч не ўстаў, хістаючыся, і не знік за дзвярамі. надоўга.

Разам з Курульчукамі і паннай Марынан вышшау настаўнік ад Бабініча. Курульчукі і панна Марына прасілі яго быць з імі знаёмымі і заходзіць да іх.

XIII

— А вас, панічыку, пыталася паненка,— далажыла бабка настаўніку, як толькі ён вярнуўся з гасцей:— «Дзе ж, кажа, бабка, твой паніч?» — «Пайшоў, кажу, паненачка, кудысь на чыгунку». — «А я, кажа, хацела папрасіць кніг у паніча».

— Добра, бабка, кніг я выберу.

Лабановіч пакапаўся ў сваіх кнігах і адабраў дзве: томік дробных апавяданняў Караленкі і невялічкае апавяданне Сельмы Лагерлёф «Легенда аднаго дома».

Лабановічу хацелася перадаць кнігі самому, і панна Ядвіся, як дагадваўся настаўнік, напэўна хацела, каб ён сам прынёс іх. Кнігі тут былі толькі як зачэпка. Лабановіч крыху зафанабэрыўся. «Не, не пайду!» — сказаў ён сам сабе.

— Вось, бабка, кнігі, занясі іх, калі ласка, паненцы.

— Добра, панічок.

Бабка крыху пастаяла, як бы разважаючы, але нічога не сказала і выйшла.

Лабановіч, сказаць праўду, гневаўся на панну Ядвісю — пасля таго вечара, калі быў у пана падлоўчага Сухавараў,— і рашыў не паказвацца там. Апрача таго, вобраз другой дзяўчыны яго моцна зацікавіў і таксама крыху засланыў сабою Ядвісю.

І само сабою напашалася параўнанне гэтых дзяўчат. Панна Марына, без спрэчкі, мела перавагу над Ядвісяю ў харакце, але разам з гэтым уступала Ядвісі ў разнастайнасці праяўленняў жыцця. Марына была шіхая, сталая і напэўна вельмі добрая душа, але гэта была простая дзяўчына. Адлучыўшы ад Марыны характэр, гэту дзявочую шылду, ад яе засталася б мала, тады як Ядвіся была натура больш мнагалучная, больш жывая, якая яшчэ не выявілася і не сфармавалася ў пэўны характар.

Лабановіч усміхнуўся сам сабе: яму прыпомнілася казка пра асла. Галодны асёл папаў між двух стагоў. Ён спыніўся і пачаў разважаць, да якога стога яму на-

кіравацца. Разважаў да таго часу, пакуль не выпрастаў ногі.

У канцы Лабановіч вывеў такое заключэнне, што гэтыя дзве дзяўчыны ахаваюць яго ад таго, каб захацца ў адну з іх, і яму стала весела.

— Занесла, панічыку, вашы кнігі. Паненка дзякавала вам. А чаму, кажа, паніч не прыйшоў? — сказала, вярнуўшыся, бабка.

Па праўдзе сказаць, настаўніку хацелася пабачыць Ядвісю, тым болей. што пасля таго, як быў там Сухавараў, яны не сустракаліся. І як ні хітрыў ён сам з сабою, як ні тлумачыў гэты факт, але аднаго не мог пабароць у сабе — не думаць аб панне Ядвісі. І што б ён ні рабіў, аб чым бы ён ні думаў, не-не дый устане перад ім Ядвіся. І чым бліжэй быў ён да яе, тым больш адчувалася ўлада гэтай дзяўчыны над ім. Калі ён быў у гасцях і бачыў перад сабою другую дзяўчыну, ён ні разу не ўспомніў аб сваёй суседцы. А цяпер, як бы ў поместу за гэта, вобраз панны Ядвісі стаяў неадступна ў вачах, дражніў яго, кудысь зваў і смяяўся. А вокны ў пакоі пана падлоўчага святлелі прынадным бляскам. Цяпер там, напэўна, адна панна Ядвіся з сястрою, бо пан падлоўчы цэлымі днямі ездзіў прымаць сена ад палешукоў для графа Патоцкага; паненкі, напэўна, разглядалі, а можа, чыталі яго кнігі. Хата пана падлоўчага выглядала так, як бы хацела сказаць настаўніку: «Хлусіш! Ты ўсё ж такі да мяне прыйдзеш».

— Што за насланне! — прамовіў сам сабе Лабановіч:— Або ў мяне няма сілы ўзяць сябе на павадок?.. Ялсвыя шышкі! Скажаў сёння: гарэлкі піць не буду, і не піў. А скажаў не пайду да Ядзісі, значыцца і быць так!

Настаўнік зняў-са сцяны скрыпку, настроіў сям-так струны і пачаў вадзіць па іх смыкам. Іграў ён зусім слаба, але ўзяўся за скрыпку, каб разгнаць думкі. Ён нават імкнуўся выявіць іграю свой настрой, але з гэтага нічога не выйшла. Скрыпка, як значыўся сабе сам музык, раўла, нібы галодная жывёліна, заглядзеўшы свайго гаспадара. Ён кінуў скрыпку на стол, звярцеў папяросу і, момант падумаўшы, адзеўся, узяў палку і пайшоў.

У кухні каля грубкі стаяла бабка, а на зэдліку прыстале сядзела яе прыяцелька Наста.

— А куды ж гэта вы, панічок? — запыталася бабка.

•— Пайду, бабка, лавіць таго чорта, што твайго Мі-

халку напалохаў,— сур'ёзна адказаў Лабановіч і выйшаў на двор.

Ужо даўно звечарэла, і ў хатах усюды свяціліся апіі.

У адным канцы сяла, ад пераезда, спявалі вясковыя дзяўчаты, і водгулле іх аднатоннай песні, адбіваючыся дзесь каля чыгункі, даносілася сюды цэлымі хвалямі мяккіх жалобных гукаў. Простыя матывы, крыху змячаныя адлегласцю, хвалявалі маладога настаўніка, як нейкі нясны прываб, і разам з гэтым паглыблялі яго смутны настрой. Цёмны лес, што стаяў недалёка за вёскай і глядзеў хмурна, як бы казаў: «Не слухай ты гэтых песень: у іх твая атрута. Уцякай ты адгэтуль — тут усё пранята атрутаю сэрца». Але настаўнік стаяў і слухаў дзявочыя песні.

«Чаму яны такія жаласныя? Чаму мала разнастайнасці ў іх матывах, так мала, што трудна сказаць, аб чым спяваюць дзяўчаты: аб смутку ці радасці, бо калі толькі ні пачуеш іх спевы, яны заўсёды невясёлыя? Ці не аднатоннасць тутэйшага краявіду, гэтыя доўгія, бясконцыя дарогі між лясоў і балот адбіліся на іх?»

За колькі крокаў ад Лабановіча, вынырнуўшы з цемнаты, без шуму, як цень, выступіла жаночая постаць. Параўняўшыся з агародай школы, яна прытрымала крок, пайшла павальней, прыглядаючыся на вокны кватэры настаўніка. Вокны свяціліся: выходзячы, настаўнік забыўся патушыць лямпу.

Угледзеўшы настаўніка ці толькі дагадваючыся аб тым, што гэта ён, жанчына прыбавіла крок, ледзь падаючыся ў бок Лабановіча. Цёмная постаць, крыху адышоўшыся, павярнула назад і накіравалася да настаўніка.

— Вам, мусіць, нявесела аднаму? — спытала жанчына ціха глыбокім маладым голасам, у якім чуўся нейкі прывабны смех.

Лабановіч пачуў, што галава яго закружылася, як бы ад хмелю, а ў крыві і па ўсім целе нібы прабеглі іскры. Ён быў ужо крыху папярэджан і ведаў, што па глухіх вёсках Палесся, у звязку з так званаю «культураю», сустракаліся такія маладзіцы, якія набіваліся самі на кампанію. Цэлы віхор розных пачуванняў пранёсся ў маладым хлопцу. Але ён перамог сябе і груба адказаў:

— Ці не думаеш ты, што мне было б весела з табою?

Маладзіца, відаць, не чакала такога адказу. Яе жа-

ночае самалюбства было моцна абражана гэтым грубым адказам і балюча ўшчымлена. Але яна не паказала гэтага.

— Ха-ха-ха! — засмяялася яна спакусным смехам:— Хіба ж вы святы або калека? — І ўжо другім тонам, з відочнай знявагай дадала:— Вы, можа, думаеце, што я ішла дзеля таго, каб вас развясельваць?

Лабановіч, раз стаўшы на пэўны грунт і пачуўшы сябе таксама ўколатым, ужо не мог змяніць тон і лінію паводзін і ў нейкай злосці, трасучыся, сказаў:

— Няма чаго тут табе паказваць зубы, бо я іх усё роўна не бачу і бачыць не хачу.

Лабановіч чуў, што ён гатоў падскочыць да гэтай спакусніцы, каб пагнаць яе ў шыю. Таксама не ручаўся ён і за іншы вынік, і, каб быць далей ад спакусы і захаваць чыстым сваё імя як настаўніка, ён борздымі крокамі пайшоў праз вуліцу, накіроўваючыся ў той бок, дзе была старая карчма, якраз па дарозе ў Сяльцо.

Маладзіца хіхікнула ўслед, і да яго даляцелі словы:

— Гэта мужчына: ад бабы ўцёк... Неданосак! Стоп-таны лапаць!

Настаўнік ішоў і тросся, як у хвэбры, бо ўся гэта праява яго дужа ўсхвалявала. Як толькі ўлеглася абурэнне, ён пачынаў каяцца ў сваёй грубасці з гэтай незнаёмай жанчынай. Хіба яна вінавата, што яе зрабілі такою розныя пражыванні, пацярэбкі культуры? Хіба нельга было б ухіліцца ад яе больш далікатным спосабам, растлумачыўшы ёй усю гразь і ўвесь бруд гэтага лёгкага заработку? Цяпер яна смяецца і не спіскаецца ў розных мянушках па яго адрасу. І мае права, бо гэта права дала яго грубасць. Ну, што ж? На другі раз трэба быць больш уважлівым да чалавека, хто б ён ні быў.

Так разважаючы, дайшоў ён да карчмы, што была пабудавана яшчэ ў даўнейшыя часы, тады, калі аб манопольках нікому не снілася. Цяпер гэта карчма дажывала разам са сваім гаспадаром, старым Абрамам, апошнія дні. Не было патрэбы адбудоўваць карчму і не было каму заступіць месца старога шынکارа: сыноў Абрам не меў, а дачкі павыходзілі замуж.

Лабановіч кожны раз, праходзячы тут, мімаволі звараचाў увагу на гэта месца і на гэту заняпалую карчму з пакрыўленымі сценамі і пагнутым дахам. І тое, і другое, як нельга лепей, стасавалася адно з другім. Месца

было глухое і пустое, і кожны раз выклікала ў настаўніка адно і тое пачуванне і пакідала адно і тое ўражанне. З чаго яно складалася і якая была яго сутнасць, выявіць і вызначыць было вельмі трудна, але вынікала гэтае ўражанне, відаць, таму, што ў самой мясціне было нешта варожае, непрыветнае і смутнае па сваім характары. Цікава і тое, што ніхто з сялян не будаваўся тут, нягледзячы на ўсе выгады гэтага месца. Старая карчма і яе гаспадар як бы адной нагой ступалі ўжо на кран магілы. А гэта, разам усё ўзятае, хіліла думку настаўніка да заключэння, што на свеце ёсць нейкія розныя пачаткі жыцця. Адны з гэтых пачаткаў вызначаюцца ў бясконцых формах жывых арганізмаў, а другія — адбіліся ў так званай нежывой прыродзе. Але пакуль такія пачаткі не асочаны і не даследаваны як мае быць, яны і не паддаюцца нашаму разуменню, яны жывуць у нашых пачуваннях. Пачуванне ж ёсць папярэднік розуму ў доследах і вызначэннях сутнасці рэчаў.

Мінуўшы старую карчму, Лабановіч прыпомніў фразу, якая зляцела з языка, калі ён выходзіў з кухні: «Іду, бабка, лавіць таго чорта, што твайго Міхалку напалохаў». Якраз гэта і было месца, дзе, па словах бабкі, Міхалку налучыла тое здарэнне, пасля якога ён ледзь не памёр. Паставіўшы ўсё гэта ў звязак з тым фактам, што ён прыйшоў іменна сюды, не маючы гэтага ў мыслях, Лабановіч здзівіўся і зацікавіўся.

«Куды ж я іду і чаго іду?» — спытаў ён сябе і спыніўся, азірнуўшыся вакол.

Было ціха, глуха і пуста, і толькі ў карчме быў відзен агонь. Лабановіч мімаволі пачуў нейкі страх. Яму прыпомнілася апавяданне бабкі. Разумеецца, гэта глупства. Міхалку мог напалохаць які-небудзь дзяцюк, помсцячыся за дзяўчыну, да якой хадзіў Міхалка. Але цікава, наогул, скуль бяруцца гэтыя страхі! Вось ён, настаўнік, не мае веры, што ёсць нейкая таемная варожая сіла, існуючая незалежна ад чалавека, але ён чуе ўплыў на сабе нейкага страху. Калі ён прыйдзе сюды ўдзень, гэтага ўплыву не будзе. Уся справа ў тым, што і другая ноч закрывае сваім змрокам яшчэ многа пытанняў, якія стаяць у звязку з псіхічнымі праяўленнямі чалавечага жыцця.

Нягледзячы на ўсе гэтыя разважанні, Лабановіч чуў, што яму страшна, што яму бракуе сілы павесці змаганне

з гэтым страхам. «Пакліч да сябе нячыстую сілу», — казалі яму нейкая думка, але настаўнік прыкінуўся, што не чуе голасу гэтай думкі і разам з гэтым пачуваў яшчэ большую жудасць. «Калі ў цябе не хапае на гэта смеласці, прysłухайся: ты штось пачуеш», — прывязалася да яго гэта думка. «Ну, што ж? — прамовіў сабе Лабановіч: — І буду слухаць!» І ён унікліва стаў прysłухоўвацца. Тая ж самая ціш, тая ж глушыня. «Чэрці, чэрці! пакажыцеся!» — ціхенька паклікаў ён і зноў стаў прysłухоўвацца. Усё было ціха, ніхто не аклікаўся, ніхто не паказваўся. Нервы настаўніка былі моцна напружаны, і ён чуў, што калі саступіць з нейкага пункту, на якім ён ледзь-ледзь трымаўся, то пападзе ў поўную абладу страху і пусціцца ўцякаць з гэтага месца. Ён павярнуў назад да карчмы і пайшоў, прыбаўляючы кроку. Каля карчмы затрымаўся, падумаў і павярнуў да старога Абрама. Там ён прысеў, папрасіў бутэльку піва і, крыху супакоіўшыся, пайшоў у школу.

XIV

Напярэдадні Міколы сабраўся Лабановіч да сваяго сябра Турсевіча і пайшоў на раз'езд. Дзяжурый якраз Сухавараў. Ён запэўніў настаўніка, што праз паўгадзіны прыйдзе таварны поезд, з якім і можна будзе паехаць. Сухавараў распытаўся, як здароўе панны Ядвісі, як жыве сам настаўнік, як часта бачыцца ён з паненкамі. І тут жа пахваліўся, як гэтымі днямі залучыў ён да сябе адну маладзіцу. Лабановіч прыпомніў сваё не вельмі даўнае спатканне на вуліцы з незнаёмай жанчынай, і яму стала непрыемна слухаць усю гэтую брудную споведзь.

— Выбачайце, — спыніў яго Лабановіч, — нашто вы ўсё выкладаеце?

— А хіба вы не любіце слухаць такія рэчы?

— А што ж тут можа быць цікавага?

— Чаму? — спытаў Сухавараў і зірнуў на настаўніка сваімі шэрымі памаўзлівымі вачамі з выяўным намяханням.

Настаўнік у сваю чаргу паглядзеў яму ў вочы. Не падабаўся яму гэты твар самаздаволенанага самца і гэтыя адвіслыя мокрыя губы з паднятымі ўгару чорнымі вусікамі.

¹ Я. Колас

— Як вам сказаць?.. Гадасць усё гэта, і пахваляцца гэтым чалавеку інтэлігентнаму ніяк не прыстала.

— Эх, вы: сарамяжлівая дзяўчына,— прамовіў Сухавараў крыху зняважліва.

Тым часам падыходзіў таварны поезд. Сухавараў і настаўнік выйшлі на платформу. Прыпыніўшы поезд, Сухавараў пасадзіў настаўніка ў цяплушку і развітаўся з ім. Лабановіч пачуў сябе лёгка, сядзеў і разважаў аб тым, як спаткае свайго сябра.

Як толькі поезд прыйшоў на станцыю, Лабановіч борздзенька выскачыў з цяплушкі, на ўсякі выпадак забег на станцыю, бо магло стаць так, што яго сябар зайшоў туды. Але сябра там не было, і Лабановіч пайшоў да вёскі па чыгунцы.

Вечар быў цёмны і ціхі. Побач чыгункі стаяў высокі стары лес, таемны, пануры і важны. На станцыі шумеў паравоз, ціха і роўна, нібы баючыся парушыць спакой лесу. Абложанае бялявымі хмарамі неба, здавалася, ніжэй навісла над зямлёй, і пухаўныя сняжынкі спакойна падалі на гэты высокі лес і дарогу. Было штось незвычайна прыемнае ў руху белых і чыстоткіх пушынак, і так далікатна лажыліся яны на зямлю, на шапку настаўніка. Чулае вуха, здавалася, само прыслухоўвалася да іх ціхусенечкага шалаху, як бы хацела ўцяміць мілую гутарку.

Лабановіч ішоў борзда. Яму было лёгка, проста хацелася бегчы, ганяцца за гэтымі белымі пушынкамі, нібы яны былі жывымі або ён сам быў яшчэ дзіця.

З правага боку дарогі лес скончыўся. Лабановіч ішоў і ўзіраўся ў цемру, каб не прамінуць гасцінца, бо дзеся тут ён павінен перасекчы чыгунку. А во гэты шлях, вось гэтыя старыя бярозы-прысады! На гасцінцы, у вярсе ад чыгункі, стаяла хата казённага лесніка Лукаша. Там змяшчалася школа, дзе жыў і вучыў дзяцей Турсевіч.

Лабановіч борзда прайшоў гэту вярсту, здалёк убачыўшы сіняваты блеск у акне свайго сябра. Каля самае кватэры ён прыпыніўся. Адно з боку вуліцы было завешана просценькаю занавескаю. Турсевіч хадзіў па пакойку і меў такі выгляд, як бы ён сам сабе пераказваў лекцыю. Лабановіч ціхенька падышоў да аконца, пастукаў пальцам па шыбе і схаваўся.

Турсевіч адхіліў занавесачку і, засланіўшыся рукамі ад лямпы, стаў узірацца. Нікога няма. Як толькі ён

адышоўся, Лабановіч зноў таемна пастукаў у шкло і борздзенька адскочыў.

Турсевіч рашуча падышоў да акна і громка запытаў: —• Хто там?

Лабановіч не аклікаўся.

— Што за чорт? — пачуў Лабановіч нібы сярдзіты голас сябра.

Счакаўшы яшчэ з хвіліну, Лабановіч зноў пастукаў. Турсевіч сярдзіта сарваўся з месца і накіраваўся да дзвярэй. Лабановіч схаваўся за тоўстую бярозу. Турсевіч прыадчыніў дзверы, ледзь прасунуў галаву і стаў пазіраць. Нідзе нікога няма. Як толькі ён зачыніў дзверы і замкнуў іх на засаўку, Лабановіч — скок на ганак!

— Хто? — запытаў Турсевіч, не адчыняючы дзвярэй.

— Не скажу! — адказаў Лабановіч.

— Ах ты, мядзведзь цельшыньскі! — крыкнуў радасна Турсевіч.— Ну, ідзі, ідзі, брат... Ах ты, фрукт гэтакі! — весела прамовіў ён і расчыніў насцеж дзверы ў сваю кватэру, каб было відно госцю.

Турсевіч крыху адышоўся ад дзвярэй і нарыхтаваўся спаткаць сябра, якому ён быў вельмі рад. Бойкія шэрыя вочы яго так і ўпіліся ў Лабановіча; з іх так і сыпаліся іскры смеху; разам з тым у іх адбівалася жывая мысль, нейкая станоўкасць і ўпартасць.

Лабановіч прыпыніўся каля дзвярэй.

Момант сябры азіралі адзін аднаго, а твары іх свяціліся вясёлым смехам.

— Няхай не падзе на цябе цень бярозы, пад якою сядзеў грэк! — важна і ўзвышальна прамовіў Лабановіч.

— Да не апынешся ты ў становішчы сабакі, які сядзіць на плоце! — адказаў гаспадар.

Перакінуўшыся жартлівымі прывітаннямі, сябры абняліся і сардэчна пацалаваліся.

Турсевіч прыйшоў у рух і ўзбуджэнне, трос сябра за плечы, громка смяяўся.

— Ну і малайчына! Далібог, маладзец... Я, па праўдзе сказаць, і думаў, што ты павінен праведаць мяне... Ну, сядай!

Турсевіч сабраў са стала кнігі, акуратна злажыў іх і палажыў на палічку. У яго пакоі быў самы строгі парадак і чыстата. Уся кватэра яго складалася з аднае клятэшкі, сялянскае хаты, але ён умеў надаць ёй нейкую прытульнасць. Прыводзячы ўсё ў парадак, Турсе-

віч увесь час вёў размову, закідаў сябра пытаннямі, хапаўся, гаварыў і за сябе і за сябра.

— Ну, вось што, Лабуня! Зараз закамандую гаспадыні самавар. Будзем сядзець, будзем піць чай і гаварыць. Люблю я, ведаеш, гэтак з прыяцелем за чаем пасядзець!.. Эх, што ж я? Стой, брат! — спыніў Турсевіч самога сябе: • — Мы наўперад закусім. У мяне, брат, вельмі слаўнае сала ёсць... Ну, ведаеш, чула душа, што ты прыедзеш: быў на станцыі і сала купіў. Чакай жа, брат. У нас ёсць зусім іншая музыка!

— Такія разумныя рэчы не кожнае вуха пачуе, — адказаў Лабановіч: — Адным словам, галава твая міністэрская!.. І дазволь мне, вялікі пустэльніча і мой настаўніча, сказаць колькі слоў на гэты выпадак?

— Валяй!

Лабановіч падняўся, састроіў важную міну і пачаў:

Люблвд я слухаць шум ад таркі —
Дзяруць картофлю на бліны,
У печы піск люблю ад скваркі —
Прынадна пахнуць мне яны.

Няхай злуе айцец духоўны,
Няхай суліць мне пекла ён. —
Люблю я больш, як звон царкоўны,
Скаварады аб прыпек звон.

— Ха-ха-ха! — зарагатаў Турсевіч: — Ах ты, багачульнік! Толькі ў Цельшыне і можна дадумацца да гэтага:

Люблю я больш, як звон царкоўны,
Скаварады аб прыпек звон!

— Лоўка, далібог, лоўка!.. Ну, я зараз!

Турсевіч выбег у сенцы, а адтуль да гаспадыні з загадам прыгатаваць вячэру і зараз жа вярнуўся.

— А ведаеш, Лабанок, — таемна прамовіў Турсевіч, панізіўшы голас, — можа б ты выпіў чарку?

— Мілы ты мой друг! Мала таго, што галава твая міністэрская, дык ты яшчэ і чараўнік, адным словам — кудзеснік! — натхнёна прамовіў Лабановіч. — Чаму ж не выпіў бы, як кажа мая бабка?

— Дык, кажаш, добра было б выпіць? — спытаў з нейкаю сур'ёзнасцю Турсевіч.

• — А які ж дурань асмеліцца сказаць, што нядобра?

— Дык няма ж, братка!

Твар Лабановіча крыху выцягнуўся.

— Ха-ха! — аж прысеў Турсевіч ад смеху, потым усхапіўся, не перастаючы смяяцца і паказваючы на сябра пальцам.

— Абязвечыў ты мяне гэтым, — прамовіў Лабановіч, спаўшы з настрою.

— На тое ж я кудзеснік, — не пераставаў смяяцца Турсевіч.

Ён падышоў да шафіка, пакапаўся ў ім і важна выцягнуў адтуль паўбутэльку.

— Не журыся, брат! — сказаў ён і патрос паўбутэлькай.

Пакуль смажыліся скваркі, Турсевіч падгатаваў стол да вячэры.

— Што, можа, твая бабка патрапіць так зрабіць? — спытаў Турсевіч сябра, як толькі Лукашыха прынесла вячэру.

— Затое ж мая бабка шаптаць умее.

— Шаптаць-то яна ўмее, але капусты зварыць не патрапіць. Ведаю тваю бабку.

Сябры селі за стол. Выпілі па чарцы.

— Ну, закусвай, брат!

Увесь час ішла самая вясёлая, самая жывая бяседа. Гаварыў, галоўным чынам, Турсевіч. У яго была тонкая назіральнасць, і ніводная рыска, тыповая драбніца не хавалася ад яго вока. Апрача гэтага, ён меў здольнасць намаляваць і жыва паказаць той ці іншы персанаж.

Турсевіча вельмі насмяшыла адно здарэнне на чыгунцы, і аб гэтым апавядаў ён цяпер Лабановічу.

Справа датыкалася аднаго кантроля, вельмі адданага служакі. Захацелася яму злавіць аднаго старасту на чыгунцы. А стараста, трэба сказаць, быў жулік: прыпісваў лішніх рабочых, каб іх плату палажыць сабе ў кішэню. Налятае гэты кантроль. Старасты пры рабочых не было — дзесь у будцы сядзеў. Пералічыў кантроль рабочых і хапеў знячэўку на старасту наляцець, каб праверыць яго кніжку. Але выпадкова была тут дачка старасты. Дзяўчына пусцілася ў будку бацьку папярэдзіць, а каб кантроль не здагадаўся, яна бокам дарогі пабегла. Кантролю тут і цюкнула. Ён за дзяўчынаю! Бяжыць уперадзе дзяўчына, узняўшы падол, а за ёю,

як ганчак за зайцам, кантроль чэша. І дабеглі яны да будкі, праве, адначасна.

— Паказвай запісную кніжку! — загрымеў кантроль да старасты і ніяк духу перавесці не можа.— Я аддам цябе пад суд!

— • Я на вас падам у суд,— спакойна адказаў стараста:—Бо вы ганяліся за маёю дачкою, хацелі яе згвалціць.

Кантроль вырачыў вочы, як бы яго даўбешкаю агрэлі.

— І пабачым, каму ад гэтага будзе болей нясмачна,— казаў усё так жа спакойна стараста: — Я дзесяць сведак пастаўлю, і кожны пацвердзіць, чаго вы за дзяўчынаю ганяліся.

XV

Сябры скарысталі вясёлы свой настрой для розных смешных успамінаў і далі волю нестрыманаму смеху.

— У нас сёння дзень не прапаў дарма, бо ў гэты дзень мы многа смяяліся,— заўважыў Лабановіч,— Ніцшэ вуснамі свайго Заратустры казаў: «Той дзень, калі вы не смеяцеся, прападае для вас».

— У такім разе ў нас, брат, многа прападае дзён,— ужо сур'ёзна адказаў Турсевіч.— Бывала, увосень сядзіш адзін гэты доўгі вечар. За акно зірнеш — цемра. Дождж. А кроплі ўсё плюскаюць і плюскаюць пад капяжом, нібы там плача хто, і нейкія асаблівыя думкі пачынаюць валодаць табою. Заўваж, дружа, іменна асаблівыя думкі. Яны выходзяць як бы не з твайго мозгу, а табе іх насылае нехта, каго няма, але прысутнасць яго нібы адчуваецца. І вось уб'юцца ў галаву такія думкі і, бог ведае, аб чым не гамоняць табе! А вось, як гэтыя бярозы каля хаты пачнуць шумець! Ведаеш, брат! Чалавек, скажам, прывыкае да жывёлы. Гаспадару часта шкада разлучыцца з канём ці з кароўкаю, або з сабакам не затым, што яны для яго карысны, а проста па прывыцы. Але можна прывыкнуць не толькі да жывёлы, а і да дрэва, як я, напрыклад, прывык да гэтых старых бяроз, што стаяць на шляху каля хаты. І вось кажу, калі зашумяць яны сваім голым веццем, то я чую нейкі жаль. Мне здаецца, што яны чагось смукуюць і аб чымсі скардзяцца і што яны таксама нешта пачу-

ваюць, іменна пачуваюць. І ў такія вечары ўжо не засмяешся... І многа ў нас такіх вечароў! — Апошнія словы Турсевіч прамовіў у нейкім засмучэнні.

Лабановіч уважліва слухаў сябра і зацікавіўся ім. З гэтага боку, з боку такой тонкай чуласці і лёгкага містыцызму, ён бачыў яго першы раз, дасюль лічачы яго чалавекам пераважна рэалістычнага складу.

•<— Тваю думку аб бярозах я хацеў бы пашырыць і паглыбіць. Я хачу запытаць у цябе—ці думаў ты калі-небудзь над тым, або проста — ці кідаўся табе ў вочы той факт, што прырода вакол нас... Я не ведаю, як выказаць маю думку... Ну, што ў яе ёсць нейкае сваё свядомае жыццё? Якое яно, я не ведаю. Можа, гэта, як у мяне, напрыклад, ёсць перажытак дзяцінства. Але і цяпер я ніяк не магу вызваліцца ад гэтага пачуцця, што прырода мае нейкае сваё свядомае жыццё. Ёсць такія мясціны, іх я знаходжу ўсюды, дзе ні бываю, да якіх мяне не горне, я не магу з імі зжыцца, прывыкнуць да іх. Я зварачаў увагу на тое, што ёсць такія мясціны, дзе птушкі не хочуць гняздзіцца і спяваць, а стараюцца абмінаць іх.

—і Ёсць, брат, штось такое,— сказаў Турсевіч.

— І вось, брат, як пачнеш на адзіноце думаць, чорт ведае, да чаго дадумашся. Накруціш свае нервы так, што пачынае цябе жудасць пашыбаць. І ўсе гэтыя таямніцы, можа, не больш і не менш, як вынік туга накручаных струн-нерваў.

— Мы прывыклі, дружа,— мякка сказаў Турсевіч,— адбаярвацца агульнымі выразамі там, дзе наш розум не можа адолець, пераступіць нейкія парожкі, якія адгароджваюць ад яго тое, чаго мы не ведаем. І ў адных выпадках мы гаворым: «Гэта — нервы». У другіх: «Аб гэтым ужо і закон так кажа, значыцца, тут трэба спыніць свой розум»; або — «Гэта злучэнне акалічнасцей», «Пад такою планетаю радзіўся» і многа іншага глупства. І часта які-небудзь незразумелы факт мы тлумачым яшчэ больш незразумелымі злучэннямі слоў і думаем, што сказалі нешта надта разумнае, а другія згаджаюцца з гэтым і здавальняюцца. А між тым усе гэтыя сляпыя агульныя выразы вельмі шкадлівы, бо яны звязваюць уніклівую думку чалавека, заспакойваюць і закалыхваюць яе, як закалыхваюць крыклівае дзіця, і не даюць ёй ходу там, дзе трэба разгарнуць дзейнасць, каб дашукацца пры-

чыны. І, такім чынам, праз сям'ю, а потым і праз школу, каш розум прывучаецца пасіўна ўспрымаць такія з'явы, якія далёка не даследжаны і не растлумачаны. Дзяцей часта асякаюць старэйшыя ў сям'і, калі яны прыстаюць з запытаньнямі, то вельмі наіўнымі, то часамі занадта замыславатымі. А несвядомыя настаўнікі ў школах таксама забіваюць у вучнях усё тое, што не ўкладаецца ў асадкі падручнікаў або выходзіць за межы знаўства саміх педагогаў. А гэта, усё разам узятая, вядзе да таго, што мы падпадаем пад абладу слоў і не маем волі для пратэсту супраць гвалтоўнасці над нашым розумам.

Лабановіч слухаў сябра, згаджаўся з ім, як бы Турсевіч выказаў яго ўласныя думкі. Разам з гэтым і нейкае засмучэнне закрадалася яму ў душу.

— Ведаеш, брат,— сказаў ён: — Вельмі добра хоць зрэдку сустракацца з жывым чалавекам, пагаманіць, адвесці душу. А то жывеш у глушы, дзе жывога слова не пачуеш, жывеш адзін. І думкі розныя бываюць; мігатуцца ў тваёй галаве, як цень на зямлі ад лёгкай хмаркі, і забудуцца, як бы асуджаныя на зніштажэнне. А гэты дробны клопат штодзённага жыцця, нецікавага, часта пустога і нікчэмнага, прыніжае цябе, выціскае з цябе ўсё больш вартоўнае. І вось цяпер, калі я крыху адышоўся ад свайго Целыпына і зірнуў на яго збоку, то гэта глуш, што цікавіла мяне спярша, пачынае здавацца варажаю і наводзіць на мяне нейкае засмучэнне, як бы я ў ёй або яна ва мне чуюм непрыяцеля. Чым болей я жыву там, тым больш пачуваю, што затрымацца там на доўгі час у мяне не хопіць сіл.

Лабановіч замоўк і задумаўся. Вочы яго сталі нерукалівымі і пазіралі ў адзін пункт. Перад ім устаў вобраз панны Ядвісі. «Не, брат: не ведаеш ты, чым мне мілая гэтая глуш, ды я табе пра гэта не скажу»,— думаў Лабановіч.

Турсевіч, залажыўшы за спіну рукі, хадзіў ад сцяны да сцяны і таксама аб чымсьці думаў.

•— Так, брат, там цяжка. Па сабе ведаю, якая там глуш,— прамовіў Турсевіч.— Вось ты вазьмі: якія-небудзь дваццаць верст раздзяляе нашы месцы, а якая розніца! Тут зусім іншае: не той выгляд прыроды. Мы заўтра пройдземся, паглядзім... Ніяк, брат, нямажна раўняць Случчыны з Піншчынаю. І дзеці ў школе не

тыя. У іх больш сардэчнасці, больш, ведаеш, гэтай чалавечнасці, а твае палешукі — проста звяркі.

Далёка за поўнач сядзелі сябры. Многа ўсякіх пытанняў было паднята і абмяркована імі. Усё, што думалася на адзіноце, што так ці іначай займала і цікавіла іх, усё гэта выявілася цяпер і давала многа матэрыялу для гаворкі. Але не хапіла і гэтай доўгай ночы, каб пагаварыць пра ўсё.

— Скажы ты мне, братка Максім,— пытаў сябра Лабановіч, ужо ляжачы з ім у пасцелі: — Для чаго чалавек на свеце жыве? З некаторага часу мяне цікавіць гэта пытанне. Аб гэтым пытаў я назат і сваю бабку.

— Ну, для чаго ж жыве?... А чорт яго ведае, для чаго ён жыве,— прамовіў Турсевіч.

Сябры громка засмяяліся.

— Тут ужо, брат, нейкая філасофія. І я думаю, што немцу, напрыклад, такое запытанне і ў галаву не прыйдзе.

— Чаму?

— А таму, што немец — чалавек практычны. Вырасненне ж гэтага пытання не дае ніякага практычнага рэзультату.

— Значыцца, немец не ведае, чаго ён на свеце жыве? — запытаў Лабановіч.

— Ну, каб такі кілбаснік ды не ведаў!

Сябры зноў засмяяліся.

•— Чалавек жыве дзеля дабра, для служэння праўдзе, каб ствараць нейкія вартасці жыцця і каб быць карысным для іншых,— сказаў Турсевіч.

— Гэта, брат, ён так павінен жыць. Але мы бачым, што жывуць людзі зусім не па гэтаму правілу і пляваць яны хочуць на дабро або на нейкую там карыснасць. А справа тут стаіць зусім проста, і ў гэтым сэнсе ёсць толькі адна мерка, якая падыдзе да кожнага: жыве чалавек для таго, каб у жыцці як можна болей вывудзіць карыснага і прыемнага для сябе.

•— Пастой, брат, ты, здаецца, нясеш нейкую «ерась». Што ж, па-твойму, вывуджвае які-небудзь праўдзівы хрысціянін, што адрокся ад зямлі з усімі яе дарамі і дабротамі і ідзе ад людзей, каб заставацца на адзіноце з богам? Як прыложыш ты да яго сваю мерку?

— О, хрысціяне — народ вельмі змыслы, і да іх яшчэ дакладней прыстае гэта мерка. Яны, бачыш, ыаюць

вельмі шпаркі разгон і шырока расчыненую губу. Іх но здавальняе зямля і наогул гэты свет (хоць і зямлёю яны таксама не грэбуюць). Ім давай рай, вечнае збавенне, бясконцую радасць і дабрабыт. А на сваё жыццё на зямлі яны пазіраюць як на спосаб латвей дастасавацца да банкету на тым свеце.

— Ты занадта агаліў сэнс жыцця,— сказаў Турсевіч,— і тым самым зневажаеш чалавека. Ёсць людзі, што жывуць ідэямі агульнага добра. За свае ідэі яны ідуць у астрогі, на высылкі; за гэтыя ідэі іх крыжавалі, давалі атруту, палілі на кастрах. Тут ёсць нешта большае, чым асабістая выгада і вывуджванне карысці для сябе. І няможна выводзіць з аднаго прынцыпу дзейнасць якога-небудзь жуліка і дзейнасць чалавека, што працуе ўсё жыццё для іншых.

— Гэта толькі здаецца так на першы погляд,— стаяў ка сваім Лабановіч,— а прынцып адзін для ўсіх. Справа толькі ў тым, якія ўжываць спосабы, якімі дарогамі ісці і як разумець гэты прынцып. Але каго ты ні возьмеш: ці то будзе вучоны, які вышуквае новыя законы жыцця і пракладае новыя дарогі, ці які-небудзь выдумшчык — Эдысан, ці паэт, ці мастак, ці прапаведнік новага вучэння, ці самаахвярны дзеяч, вечны служка выключна для другіх,— усе яны выходзяць з таго ж самага прынцыпу. Не трэба толькі змешзаць мэту з тымі дарогамі, якімі гэтая мэта дасягаецца.

і— А ўсё ж такі я з табою не згаджаюся,— адказаў Турсевіч.

— А калі ж у спрэчках згаджаюцца? Згодзіся, як аб гэтым добра падумаеш. А цяпер давай хіба спаць, бо, здаецца, пачало ўжо развядняцца.

XVI

Шырокі гасцінец з двума радамі старых бяроз збягаў з горкі раўнюеенечкаю сценкаю кудысь на захад, і чым далей, тым, здавалася, гусцей стаялі гэтыя развіслыя тоўстыя дрэвы, усё болей і болей зніжаліся яны, а потым зліваліся ў адзін шнур і замыкаліся сабою самімі, як бы ўпіраліся ў лес і хаваліся за лінію неба-схілу.

І шось штось незвычайна прыгожае ў гэтых прыволь-

ных старасвецкіх шляхах Беларусі. Шырока і размашыста пралягаюць яны ад вёскі да вёскі, ад мястэчак да гарадоў, злучаючы паветы, губерні і цэлыя краіны. Колькі хараства і чароўнага прывабу ў сінніх іх далях! Колькі новых малюнкаў, свежых матываў і таемных здарэнняў абяцаюць яны вачам і сэрцу падарожнага! З якой незвычайнай сілай парываюць яны да сябе і як моцна дакранаюцца да струн душы! Якая ж сіла заложана ў гэтых прасторах неабнімных родных шляхоў і якую ўладу маюць яны над табою, неспакойны, вечна заклапочаны падарожны? Ці не гэта, нікім не выказаная казка іх, якая складалася доўгімі вякамі і запісвалася агнявымі літарамі людское крыўды ў сэрцах мільёнаў падарожных, што ішлі і ехалі па гэтых шляхах і думалі свае думкі? Ці не ён, гэты летапіс часаў, так глыбока западае ў тваю душу, каб адбіцца ў ёй, знайсці свой пэўны вобраз і форму і грозную маланкаю жахнуць цёмную ноч няволі, што звісла над краем? А можа, гэта таемная і страшная бясконцасць блукання па свеце, дзе трудна вызначыць пачатак і канец, сімваламі якіх з'яўляюцца гэтыя шляхі, авяяе душу тваю невыразным хваляваннем і кліча яе зліцца з бяскрайнасцю зямлі? Ці то — няясны адбітак вечнага незадавалення людскога, таемны покліч да шукання іншых форм жыцця, несвятомае імкненне да лепшае долі? Ці то — парыванне душы разбіць нейкія граніцы і вырвацца на бязмежныя прасторы яшчэ нідзе неіснуючай волі?

Эх, шляхі, родныя шляхі! Хто перакажа нам вашы казкі, разгадае думкі, назбіраныя і напісаныя часамі на камлях ваших прыса^цз

— Зірні, ты зірнжккое гэта прыгоства! — казаў Турсевіч сябру, паказваючы з ганка свае кватэры на роўны шлях і на ўвесь малюнак, што раскрываўся перад імі. — Які разгон, які прастор! Які вясёлы тон малюнка і колькі ў ім разнастайнасці! А вось гэтыя бярозы каля мае хатк паглядзі, якія яны слаўныя!

— Я аднаго не разумею,— сказаў Лабановіч, любоўна агледзеўшы краявід:— У нас столькі прыгоства, столькі багацця форм і фарбаў, і край наш вялікі і разнастайны, а мы не бачым, не хочам гэтага бачыць. Аб нашым краі злажыўся погляд як аб краі бедным, заняпалым. І нідзе ты ў падручніках геаграфіі не знойдзеш больш-менш сталага апісання Беларусі. Што такое на-

ша Беларусь? А гэта, бачыш, заходняя акраіна Расіі. Чым яна слаўная? Нічым. Вось балоты ёсць, ды яшчэ на ўвесь свет вядомая хвароба — каўтун. І мы з гэтым легкадумна згаджаемся, мы ўсё гэта прымаем на веру, бо, як ты сказаў праўду, над намі пануе шаблон, шаблон пустых слоў, пустых выразы, чужыя формы думак і чужы змест іх. Выходзячы з гэтага, мы адварочваемся ад свайго роднага, не шануем яго, мы стыдаемся яго! — слова «стыдаемся» Лабановіч прамовіў з націскам, пры гэтым выраз яго твару змяніўся, а ў вачах загарэўся агеньчык нейкай злосці. У ім абудзіўся цяпер, хутчэй інстынктыўна, чым свядома, пратэст супраць зневажання і прыгнечання правоў народа, і ён, як сын гэтага народа, з якім чуў цесную сувязь, стаў на абарону яго правоў.

— Кожны народ мае свой гонар. Англічанін перад усім светам горда вызначае: я—англічанін! Тое самае скажа француз, немец, аўстрыец, рускі і іншыя прадстаўнікі другіх нацый. А мы, беларусы, не адважваемся прызнацца ў тым, што мы — беларусы. Бо на галаву беларускага народа, як вядома, многа выліта памыяў, годнасць яго прыніжана і мова яго асмеяна, у яго няма імя, няма твару. А з гэтага вынікае тое, што беларус-інтэлігент адмяжоўваецца не толькі ад свайго народа, але і ад бацькоў сваіх! Мы ведаем такое здарэнне з адным нашым знаёмым #?гстаўнікам, да якога прыехала з дому матка. У яго былі госці. Ен пры гасцях не пасмеў пазнаць свае мацеры: «Ідзі ты, кажа, кабетка, на кухню: там цябе накормяць».

— Гэта — свінства! — адклікнуўся Турсевіч і плюнуў з нейкаю агідаю.— Баяўся мужыком здацца і выявіў сваё поўнае хамства.

Сябры некаторы час ішлі між прысад, а потым звярнулі на дарожку, гладка ўезджаную сялянскімі санямі, і пайшлі ў бск чыгункі.

— Я хачу паказаць табе даўнейшыя могілкі,— сказаў Турсевіч і павёў сябра ў невялічкі лясок на ўзгорку недалёка ад дарогі.

Дзе-нідзе на гэтых могілках тырчалі рэшткі крыжоў, панура нахіленых над зямлёю, і невялічкія гарбкі, закрытыя снегам. Між высокіх дрэў стаяла дэравяная каплічка з пабітымі вокнамі. Яна была пабудавана ў асобым стылі і мела арыгінальны выгляд. Яшчэ і цяпер

па глухіх кутках Случчыны, напэўна, захазаліся такія каплічкі. Каплічка, здавалася, ледзь ліпела і гатова была кожную мінуту разваліцца. Дэравяны дашок яе прагніў і зяўраў чорнымі дзіркамі. Ухапіўшыся за выступ падваконня, Лабановіч зазірнуў у сярэдзіну каялічкі. З палотнішчаў старых абразоў на яго глянулі строгія, хоць і выцвіўшыя, твары святых. У сярэдзіне каплічка мела яшчэ досыць свежы выгляд, але ўсё ў ёй было пахмурным і страшным, і самі сцены, здавалася, сурова пыталі: «Чаго табе трэба тут, пустацікавец? Якое ты маеш права парушаць спакой гэтае святыні?»

— Каб я ўмеў маляваць,— сказаў Лабановіч,— я геранёс бы яе на паперу.

— Цікавая каплічка,— згадзіўся і Турсевіч.— Вось я і прывёў цябе сюды, каб паказаць яе. І ведаеш, якое было тут нядаўна здарэнне. Адзін тутэйшы абывацель з шляхты быў на паляванні. Сабака выгнаў ліса. Ліс схаваўся пад алтар каплічкі. Паляўнічы пачаў капацца і забіў ліска. Аб гэтым даведаўся бацюшка, падаў на суд за абразу святыні. Адным словам, завязалася цэлая громкая справа.

— А ведаеш, і мне не шкада, шго гэтага паляўнічага на суд падалі,— адказаў Лабановіч: — Разумеецца, справа тут не ходзіць аб абразе, але сам па сабе гэты выпадак моцна скрабе сэрца: бедны звярок думаў знайсці сабе тут ратунак.

Сябры моўчкі ішлі з могілак. Відаць было, што кожнага паасобку займалі свае думкі. Лабановіч чуў нейкае засмучэнне і неспакой. Яго штось не здавальняла і кудысь цягнула. Магла быць тут прычынаю і тая акалічнасць, што, як яму здавалася, Турсевіч лепей вёў сваю школьную працу, і наогул яго школа рабіла ўражанне больш паспяховай школы. А можа, таксама мела значэнне іх скорая разлука, бо цяпер яны ішлі на станцыю, адкуль ён мусіць паехаць у сваю глуш.

— Што, брат, прыціх? — запытаў яго Турсевіч.— Чаго зажурыўся?

— Не заўсёды ж і вясёлым быць,— адказаў Лабановіч: — Ведаеш, брат, як пабачыў я тваю школу, твае заняткі, то мая школа ў параўнанні з тваёю нікуды не гадзіцца.

— Ха-ха-ха! — засмяўся Турсевіч. — Ніколі твая школа не будзе адставаць, раз ты ёю так моцна ціка-

ЕШСЯ і прымаеш блізка да сэрца. Гэта ў цябе яшчэ з непрывычкі, з першага года. А я пераконан, што твая школа шмат лепш стаіць за многія.

— Што я табе хацеў сказаць,— прамовіў Лабановіч,— давай вясно, як скончацца заняткі ў школах, паходзім па Беларусі, азнаёмімся з ёю бліжэй. А свае назіранні запішам, збяром багаты матэрыял. Прыцягнем яшчэ ў сваю кампанію якога-небудзь фатографа, здымкаў цікавых, наробім... Апрача смеху... Гэты план, разумеецца, распрацаваць трэба. Я толькі думку падаю.

— А што ты думаеш? Гэта было б цікава. Аб гэтым, брат, трэба падумаць сур'ёзна, яй-права!

— Ты ведаеш,— з жарам падхапіў Лабановіч, пачуўшы падтрыманне сябра,— гэта была б цікавейшая рэч! Мы б абышлі шмат школ, бліжэй пазнаёміліся б з настаўніцтвам, абудзілі б цікавасць да свайго краю. А самае важнае — мы раскатурхалі б соннае балота нашага настаўніцтва, бо жыць так, як жывём мы, адарваная адзін ад аднаго, жыць без жывой ідэі, ведаць адну толькі песную школу і траціць час на карты і папойкі, што звычайна робіць наш брат, так жыць нельга, бо для гэтага трэба наўперад задушыць у сабе голас сумлення, голас доўгу перад народам.

—і Вучыцца нам, брат, яшчэ трэба многа,— зазначыў Турсевіч.— Я, напрыклад, думаю ў інстытут падавацца.

і— І я чую, што трэба вучыцца, але сэрца маё ніяк не ляжыць да інстытута. Бо што такое інстытут? Гэта тая ж самая казарма-семінарыя, розніца толькі ў тым, што інстытут канчаткова заб'е ўсё яшчэ больш-менш жывое ў нашай душы, чаго не забіла семінарыя, і з настаўніка зробіць сухога кашчэя-чыноўніка.

Лабановіч у глыбі душы пачуў нейкую непрыязнь да сябра, бо, як яму здалася, Турсевіч штось задумаў, няггоднае з тымі поглядамі, у якіх, як увесь час лічыў Лабановіч, яны не разыходзяцца.

І ўжо да самае станцыі сябры ішлі моўчкі, замкнёныя ў сабе саміх. Развіталіся яны сардэчна.

— Не забывай жа мяне,— сказаў на развітанне Турсевіч.

— Цяпер, брат, твая чарга даведацца свайго старога месца і старога прыяцеля,— адказаў Лабановіч.

— Ну, як жа вам, панічок, гасцілася? — пытала бабка Лабановіча.

— Ой, бабка, добра гасцілася! «Было што піты і есці, але прынукі не было»,— адказаў настаўнік на паляшунцкі лад.

— У мяне, панічок, капуста ад абеду засталася, можа, вы хлебнулі б крыху?

— Не, бабка, есці я не хачу.

— То, мусіць, вас той паніч добра частаваў?

*— А як жа, бабка! Дзякаваць богу, пачаставаў на славу.

— Ну, то і добра, панічок!

Да бабкі хтось прыйшоў. Яна зараз жа выйшла ў кухню, а Лабановіч сеў за вучнёўскія сшыткі. Перагледаўшы, палажыў іх на месца і колькі разоў прайшоўся па пакоіку. Усе гэтыя часы ён чуў, што яму як бы чагось нештае. Чаго? Рэч вядомая: яму трэба пабачыць панну Ядвісію. Не: гэта не так. Яму проста хсцацца пабачыць яе. Якая ж тут патрэба? Хіба ён мае сказаць ёй што?.. А чаму ж не мае? Ці ж гэта не была б праўда, каб ён прыйшоў і сказаў да яе: «Я прыйшоў да цябе, бо хачу бачыць цябе, хачу чуць твой голас: ён гучыць для мяне, як вясна; хачу пачуць твой смех, бо ён, як промень сонца, асвятляе мне душу. Я прыйшоў да цябе, бо прывяло мяне сэрца».

«Не, дудкі, брат, ты гэтага не пасмееш сказаць ёй. Так можа сказаць Сухавараў, бо ў яго словы не ад сэрца і ні да чаго яны не абавязваюць яго»,— думаў Лабановіч.— Чым меней думаць, тым лепей. Проста захацеў пайсці і пайду».

Хвіліну ці дзве счакаўшы, Лабановіч хутка перакінуўся на двор пана падлоўчага цераз невысокі плот, які адгароджваў двор школы ад двара падлоўчага, і пастукаў у дзверы. Ніхто не ішоў адчыняць: або не чулі стук, або не было дома.

Ён пастукаў мацней. Зараз жа пачуліся чыесь крокі. Дзверы бразнулі і адчыніліся.

— Ёсць хто дома? — спытаў настаўнік служанку пана падлоўчага.

— Пан з паняю паехалі ў Хатовічы, дома паненкі і Чэсь.

— Проша, проша! — падбегла Габрынька і панрасіла Лабановіча заходзіць далей.

Маленькая, жвавая смуглянка, здавалася, была вельмі рада гасцю. Жывыя і бойкія вочкі яе так і свяціліся радасцю.

— Калі ласка, проша да пакоя!

Габрынька ўзяла лямпу і павяла гасця ў прасторны пакой.

— Сядайце, калі ласка.

— Я, можа, не ў час зайшоў да вас і пашкодзіў вам у рабоце? — запытаўся Лабановіч.

— Барані божа! Якая ж у нас работа?.. Вы так рэдка да нас заходзіце...

— Што маю права часамі і спыніць вашу работу, асабліва, калі яна непрыемная?

— Работы, пане настаўніку, ніколі не пераробіш.

— Гэта праўда.

— Ці не можна ведаць, якая праўда? — вясёлым, маладым голасам прамовіла панна Ядвіся, падыходзячы да настаўніка. — Добры вечар, пане Лабановіч!

Ядвіся падала руку, ускінуў на настаўніка свае чыстыя цёмныя вочы і затрымала на ім свой погляд, як бы штось чытаючы на яго твары.

— Што ж гэта вас не відаць нідзе? — прамовіла яна. — І да нас не заходзіце.

— Каб я да вас часта заходзіў, то, напэўна, не заўважыў бы, як вы пахарашэлі, — смеючыся, адказаў Лабановіч.

Ядвіся на міг апусціла вочы.

— Цяпер я вас разумею, — сказала яна: — Вы чакалі, покі я не пахарашэю, бо такую, якую вы сустракалі мяне першыя разы, вам непрыемна было бачыць? Праўда?

— А панна Габрыня за гэты час пастарэла, — не адказваючы на пытанне панны Ядвісі, сказаў Лабановіч.

— Ну, што гэта вы! Як бы раней намовіліся, — запытэставала маленькая Габрынька. — І татка называе мяне старэнькаю, і вы тое самае кажаце.

— А вы мне не адказалі, — стаяла на сваім Ядвіся. — Я ад вас не адступлюся, покі не адкажаце.

— Ну, то ў такім разе я ніколі не адкажу вам, бо мне вельмі будзе цяжка, калі вы адступіцеся ад мяне.

Ядвіся прыкінулася ўсержанай і нецярпліва тупнула.

— З вамі ніяк нельга да праўды дайсці. А вось жа я адступлюся: хачу паглядзець, як вам будзе цяжка.

Пакна Ядвіся адышлася і села на канапу.

Лабановіч перайшоў у цёмны куток пакоя.

— Куды ж вы схаваліся? — спыталася Габрынька.

— Я не хачу, каб ваша сястра бачыла, як мне цяжка.

Паненкі заліліся вясёлым смехам. Панна Ядвіся зняла з лямпы абажур і падышла да Лабановіча.

— Пакажыце, як вам цяжка?

— А цяпер мне зусім лёгка! — смяяўся Лабановіч.

— У вас сем пятніц на тыдні! — сказала Ядвіся і папрасіла яго бліжэй да лямпы.

Настаўнік і паненкі селі каля стала.

— Дзе ж вы былі і каго вы бачылі за гэты час, покі мы тут старэлі і харашэлі? — не вытрымала панна Ядвіся, каб не засмяяцца.

Лабановіч пазіраў на яе вясёлы і дапраўды пахарашэўшы твар, на гэтыя тонкія, прыгожа скругленыя бровы. Яму было прыемна ў кампаніі гэтых дзвюх мілых дзяўчынак.

— Перш-наперш прашу прабачэння, што не перадаў вам паклонаў ад Сухаварава і Турсевіча.

— Ну, як жыве пан Турсевіч?

• — А чаму вы наўперад не запыталіся, як жыве Сухавараў? — запытаў Лабановіч і бачліва паглядзеў на Ядвісю.

Ядвіся і Габрыня пераглянуліся, усміхнуўшыся. Як відаць, у іх была гутарка аб Сухавараве, і яны знайшлі ў ім нешта такое, з чаго цяпер смяяліся.

— Вы не чулі, як пан Сухавараў грае на гітары? — спытала Габрыня, не вытрымала і залілася смехам. Ядвіся стрымлівалася, паглядаючы на настаўніка. А потым і яна засмяялася, ды так заразліва, што і Лабановіч смяяўся, гледзячы на іх; нават малы Чэсь, які ўвесь час моўчкі сядзеў каля печы, мусіў смяяцца.

— Калі дазволіце, я скажу прычыну вашага смеху.

Сёстры адразу перасталі смяяцца.

— Ну, скажыце! — разам прамовілі яны.

•— У вас была гутарка аб Сухавараве. Вы зацікавіліся — які выгляд мелі б губы пана Сухаварава ў той час, калі б ён граў на гітары і сам падпяваў бы.

Ядвіся апусціла галаву. Зірнуўшы на Габрыньку, яна не магла ўтрымацца ад смеху і дала яму поўную волю.

Лабановіч дагадаўся, што правільна зразумеў прычыну іх смеху.

— Што, праўда?

— Вы не аматар адгадаць,— адказала Ядвіся: — Усё гэта вы самі выдумалі.

— Панна Габрыня, напэўна, скажа праўду.

Габрыня зірнула на Лабановіча, потым на Ядвіся. Дзяўчаты зноў засмяяліся.

— Вы праўдзівы ці не? — нечаканна запытала настаўніка Ядвіся.

— Чаму вы так пытаецеся? — здзівіўся крыху Лабановіч, пазіраючы ёй у вочы.

— Проста, мне цікава ведаць.

— Як бы я вам ні адказаў, усё роўна вы не павярзеце.

— А чаму вы думаеце, што я вам не паверу?

— Каб вы мне паверылі, то, я думаю, вы не былі б у мяне аб праўдзівасці.

— Але вы не ведаеце, ці веру я вам, ці не; не ведаеце, ці лічу вас праўдзівым. Мне проста хочацца ад вас пачуць, як вы думаеце пра сябе.

— Значыць, вы самі пра мяне ўжо думалі? — усміхнуўшыся, запытаў настаўнік.

Ядвіся крыху замяшалася, і ледзь прыметны румянец выступіў на яе шчоках.

— Калі вы спатыкаеце чалавека, дык не можаце аб ім не падумаць,— сур'ёзна прамовіла яна.

Лабановіч на хвіліну задумаўся.

— Прызнацца, я ніколі не цікавіўся гэтым пытаннем. Тут, на Палессі, дзе людзей сустракаеш мала, можа, і задумаешся над кожным чалавекам, які ні прайдзе перад тваімі вачамі, Але ў горадзе, дзе не паспяваеш больш-менш стала заўважыць твар кожнага стрэчнага, я думаю, што гэта проста немагчыма. Можа, дзе ў мазках гэты працэс і выяўляецца, але ў нашай свядомасці ён дапраўды не адбываецца.

— Я ў гарадах не была,— адказала панна Ядвіся, крыху нахмурыўшыся.

— Ах, Ядвіся! Што ж гэта мы: і не падзякавалі пану настаўніку за кнігі.

•— Выбачайце, я і забылася. Вельмі дзякую вам,— прамовіла Ядвіся.

— А вы прачыталі іх?

— Даўно прачыталі,— адказалі дзяўчаты.

— Я яшчэ прынесу, калі кнігі вам спадабаліся,

Служанка прынесла самавар. Селі піць чай.

— Ну, а як жа спадабаліся вам кнігі? — пытаў Лабановіч паненак за чаем.

— Вельмі цікавыя кнігі! — сказала Габрынька: — Мы іх чыталі цэлымі вечарамі.

— Ці гэта ўсё была праўда, што там напісана? — спытала Ядвіся.

— Кожнае, самае праўдзівое апавяданне, разумееш, не ёсць фатаграфія, але ў яго аснове ляжыць праўда. І кожная звычайная з'ява жыцця, калі ахінуць яе ў прыгожую форму і асвятліць болын-менш яскрава тым ці іншым светапоглядам і пры гэтым яшчэ вызначыць тыя, часта непрыметныя пружыны выяўлення нашай душы, што звычайна не ўлоўліваюцца нашым вокам,— можа быць тэмай для вельмі цікавага апавядання. Хоць бы ўзяць для прыкладу вас. Можна б было,— каб знайгшоўся такі, разумееш, мастак,— цікава напісаць, як у глухім Палессі гадаваліся і раслі дзве красуні-сястры. Гэтыя дзяўчаткі хочуць вырвацца на шырокі прастор жыцця, бо іх забівае і губіць гнілое паветра палескіх балот і гразь розных падонкаў культуры. Вось вам аснова апавядання, драмы і чаго хочаце. А ўжо справа самога пісьменніка дадаць тыя ці іншыя завязкі, узяць той ці другі тон, гледзячы па яго здольнасці... Для яго тут расчыняюцца шырокія магчымасці.

— Хоць бы ўжо вы не смяяліся з нас, пане Лабановіч,— засмучана адказала панна Ядвіся.

Лабановіч звярнуў увагу, што ён закрануў нейкія балючыя струны ў Ядвісі.

— А вы ўзялі б ды і напісалі б аповесць аб дзвюх сёстрах,— сказала хітра Габрыня: — Напісалі б, што ў іх быў стары сабака Негрусь, у якога заўсёды цяклі з роту сліні...

Габрыня не магла гаварыць далей з-за смеху. Гэты смех перайшоў і на Ядвіся, і Лабановіча, бо Негрусь лі-

чыў сваёй патрэбай заўсёды пабрахаць на яго, і наогул быў смешнаю псінаю.

— А я вам чагось не сказала,— гаварыла Ядвіся на развітанне настаўніку.

— Ну, скажыце!

•— Не, скажу другім разам.

XVIII

Гэты вечар прайшоў вельмі хутка.

У тую хвіліну, калі Лабановіч вярнуўся ад пана падлоўчага, гадзіннік якраз збіраўся выбіваць час. Пашу-меўшы і паскрыпеўшы, колькі яму было трэба, ён прабіў роўна поўнач. Настаўнік запаліў лямпу, узяў кнігу: ён меў звычай чытаць перад тым, як заснуць. Але з кожнага радка на яго пазірала панна Ядвіся, і чытаў ён зусім механічна, нічога не разумеючы з таго, што чытае. Ён проста пераводзіў вочы з радка на радок, ад слова на слова, а думаў пра Ядвісю.

«Не, з гэтага чытання нічога не выходзіць»,— схамнуўшыся, падумаў Лабановіч.

Ён закрыў кнігу і колькі хвілін ляжаў нерухова. Спыра ён чуў, як нейкае задаваленне прыемна запаўняе яго ўсяго, бо ў гэты вечар прымеціў, што панна Ядвіся ім вельмі цікавіцца. Яе акруглыя цёмныя вочы затрымліваліся на ім часта і доўга, то радасныя, то ясна-спакійныя, то крыху як бы засмучаныя, і глыбока западалі яму ў самае сэрца, хвалюючы яго. Усе словы яе, сказаныя ў гэты вечар, цяпер прымалі асаблівае значэнне, здаваліся мнагазначнымі, яшчэ яскравей выяўлялі вобраз гэтае дзяўчыны і яшчэ з большаю сілай захаплялі маладога настаўніка...

Але і другая думка зараз жа зачала сваю работу ў яго галаве і як бы клікала паглядзець на гэту справу іначай. Калі гэта яшчэ не зусім расцвіўшая краска палюбіць яго з усёю сілай першага кахання і даверыць яму сваё сэрца і маладосць, і ўсё сваё жыццё, тады што? І перад ім пачалі вырысоўвацца іншыя вобразы, і думкі яго пайшлі ў другім кірунку. Няўжо ж у яго хопіць адвагі звязаць яе долю з доляю малапрыметнага настаўніка ў гэтай глушы і тым самым адсеч сабе дарогі да далейшага дасягнення тых мэт, якія меў ён на ўвазе? Яго цягнула вольная праца ў невядомых прасторах людскога

жыцця, яму хацелася пашырыць свой круггляд, набыць тых веды, якіх яму так бракавала. Яго, наогул, захапляла і вабіла жыццё з прынаднымі малюнкамі і таемнымі чарамі. І вось на гэтай дарозе ўжо ўстала адна перашкода... Але ці так гэта? Чаму перашкода? Ці не ёсць гэта адна з тых жыццёвых прыгод, якія аздабляюць жыццё? Не ўсе з'явы жыцця вымагаюць такога падыходу, бо тады яны страчваюць сваё хараство, сваю цэльнасць і вартасць. Да іх трэба падыходзіць проста, беспасрэдна. Каб так разважала пчала, яна, можа, і не затрымалася б каля краскі. Не заўсёды можна разважаць над пытаннямі: а што з гэтага выйдзе? чым яно скончыцца? І ці не ёсць ва ўсіх гэтых прыгодах адзнака нейкага закону жыцця, агульнага і прыватнага, які пільна стаіць на варце інтарэсаў жыцця і стрсга сочыць за тым, каб не парушалася яго раўнаважнасць?

Гэтыя думкі крыху закалыхалі і заспакоілі настаўніка, а вобраз Ядвісі так і стаяў у ваччу, як бы смеючыся з яго разважанняў.

Ад бабкі-старожкі Лабановіч збольшага ведаў сямейнае жыццё пана падлоўчага.

— Добрая душа гэта паненка,— казала бабка і ўздыхала.— Уся ў матку пайшла... Нё даў ёй бог яшчэ пажыць трошкі, дзетак падгадаваць.

— Чаго ж яна, бабка, так рана памерла? — пытаў бабку настаўнік.

— Памерла, панічок... На ўсё воля божая.

Панізіўшы голас, як бы баючыся, каб яе хто не пачуў, бабка казала:

— Ой, панічыку, цяжка ёй жылося з панам! Біў яе пан! Ды як яшчэ біў! У нябожчыцы пані былі пышныя валасы. Як распусціць, бывала, чорныя косы, дык ледзь не да долу звисалі... Ой, была жанчына, няхай са святымі супачывае яе душачка! Сама я, панічыку, бачыла, як біў яе раз пан. Узяў за косы, яшчэ на руку накруціў і веў праз двор у пакоі. А што ён там рабіў ужо ў пакоі, то людзі таго не бачылі.

— Завошта ж ён біў яе?

— Ой, панічыку, натура ў пана цяжкая! Ой, цяжкая натура! Калі ўжо ссунуцца бровы і вусы абвіснуць, ну тады дабра не спадзявайся. Як бы на яго што найдзе. А так чалавек ён не кепскі. І пагаварыць любіць, і пашуткуе, і пасмяецца. Папросіш чаго, ніколі не адмовіць.

І ведаеце, панічок: часта бедная пані па хатах хавалася, калі ўзбурыцца пан. А дзеці прыціхнуць, бы тыя птушкі ў гняздзе, калі над імі каршун пралятае... Не даў бог долі беднай пані. Старэйшай паненцы тады толькі дзесяты гадоў пайшоў. А без маткі, панічок, самі ведаеце, цяжка жыць. Праз год ажаніўся пан другі раз. Добрая пані, што казаць, панічок, але для дзяцей — не родная матка.

Такія ўмовы сямейнага жыцця балюча адклікаліся на дзецяў, асабліва на мяккай натуры панны Ядвісі, але яна была дзяўчына сукрытая, мела характар замкнёны і не жалілася на сваю долю. Дый каму было тут жаліцца? І смутак дзяцінства яна глыбока затаіла ў сэрцы, каб аб ім нават не дагадваліся людзі, бо пры ўсёй мяккасці свае натуры панна Ядвіся была гордая дзяўчына. І толькі на адзіноце з сабою давала яна волю сваім невясёлым думкам. Аб чым тады думала яна? А пэўна былі ў яе тыя ж думкі, што бываюць і ў нявольніка за мураванымі сценамі, якому так прынадна ўсміхаецца воля. Розніца толькі ў тым, што гэта воля добра вядома яму, тады як жыццё за межамі гэтых панурых лясцоў і зацятых у сваёй маўкліваасці балот Палесся было для Ядвісі яшчэ не зусім ясным і, стала быць, яшчэ больш павабным і прыгожым.

Але як бы там ні было, панна Ядвіся часамі бегала на колькі хвілін да старой Мар'і, не затым, каб паскардзіцца на свой смутак, а проста пагутарыць з ёю. Забывала яна ў тыя часы, калі Лабановіч быў на лекцыях, і то ўкрадкам, з усімі перасцярогамі, каб не спаткацца з настаўнікам. Бабка была кабёціна добрая, чулая на чужое гора і ўмела знайсці тыя простыя жывыя словы, што ішлі да душы, гаілі і заспакойвалі яе. Гэтыя пабачэнні доўгі час адбываліся цішком ад настаўніка, і бабка, якая ні была яна гаваркая, ніколі не казалі аб іх «панічу», хоць таксама была моцна аддана яму.

Што ж цягнула панну Ядвісю да гэтае простае кабёціны? Трэба сказаць, што старая паляшчэчка была бабка добрая, спагадная і сваім простым сэрцам разумела, чаго бракавала маладой дзяўчыне, так рана страціўшай родную матку. Водгук на чужое гора жыў у яе сэрцы, бо і сама яна многа зазнала гэтага гора на сваім вяку, рана застаўшыся ўдавою з малымі дзецьмі. І трэба, наогул, зазначыць, што ніхто, як простая сялянская душа, не патрапіць так знайсці тыя добрыя словы і выразы,

што гаюча ілуць да другой душы, каб уцішыць і заспакойць яе раны. Скуль жа бяруцца гэтыя сілы, гэтыя ўласціваасці душы? Напэўна з крыніц свайго гора і цяжкага змагання з жыццём за людскія правы, з гэтай цэльнасцю наіўнай веры ў справядлівасць расплаты на тым свеце за ўсе пакуты на зямлі.

З другога боку, Ядвісі было цікава паслухаць, як вёў сваю работу ў школе настаўнік, як ён часамі пакрыкваў на вучняў, сярдуючы на іх някемлівасць або праз меру падняты шум, каб потым задзівіць яго пераказамі таго, што рабіў ён у школе і як трымаўся з дзецьмі. А тонкая сцяна між кухняю і школаю дазваляла чужым усё, што рабілася ў школе. Ядвіся часта прыпыняла гутарку са старожаю і прыслухоўвалася. Як толькі канчалася лекцыя і школа адразу ўздыхала вальней сваім шумам, Ядвіся, даўшы бабцы знак маўчаць, як спуджаная дзікая птушка, кідалася ў дзверы і знікала між будынін свайго двара, адкуль часта чуўся яе малады сакавіты голас і звонкая песня. А бабка, глядзячы ёй услед, сама сабе ківала галавою і смяялася доўгім ціхім смехам.

— • Смешная, вясёлая паненка! — зазначала бабка.

Апавяданне бабкі аб доме пана падлоўчага зрабіла моцнае ўражанне на маладога настаўніка. Вобраз пані з чорнымі пышнымі валасамі жыва рысаваўся ў яго ўяўленні, а дапытлівая думка імкнулася ўнікнуць ва ўсе схованыя пружыны гэтае драмы чалавечай душы. І гэта трагедыя людскога жыцця азявала і вобраз панны Ядвісі, атуляла яго нейкай няяснай заслонай тайнасці цёмнай палескай глушы. І сама гэта глуш усё выяўней прымала своеасаблівы воблік, як нешта само сябе здавальняючае і існуючае сваім уласным жыццём, таемна пераплятаючыся і лучачыся з людскім лёсам.

Застаючыся на адзіноце з самім сабою, Лабановіч часта думаў аб Ядвісі. Ён нават размаўляў з ёю ў думках. І гэта размова была такая простая, шчырая, бо ішла ад сэрца! Ядвіся так міла і крыху хітравата пазірала на яго і смяялася. Яму самому рабілася так добра і ціха на душы ад гэтае размовы. Ён чуў, што нешта прыемнае ўліваецца ў душу і грэе яго сэрца. Але пры спатканні з Ядвісяю ён ніколі не выказваў таго, што гаварыў ёй без яе. Не то сарамяжлівасць яшчэ чыстага сэрца, не то нейкая асцярога стрымлівала сказаць ёй усё, што было на душы.

У хуткім часе пасля таго, як Лабановіч вярнуўся ад Турсевіча, да яго прыехаў Саханюк. Лабановіч быў моцна здзіўлены, угледзеўшы на парозе высокую, сухарлявую фігуру хатовіцкага настаўніка. Перш-наперш ніяк не чакаў яго ў гасці, асабліва ў будны дзень.

— Зд'ястуйце!—прамовіў Саханюк, прычым губы і вочы смяяліся вясклым смехам.— Што, не чакалі мяне? — спытаў ён, павітаўшыся з калегам.

— Ніяк не чакаў,— здзіўлена адказаў Лабановіч,— ну, тым прыемней пабачыць вас тут. Заходзьце ж, калі ласка, у кватэру, а я зараз канчаю лекцыю і пушчу хлопцаў на абед... А можа, вам цікава пазнаёміцца з маёй школаю, то будзьце ласкавы.

Саханюк больш з далікатнасці прайшоўся між вучнёўскіх лавак, заглядаючы на грыфелевыя дошкі і на сшыткі вучняў, а потым прыпыніўся каля шафы з кнігамі і слухаў, як калега веў работу і якія адказы давалі вучні.

Лабановіч стараўся не скасавацца перад Саханюком і паказаць сваю школу з найлепшата боку. Запытанні так і сыпаліся адно за другім, а следам за пытаннямі выклікаліся вучні. Яны давалі досыць добрыя адказы.

— Можа, паэкзамэнуеце маіх вучняў? — спытаў Лабановіч Саханюка.

Саханюк махнуў рукою, даючы гэтым знаць, што ён не мае ніякіх запытанняў.

— Схавайце кнігі! — звярнуўся Лабановіч да вучняў.

Дзеці борзда пахавалі кнігі і дошкі.

— Малітву!

Школа хорам праспявала малітву прад абедам. З шумам рынуліся дзеці на вуліцу і запоўнілі яе сваімі звонкімі галасамі.

— Ну, як вам падабаецца мая школа?

— А нічога, добра! Добра!.. Вы, відаць, многа працуеце?

— Працаваць-то прыходзіцца. Толькі мне ўсё здаецца, што ў маёй працы чагось нештае і што я раблю не так, як трэба.

Настаўнікі ўвайшлі ў пакойчык.

— Э, плюньце вы на гэта,— прамовіў Саханюк: — Навучылі чытаць, пісаць і задачы развязаць і — шабаш!

Вы думаеце медалёў заслужыце? Або свет гэтым перавярнеце? Інспектар знойдзе, да чаго прычапіцца. Ну, у самым лепшым выпадку падзяку напіша, а дырэцыя вам дзесяць рублёў вышле. Але сваё здароўе даражэй.

— А як вы сваю школу пакінулі?

— А дзе яна дзенецца? У лес не пабяжыць,— адказаў, смеючыся, Саханюк.

«Відаць, брат, ты не так сюды прыехаў»,— падумаў Лабановіч.

— Мусіць, у вас нейкая важная справа, калі так. Можа, часамі ў сваты прыехалі да каго? — мяняючы тон размовы, жартліва запытаў яго Лабановіч.

— А што ж? Сватайце. Гуляць будзем.

— Дык бачыце, я кепскі сват. Каб часамі з-за дзяўчыны не пасварыліся.

— Каб з-за дзяўчыны ды яшчэ сварыцца! Ці мала гэтага добра на свеце? Хопіць на наш век!.. Паміж іншым, вамі цікавіцца адна паненка.

— Паненка? Якая?

— Такая, што ўсё аддай — і мала!

•— Ну, хто ж такая?

— Кажэ: хацела б пазнаёміцца з цэльшымскім настаўнікам.

— Можа завітанская чараўніца?

— Яна, калега, яна! Як гэта вы адгадалі?

— А ў мяне бабка — знахарка; я ў яе лекцыі па знахарству бяру.

— А ўсё ж такі цікава, чаму вы дагадаліся, што гэта яна?

— А вельмі проста: усе кавалеры—сем пар вінных і сем пар нявінных і вы ў тым ліку — закахаліся ў панну Людмілу. У яе аж галава закружылася ад радасці і дух заняўся. Але яе засмучае адно: чаму не ўсе кавалеры нясуць падатак яе хараству? Я, калі хочаце, той гарбач у казцы «Царэўна — чырвоная краска», які не пакланіўся царэўне. І не буду ёй кланяцца.

— Вось вы які! — сказаў Саханюк і засмяяўся.

— А што ж вы думалі!

— І не пазнаёміцеся з ёю?

•— Ва ўсякім разе сам да яе не пайду.

•— Чаму?

— Проста не пайду і ўсё.

Саханюк гаварыў, часамі смяяўся, але Лабановічу

здавалася, што чагось самага галоўнага яго калега не кажа, бо не можа быць, каб ён прыехаў сюды толькі дзеля таго, каб паведаміць, што дачка каморніка хоча пазнаёміцца з цельшынскім настаўнікам.

— Выбачайце, я зараз вярнуся.

Лабановіч выбег у кухню.

— На табе, бабка, пяцьдзiesiąтку, прынясі гарэлкі.

— Вы яго, панічок, частавацімеце? — шэптам спыталася бабка.

— А што?

— Не варта, панічыку! Гэта ж ён, панічок, прыехаў гарцы збіраць!

— Якія гарцы?

— Ссыпку з нашага вобчаства на школу!

— Каму ссыпку?

— Сабе, панічыку!

Бабка, гаворачы гэта, аж сіпала ад абурэння.

Лабановіч пазіраў на яе і дзівіўся. Уся гэта справа для яго была незразумелаю, хоць у значнай меры пралівала святло на прыезд Саханюка.

— Ну, бабка, прынясі гарэлкі; вып'ем, тады, можа, да сэнсу прыйдзем.

Бабка сярдзіта накінула на сябе світку, моцна стукнула дзвярамі і накіравалася да Лявона Секача.

Лабановіч вярнуўся да гасця. Яшчэ нічога не разумеючы, ён зірнуў на Саханюка.

— Ведаеце, што кажа мая бабка: быццам вы прыехалі збіраць нейкую ссыпку. Што вы на гэта скажаце?

Саханюк апусціў вочы, як бы пачуўшы нейкую нялоўкасць, а потым ускінуў іх на калегу.

— Так, мне належыць ссыпка ад вашага сяла, — прамовіў ён спакойна.

— Вы не жартуеце? — здзівіўся Лабановіч.

— Не, кажу зусім сур'ёзна.

— Ха-ха-ха! — Лабановіч так і паехаў ад смеху.

Саханюк пазіраў на калегу, таксама ўсміхаючыся.

— Што вы знаходзіце тут смешнага? — спытаў ён.

— Ну, як жа не смяяцца? Вы прыехалі да мяне адбіраць мой хлеб. Я буду вучыць, а вы толькі будзеце гарцы браць.

— Чакайце! — загарачыўся Саханюк. — На валасным сходзе была зроблена пастанова, каб на хатовіцкую школу давалі ссыпку. Ад вашага сяла мне належыць

дванаццаць пудоў трыццаць фунтаў жыта. Ну? Я і маю поўнае права ўзяць сваё.

• — Выбачайце. А калі была зроблена такая пастанова? Напэўна тады, калі Цельшына не мела свае школы? А раз гэта школа цяпер ёсць, то было б па меншай меры смешна браць ссыпку ад свае школы і даваць у чужую. І наогул гэта справа такая праская і відавочная, што і дзіця зразумее ўсю недарэчнасць вашага дамагання.

Саханюк ніколучкі не пакрыўдзіўся.

— Я грунтуюся на цыркуляры дырэкцыі народных вучылішчаў, які зазначае, што раз была пастанова валаснога сходу даваць ссыпку, дык ваша вёска не мае права яе адабраць. Вось чаму я і прыехаў забраць гэту ссыпку.

і — Але вы яе не атрымаеце.

— Вазьму!

• — Не, не возьмеце!

Колькі хвілін Лабановіч узіраўся ў Саханюка. Саханюк таксама глядзеў на калегу. У яго жаўтаватых вачах блукаў нявінны смех.

— Ведаеце што, — прамовіў Лабановіч. — Мне не шкада гэтае ссыпкі, бог з ёю. Аднак, калі пайшло ўжо на рызык, магу вас не толькі запэўніць, але і перазапэўніць, што вы адгэтуль не возьмеце ні аднюсенькага зярнятка.

— Ну, пабачым, — сказаў Сахнюк.

— Нічога вы не пабачыце!

У самы разгар спрэчкі рыпнулі дзверы з кухні. Старожка прасунула галаву.

— Вось, панічыку, вам грошы: нідзе не дастала! Была і ў Лявона, і ў Губаровых — няма.

— Ну, го давай будзем абедаць.

Саханюк адмовіўся абедаць. Ён прыехаў сюды з Дубейкам і ўмовіўся з ім па дарозе заехаць на пачастунак. Куды, Саханюк не сказаў. Цяпеп жа ён мусіць ехаць, бо Дубейка ў старасты яго напэўна ўжо чакае.

Саханюк развітаўся з калегам, заклікаючы яго да сябе ў гасці.

— Дзякую, — сказаў Лабановіч, — але, калега, майце на ўвазе, што ссыпкі вы не атрымаеце.

— Буду судзіцца, — не адступаўся Саханюк: — Вось прыеду і зёмскаму жалабу падам на вашага старасту.

Пад вечар таго ж самага дня стараста сабраў гарцы і прывёз іх Лабановічу.

— Што, панічок, звар'яцеў ён ш што? Як-то мы аддамо яму ссыпку, калі ў нас ёсць свой настаўнік!

У старасты быў важны начальніцкі выгляд і пачуццё выпайненага абавязку перад школай і настаўнікам.

— Хоць бы ён пасаромеўся,— абурліва гаварыла бабка: — Як гэта можна забраць ссыпку з чужое школы?

Бабка была зацікаўлена ў гэтай ссыпцы, бо і ёй належала некаторая частка гарцаў.

xx

Панна Ядвіся была ў незвычайна вясёлым настроі. Яна і малая Габрынька пойдучь заўтра на раз'езд, сядучь на машыну і паедуць у госці. У Гродзеншчыне ў іх былі сваякі, і татка дазволіў паехаць туды тыдні на два пагасцяваць. Габрынька кружылася каля мачыхі, жартавала, смяялася такім вясёлым дзіцячым смехам, што нават пераважна смутная і заклапочаная пані падлоўчая не магла захаваць свой звычайны настрой і таксама смяялася.

— Адстань, адстань: ты ўжо не дзіця.

Пані падлоўчай, здавалася, было крыху нялоўка, што панна Габрынька так дурэе пры чужым чалавеку. А гэты чужы чалавек быў Лабановіч.

Але Габрынька не зварачала на гэта ўвагі. Яна выдумала кароценькі вершык і раз-пораз дэкламавала яго сваёй мачысе:

Мама така слічна,
Слепа, дыхавічна.

— От распуста,— ківала галавою пані падлоўчая, зварачаючыся да настаўніка.

— Я буду пісьменніцай. Хачу напісаць аповесць, як на Палессі жылі дзве прыгожыя краскі-панні і што з гэтага выйшла,— смяялася Габрынька.

— А што з гэтага выйшла? — пацікавіўся Лабановіч.

— Выйшла тое, чаго ніхто не спадзяваўся! Гэтыя дзве красуні пакахалі аднаго маладога паніча і кінуліся

яму на шыю. А ён, небарака, з гора пайшоў і ўтапіўся ў Целяшовым Дубе.

— Габрынька, устыдзься! — прамовіла пані падлоўчая.

А Габрынька ўся хадзіла ад смеху. Таксама смяялася і панна Ядвіся, крыху засаромеўшыся такой непасрэднасці, прастаты і смеласці жартаў свае сястры.

— У вас, як бачна, ёсць здольнасці пісьменніцы,— смяяўся і Лабановіч.— Але чаго ж ён, гэты ваш паніч, тапіцца пайшоў?

Габрынька хітра зірнула на сястру. Ядвіся, відавочна, зацікавілася яе жартам і, смеючыся, адказала за сястру:

— Мусіць, той паніч спалохаўся свайго шчасця.

Немаведама чаго, сёстры пераглядаліся і перасмейваліся. Проста ім было весела, іх цешыла і радавала гэта паездка, змена ўражанняў, новыя месцы, новыя знаёмствы.

Лабановіч пачуў нейкае засмучэнне. Скуль яно, ён не ведаў і сам. Ці не з таго, што панна Ядвіся так радуецца? Як відаць, яе нішто не прымацоўвала тут, ніхто не цікавіў, і яна з лёгкай сэрцам гатова была змяняць гэту глуш Палесся на кожнае новае месца, бо сэрца яе было вольнае, а можа, шукала другога сэрца, каб забіцца яму ў адзін тон? А можа, гэта сэрца было ўжо там?

І пачуванне адзіноты закралася ў душу настаўніка: ён тут — чужы і лішні. І смешнымі цяпер здаліся тые думкі, якія яшчэ так нядаўна цешылі яго маладое сэрца.

Пані падлоўчая выйшла. У пакоі засталіся адны дзяўчаты. Каля печы пад канапаю ляжаў стары Негрусь і зрэдку павільваў хвостом, калі міма яго праходзіла панна Ядвіся.

— Я ні разу не бачыў вас у такім добрым гуморы,— сказаў да яе Лабановіч.— Вы сёння такая вясёлая, як ніколі.

— А вы хацелі б, каб я плакала? — спытала яна.

— Не, я гэтага зусім не хацеў бы. Але, як я заўважаю, у вас тут няма нічога такога, аб чым вы маглі б пашкадаваць. І калі б вам напаткалася такое здарэнне, што вы маглі б ніколі сюды не варочацца, вы і ніколёчкі аб гэтым не пашкадавалі б.

— О, не! — прамовіла панна Ядвіся.

На хвілінку яна як бы аб чымсі задумалася. Твар яе стаў сур'ёзны. Але ў момант вока выраз яе перамяніўся, у ваччу забліскалі іскаркі смяшлівасці і хітрасці.

— О не! Вы памыляецеся! — сказала яна. — У мяне тут ёсць нехта такі, каго мне вельмі цяжка пакінуць і аб кім вельмі непакоіцца маё сэрца.

Лабанозіч замёр у салодкім і разам трывожным чаканні. Панна Ядвіся акінула яго бачлівым поглядам. Яна раптоўна ўсхапілася і накіравалася да Негруся.

— Негрусь, мілы мой Негрусь! — сказала яна і лашчыла сабаку, прытуліўшы да яго сваю шчаку: — Мы разлучымся з табою на цэлыя два тыдні!

— Тым прыемней будзе часіна спаткання пасля разлукі, — сказаў Лабановіч і ўстаў. — Ну, жычу вам усяго найлепшага: шчасліва заехаць, весела гуляць і лёгка перанесці разлуку з тым, аб кім так непакоіцца ваша сэрца.

Гаворачы гэта, Лабановіч чуў нейкую крыўду, і, як ні сіліўся захаваць яе, гэта крыўда вызначалася на яго твары.

— Куды ж вы? — спытала Ядвіся.

— У мяне, бачыце, ёсць адна работа. Вам жа трэба збірацца ў дарогу — не буду вам замінаць... Бывайце здаровы!

Ядвіся нічога не сказала. Яна толькі вінавата і як бы пужліва заглядала яму ў вочы. Можа, яна каялася ў сваім апошнім, праўда, грубаватым жарце, але прызнацца ў гэтым чамусь не хацела.

— А можа, вы заўтра пройдзецеся з намі на раз'езд? — спытала Лабановіча Габрынька.

— Нашто турбаваць пана настаўніка? — прамовіла Ядвіся. — Татка заўсёды пасылае з намі лесніка Грыгора.

Што гэта? Новая абраза, ці панна Ядвіся проста не хоча яго кампаніі? А можа, яна не хоча мець сведку свайго спаткання з Сухаваравым?

Вясёлы настрой пакінуў Ядвісю, і яна засталася маўкліваю, замкнёнаю.

— Зразумела, — сказаў Лабановіч, — панне Ядвісі будзе шмат прыемней пайсці ў кампаніі Грыгора і Негруся, які напэўна сам назавецца ў праважатыя.

Пачуўшы сваё імя, Негрусь у здавальненні колькі разоў вільнуў хвостом.

Лабановіч развітаўся і выйшаў. На душы ў яго было цяжка і смутна. Ясна, што Ядвіся насміхаецца з яго.

А калі і зварачала на яго ўвагу, то толькі з тае прычыны, што тут — глуш, живога чалавека няма. А ён, як неразумнае дзіця, не бачыць нічога. Ён сам наводзіў на сябе прыемны туман самазманства, ён сам закалыхваў сябе ружовымі думкамі і салодкім летуценнем. Ну, што ж? Трэба глыбей увайсці ў сябе і там шукаць крыніц радасці і здаровага пачуцця. І трэба, наогул, узяць сябе ў рукі. Пара яму выкінуць усё гэта з галавы і сэрца, пакуль вобраз дзяўчыны яшчэ не засеў там настолькі глыбока, што з ім будзе трудна змагацца. Няхай не падумае яна, што яму без яе свет зачынен.

Колькі разоў прайшоўся Лабановіч па сваім пакоіку.

«Не, — думаў ён, — гэтак далей жыць нельга. Апрача школы і чыста асабістых інтарэсаў, ёсць яшчэ і другія — чыста грамадзянскія абавязкі. Трэба бліжэй стаць да народа, прыгледзецца, як ён жыве і чым ён жыве. Трэба пашырыць рамкі свае работы, трэба вынесці гэту работу за межы чыста школьных пытанняў».

Лабановіч накіраваўся ў школу, падышоў да кніжнае шафы. На адной паліцы стаяла колькі дзесяткаў тоненькіх кніжачак спецыяльна для народа. Выданні гэтыя былі шчупленькія і наогул пустыя. Тут пераважна былі кніжачкі, выданыя рознымі камітэтамі і гурткамі цвярозасці, або сінодскія выданні. Разгледзеўшы гэту кніжніцу, Лабановіч нічога не знайшоў у ёй цікавага, асабліва для тутэйшага насельніцтва, і вырашыў выбраць больш цікавую на яго погляд тэму для гутаркі з палешукамі. Аб чым жа гутарыць? Трэба звярнуць увагу на сялянскі побыт, паказаць сялянам, як жыўць другія людзі і як яны дайшлі да лепшага стану жыцця.

Лабановіч усё больш і больш захопліваўся сваёю тэмаю. У галаве складаўся план прамовы і вынікалі ў яго ўяўленні ўсё новыя і новыя факты. Ён зачыніў шафу, пайшоў у свой пакоік і сеў за стол, каб зрабіць накід плана прамовы.

На гэты час увайшла бабка.

— А ЕЫ, панічок, усё пішаце.

— Пішу, бабка.

— А ці чулі вы, панічыку, што Курульчука перамяшчаюць ад нас?

— Перамяшчаюць? — спытаў Лабановіч. — Чаму ж яго перамяшчаюць?

Лабановіч задумаўся. Яму стала чагось шкада. Нейкая адзінота ахапіла яго, і гэты цесны краявід, здавалася, яшчэ звужаўся і стаў больш цесным.

— Нелады ў іх з дарожным майстрам,— растлумачыла старожка прычыну выезду Курульчука.

xxi

Прайшоў нейкі час.

Малады настаўнік шмат перажыў, перадумаў. Цэлыя вечары праседжаў ён у сяляцкіх хатах, прыглядаючыся да жыцця палешукоў. Яго тут прымалі і спатыкалі прыветна, з ахвотаю падтрымлівалі гутарку аб розных справах. Але гэтыя гутаркі не выходзілі за межы тых пытанняў, якія закранаў сам настаўнік, бо палешукі — людзі паважныя, сталыя, асцярожныя, не адразу і не кожнаму расчыняюць сваю душу, бо ўжо, мусіць, сама прырода Палесся палажыла на іх сваю адзнаку. Бясконцыя балоты вучылі іх мудраму разважанню, мора лясоў выходзіла ў іх засцярогу, бо так лёгка тут напаткаць небяспеку: на звера натрапіць, згубіць дарогу або пачасіцца ў рукі сярдзітым леснікам графа Патоцкага. І толькі выпадкова ўдавалася пачуць якое-небудзь няўмысля ўроненае сакавітае слова, прыказку або цікавае параўнанне. Старыя, аздобленыя сівізною, маршчынамі і пачэснымі лысінамі дзяды, жывыя летапісы цельшынскай гісторыі на працягу многіх дзесяткаў гадоў, да душы падабаліся Лабановічу. Гэта былі тыя слупы, тыя падмуркі, на якіх трымаліся традыцыі сялянскай старажытнасці. Гэта былі самавукі-аграномы, тлумачальнікі розных прыгод жыцця. Яны ведалі, у які дзень, у якую нават часіну трэба выязджаць з сахою на поле, пры якіх умовах трэба сеяць тую ці іншую збажыну. Ім досыць пабачыць першы вырай журавоў, каб сказаць, які будзе авёс. У залежнасці ад вышыні лёту знаходзіўся і рост аўса: высока ляціць вырай — высокі вырасце і авёс. Кожны такі дзед меў свой асаблівы, выразны твар.

Вось хоць бы гэты дзед Мікіта. Сівы, як голуб. Востры погляд, калючыя вочы, гатовыя пранізаць. Старасць прыгнула яго крэпкі стан і кінула на твар і на высокі лоб цэлую сетку маршчын. Але што за дока быў

дзед Мікіта ў маладыя гады! І не было ў сяле роўнага яму. Такія штукі выкідваў дзед Мікіта, якіх цяпер ніхто не патрапіць, бо хіба цяпер такі народ? Ды што маладыя гады? Нават і зараз, нягледзячы на свае восемдзесят год, дзед Мікіта за пояс маладога заткне. Вось толькі няхай падгуляе, няхай ачнецца ў ім яго маладая бунтоўная кроў,— не выцерпіць, прасуне рукі ў камяні-жарнавікі і пойдзе з гэтымі камянямі, як з лёгкімі кашёлкамі, упрысядкі па хаце. І цяпер яшчэ баяцца дзеда Мікіты, бо ён — зпахар-чараўнік, хоць знахарствам не займаецца; але калі хто ўгневіць дзеда, тады пазнае ён сілу дзедавых чараў. Мікіта — чалавек нелюдзімы, удзень яго бадай-што і не спаткаеш на людзях, і жыве ён адзін, як воўк, даўно пахаваўшы сваю старую і адбіўшыся ад дзяцей.

Дзед Мікіта і іншыя роданачальнікі Цельшына дабрахоць уступілі свае правы больш маладым і здаровым, самі ж ужо стаялі збоку ад грамадскіх спраў. Першае: яны ўжо ўнеслі свае падаткі грамадскаму будаўніцтву; другое: як ні ціха, як ні маларухама было вясковае жыццё, але старыя прадстаўнікі яго, дзяды-палешукі, знаходзілі ў ім цяпер многа чаго такога, што не адпавядала іх поглядам. І толькі ўжо ў незвычайна важных выпадках прымалі яны ўдзел.

Вось тады, калі вынікала якая заблытаная справа агульнавясковага характару, злазіў з печы зусім стары ўжо дзед Мікодыв, выходзіў на вуліцу і голасна зазначаў:

— Вы не думайце таго — праўда не скварка, з кашаю не з'ясі. Выйдзе наверх яна, родная, бо ўжо сама зямля прысягала небу не пускаць адгэтуль цёмнай, заблытанай праявы.

Звычайна ж дзяды сядзелі больш дома або на дварэ корпаліся. У царкву яны бадай-што ніколі не хадзілі, ды царквы ў Цельшыне, апрача каплічкі на могілках, не было. А дома маліцца богу не выпадала,— больш награвішы, чым намолішыся. Апрача таго, маліцца іх не вучылі. І наогул, ніхто ў Цельшыне не ўмеў маліцца як трэба. Кожны маліўся так, як зносіў яго розум. Адзін раз у год, на благавешчанне, прыязджаў сюды бацюшка з Малевіч. Тады ўжо ўсе цельшынцы і неслі свае грахі яшчэ больш грэшнаму а. Мадэсту, які быў вельмі заўзяты п'яніца і лаяльнік. Напэўна за гэта і пакараў святы Ілья

малевіцкую царкву, пабіўшы перуном яе вежу. А можа, і другі грэх а. Мадэста мог пацягнуць за сабою такую кару, бо ён сушыў жыта за царскімі дзвярамі, а ў святую нядзельку перад набажэнствам зазвычай хадзіў на балота трасці бучы з рыбаю сваіх парафіян. Раз, ходзячы па балоце, уваліўся ён дзесь у апарыну па самы пояс. Царкоўны стараста, які таксама хадзіў разам з бацькам на раздабыткі, стаяў і спакойна пазіраў, як а. Мадэст церабіўся ў гразі і не мог вывалачы з балота ног.

— Чаго пазіраеш, падла пранцаватая? Цягні мяне!

Тады толькі паварушыўся стараста і вызваліў з балота а. Мадэста.

У гэту нядзельку а. Мадэст зрабіў забастоўку і не пайшоў службыць абедню.

— Што, бацюшка, можа, час званіць на абедню? — пытаў яго дома стараста.

— А ні дзлэнг! — крыкнуў а. Мадэст. — Як бог да мяне, так і я да бога!

І ўсё ж такі, нягледзячы на ўсё гэта, целынынцы адчувалі нейкую патрэбу так ці іначай мець сувязь з небам і царкоўнасцю, хоць гэта сувязь была больш фармальная і навярхоўная.

Лабановіч доўга не мог забыць аднаго здарэння, калі рэлігійныя патрэбы вызначыліся асабліва самабытна. Настаўнік яшчэ спаў салодкім сном. Была раніца, толькі што разднела. У кухні, поруч з пакоікам настаўніка, дзе ён спаў, стаяў глухі шум ад галасоў целынынскага жыхарства. Гэты шум часамі гусцеў і павялічваўся, але голас бабкі спыняў яго, бо бабка не хацела трывожыць «паніча». Лабановіч прачнуўся і стаў прыслухоўвацца. Дзверы з двара то адчыняліся, то зачыняліся. У кухні тупалі, штоўхаліся; грукалі збаны, глякі і бутэлькі, а ўвесь гэты шум пакрываўся і заглушаўся шумам вады. Вада лілася з вёдзер у цэбар. Настаўнік адзеўся. Адчыніўшы дзверы, ён убачыў поўную кухню палешукоў і паляшучак, дзяўчат, маладых і старых кабет. Усе яны праціскаліся да цэбра і бралі адтуль ваду. Старожка кіравала ўсёю гэтаю справаю і падлівала ў цэбар ваду. Убачыўшы настаўніка, усё гэтае зборышча спаткала яго вельмі прыветнымі ўсмешкамі.

— Што гэта, бабка, тут робіш?

— Ваду, панічок, свяцонную даю.

— Ах, праўда! — прамовіў настаўнік. — Сёння ж вадохрышчы. Хіба бацюшка свяціў?

— Не, панічыку, Памятаеце, прыязджаў бацюшка хатовіцкі службыць малебен у школе? Вось засталася ад малебна вада. Я пераліла яе ў бутэлечку, а цяпер, бачыце, мы разбавілі яе, і людзі бяруць свяцонную ваду.

— Дык гэта ж трэба да царквы паехаць ды на Іардань пайсці і адтуль вады набраць.

— Далёка, панічыку, ездзіць, — важна і аўтарытэтна прамовіў стараста.

— Усё роўна, — махнуў рукою Сцяпан Рылка, той самы, што калісь вазіў настаўніка да воласці.

На працягу гадзіны часу ўсё сяло набрала сабе свяцонай вады. Бабка ў гэты дзень адчувала сябе найважнейшаю асобою ў сяле.

Колькі разоў заклікаў Лабановіч цельшынцаў да школы. Ва ўсе хаты разносілі вучні весткі аб тым, што вось у такі вечар настаўнік запрашае жыхароў у школу, дзе ён будзе гаварыць і чытаць. На першы вечар народу наваліла поўная школа, нават месцаў не хапала. Як-ні-як, гэта ўсё ж такі было цікава для палешукоў. Палешукі, галоўным чынам, сталыя людзі, важна селі на лаўках, а дзяўчаты і маладыя хлопцы збіліся каля дзвярэй, пашчываючы адны другіх і перасмейваючыся.

Калі ўсе сабраліся і пазаймалі месцы, прыйшоў настаўнік. У кароткіх словах ён выясніў слухачам, дзея якое мэты сабраў іх сюды, і ў аснову свае прамовы палажыў тую думку, што чалавек павінен імкнуцца, каб жыццё было добрае і карыснае, якім чынам можа паляпшацца яно, як трэба ісці чалавеку, каб гэта паляпшэнне было сапраўдным і значным. Ён стараўся зацікавіць слухачоў, прыводзіў жывыя прыклады з іх жыцця, праўдзівыя, простыя і зразумелыя. Ён добра падгатаваўся да прамовы, гаварыў гладка, часамі з натхненнем. Але яго вельмі здзівіла, што дзяўчаты зусім не слухалі і больш цікавіліся сваімі кавалерамі, чым яго прамоваю. Старыя палешукі хоць і слухалі, але то той, то другі шырока расчынялі сківіцы і пазяхалі. А ў канцы прамовы Максім Цялушка зазначыў:

— Усё гэта праўда, панічок. Але куды ўжо нам вучыцца? Няхай хіба яны вучацца, а мы ўжо так дажывём.

Пры слове «яны» Максім паказаў рукою на вучняў.

Зрабіўшы яшчэ адну ці дзве такія спробы і заўважыўшы, што з кожным разам лік слухачоў памяншаецца. Лабановіч махнуў рукою. Але што было рабіць і чым яму заняцца? У будныя дні зранку да вечара ён быў у школе. Але прыходзілі доўгія зімнія вечары. Куды было падзець гэты вольны час? Ён садзіўся за чытанне, зубрыў на ўсякі выпадак розныя падручнікі, пісаў лісты да сяброў, таксама закінутых у глухія куткі Беларусі; нават паспрабаваў весці дзённік, куды запісваў свае думкі, настроі і перажыванні. Спыраша гэты дзённік яго моцна захапіў, і Лабановіч сядзеў над ім цэлымі гадзінамі. Разумеецца, у дзённіку самае важнае месца адводзілася адной дзяўчыне. Боязь, каб дзённік не папаў каму-небудзь у рукі і не расчыніў таямніцы яго душы, прымушала шукаць адмысловыя спосабы і формы запісаў, ужываць розныя алегорыі. Але праз тыдзень пісанне было закінута, бо самому аўтару яно здалася вельмі наіўным і смешным.

А што ж гэта дзяўчына, якая так моцна парушыла спакой маладога настаўніка, што думала яна? А яна загасцілася ў Гродзеншчыне і, як відаць, не вельмі спяшалася дадому. Такая няўвага з боку Ядвісі крыўдзіла і абражала яго. Лабановічу хацелася, каб яна хутчэй вярнулася сюды, не з тае прычыны, што ён зараз жа збярэцца і пабяжыць да яе. Не, зусім не. Ён проста хоча паказаць ёй поўную няўважнасць да яе асобы. Ён нават колькі разоў прайдзецца ўдзень каля яе вокан, але і галавы не паверне ў яе бок і знаку не дасць, што яна цікавіць яго, што яму без яе цяжка і сумна. Ён толькі напешыцца сваёю помстаю, але нічога не скажа аб гэтым.

У святочныя дні было яшчэ горай, бо яшчэ больш было вольнага часу. Лабановіча цягнула ў людзі, але ён цвёрда пастанаў і нікуды не хадзіць. Дый куды, сказаўшы праўду, пойдзеш? Кукульчука няма, на Прыпяць перабраўся. Лабановічу вельмі шкада было Кукульчукоў. Аб Марыне асталіся адны толькі чыстыя і прыемныя ўспаміны. Часамі малады настаўнік наракаў сам на сябе, чаму бліжэй не пазнаёміўся з ёю. Такая была мілая і слаўная дзяўчына, і напэўна было ў яе найлепшае сэрца. Што ж замінала яму бліжэй стаць да Марыны?.. «Эх,—

сказаў ён сам сабе,—так лепей». Да пана падлоўчага таксама ме хацелася цяпер заходзіць, хоць ён, праўда, заклікае, і Лабановіч раней ні разу не адмовіўся сесці з ім за стол, каб добра выпіць і закусіць знамянітымі літоўскімі калдунамі.

Падвыпіўшы, падлоўчы быў у гуморы; ён успамінаў тады свае маладыя кавалерскія гады, свой жывы і гарачы нораў, свой спрыт да паненак.

— Я не ведаю, што цяпер за кавалеры,— казаў зпэважальна пан Баранкевіч: — ні рыба ні мяса. Я, бывала, на галаве хадзіў! Падыхдзеш да паненкі і так і гэтак. Бывала, у морду табе дасць — ну, і нічога. Хіба гэта абраза для кавалера, калі часамі заробіш ад паненкі па мордзе?.. Не, трэба табе, пане прафесару, з паннаю Людмілаю пазнаёміцца. А то сядзіш ты тут, як пень на дарозе... Калі-небудзь мы паедзем з панам да Завітанак, трэба ж крыху разварушыцца ды павучыцца, як каля паненак хадзіць.

— Куды ж ужо мне патыкацца да завітанскае красуні,— сказаў Лабановіч,—каля яе ўжо вельмі завозна.

— То што?.. Гэ! Бывала, толькі і сунешся туды, дзе кавалеры кішаць. Вось тут-та і ўся цікавасць, каб іх паадціскаць, насы ім усім нацягнуць і да сябе паненку прывабіць.

Падлоўчы не прамінаў здарэння навесці апавяданне на гэтакую тэму, дзе яму самому прыходзілася выступаць у якасці шчаслівага кавалера, які браў верх над усімі іншымі.

Пані падлоўчая, давольная і шчаслівая, слухала гэтыя выдатнасці свайго грознага мужа і, нібыта не верачы, казала:

— Ну, ты ўжо скажаш.

— А мне што? — важна зазначаў Баранкевіч. Ён быў глыбока пераконаны ў праўдзе ўсяго расказанага і ў правільнасці свайго кірунку ў гэтых справах.— Я не любіў каля паненак кісялём сядзець.

Потым падлоўчы падыходзіў да музычнае скрыначкі, заводзіў тыя кружкі, якія яму асабліва падабаліся, і падпяваў басам, у такт мелодыі памахваючы рукою. Другія кружкі заводзіліся спецыяльна для таго, каб аддацца смутным успамінам далёкага мінулага. Пан падлоўчы тады сядзеў нахмураны, цяжка соп носам і думаў. Пася-

дзеўшы крыху такім чынам, ён падымаўся з месца і ішоў у свой пакой на супачынак.

Лабановіч звычайна сядзеў яшчэ колькі хвілін і слухаў паню падлоўчую. Яна парывалася сказаць вельмі многа, яна хацела расчыніць сваю душу, выліць з яе ўсю тугу, увесь смутак свой, але словы ўпыняліся, не адпавядалі думкам, што імкнуліся знайсці найболей дакладную форму і не знаходзілі. Колькі разоў падкрэслівала пані падлоўчая, што яна вельмі паважае пана Лабановіча і лічыць яго як бы за роднага. Няскладна і перарывіста зазначала яна непаслушэнства і свавольства Чэся, звараचाючы ўвагу на тое, што ёй, як мачысе, вельмі трудна з ім справіцца, але яна цярпліва нясе свой крыж і незаслужана церпіць з-за хлопца.

Гаварыла пані падлоўчая ціха, задыхаючыся і кідаючы баязлівыя погляды ў той бок, куды пайшоў Баранкевіч. У няскладных, балючых і палахлівых словах было многа недаказу; у іх чуўся страх і сорам гэтага спавядання перад чужым чалавекам; адчувалася мітусенне яе душы, неадпаведнасць таго становішча, якое яна займае ў сям'і пана падлоўчага, з тым, на якое давала ёй права паходжанне і выхаванне.

Лабановічу прыкра было слухаць такія скаргі, бо яны як бы ставілі яго ў ролю судзі і прымушалі так ці іначай умяшацца ў чужое жыццё, а гэтага яму не хацелася. З другога боку, таксама і шкада было паню падлоўчую: відавочна, ёй было тут цяжка. Але разам з гэтым і нейкае варожае пачуццё супраць пані падлоўчай падымалася ў Лабановіча. Для яго было незразумела, як яна так пакорна, без усякага змагання, пагадзілася са сваёю доляю і не мае сілы скінуць з сябе гэты крыж жыцця.

— А скажыце, калі ласка,— не ўтрымаўся раз Лабановіч,— што звязвае вас з сям'ёю пана падлоўчага? Вы тут — чалавек вольны. Цяжка вам, вы чуеце несправядлівасць,— што ж вас можа ўтрымаць ад таго, каб кінуць гэта жыццё і стаць вольным чалавекам?

На твары пані падлоўчай адбіўся жах. Гэта думка, як відаць, ні разу не прыходзіла ў яе галаву. Нерухомая і маўклівая, сядзела яна за сталом, сціснуўшы рукамі галаву. Потым пані ўсміхалася нейкаю кіслаю ўсмешкаю, як бы хочучы сказаць, што ўсё гэта — глупства і

што аб гэтым не варта было і гаворку пачынаць, а жыць на свеце наогул цяжка і наогул трэба пагадзіцца са сваёй доляю. Лабановіч сказаў тады ёй нешта такое, што так ці іначай магло палепшыць настрой, развітаўся і пайшоў з дому Баранкевіча.

Яшчэ адно здарэнне прыпомнілася цяпер настаўніку. Неяк на гэтых днях, па часе размовы з паняй падлоўчай, зайшла яна вечарам да яго. Пані была моцна ўсхваляваная і заплаканая.

— Выбачайце, калі ласка, што я зайшла да вас,— прамовіла яна,— але я вас вельмі паважаю і лічу вас за роднага... Божа мой! Што мне рабіць? Што рабіць мне? Няма сілы больш цярпець!

Лабановіч дагадаўся, што падлоўчы Баранкевіч падняў у доме буру, але не распытваўся аб гэтым, і сама пані падлоўчая чамусь не гаварыла, не вінаваціла свайго мужа, а толькі казалася, як ёй цяжка наогул.

— Што ж вам можна параіць? — запытаў Лабановіч.— Калі маеце куды паехаць, то што ж? Падзьеце. Я б на вашым месцы не пагадзіўся б з такім жыццём. Якое ж гэта жыццё?

— Вы ведаеце натуру пана падлоўчага?

— Я чуў. Ну, што ж паробіш, калі ў чалавека такая натура?

— Ох, мой паночку! Як трудна яму ўнаравіць! Ну, няхай я нягодная, але ж ён і першую жонку ў магілу ўвагнаў і мяне ўгоніць.— Пані падлоўчая плакала.— І ўсё я вінавата. Чэзь кепска трымае сябе — я ў адказе. То робіш не так, то ходзіш не гэтак! Што б ні выйшла, усё я вінавата.

Лабановіч не ведаў, што сказаць, якую даць парад. Пані падлоўчая выплакалася, вылажыла з душы ўвесь свой смутак і гора і крыху заспакоілася. Усміхаючыся скрозь слёзы, прасіла яна Лабановіча нічога нікому не казаць. Яна яшчэ раз сказала, што толькі з ім пагаманіла аб гэтым, бо лічыць яго вельмі добрым, зусім родным чалавекам, развіталася і выйшла, просячы прабачэння.

Лабановіч пачуўся лягчэй, бо яму вельмі цяжка было слухаць гэту споведзь, тым болей што ён тут не мог даць ніякае дапамогі. Апрача таго, яму наогул было

прыкра слухаць усе гэтыя згрызоты ці ўмешвацца ў чужое жыццё.

«І вось жа будзе цярэць і нікуды не паедзе,— думаў Лабановіч пра паню падлоўчую.— А што, напраўду, прымацоўвае яе тут?»

Лабановіч задумаўся. І была ж у людзей маладосць, былі ў іх светлыя надзеі на жыццё. Па сваім гусце будавалі яны шчасце, перажывалі пачатак нейкай прыгожай казкі, і чым скончылася гэта казка? І ці не складае часамі і ён, Лабановіч, цяпер сваю казку?

Ізноў успомнілася панна Ядвіся. Яму стала цяпер ясным і зразумелым, чаму яна так ірвалася адгэтуль хоць на колькі тыдняў, абы хоць забыць і адысціся ад гэтага броду жыцця, ад атруты дамашніх праяў.

XXIII

У гэты вечар Лабановіч быў у нейкім асаблівым настроі. З чаго складаўся гэты настрой, ён і сам не мог сабе вытлумачыць. Нейкае нездаваленне, няяснае адчуванне бяссэнснасці такога жыцця, якім жыве ён, пачуццё адзіноты пачынала закрадацца ў душу. Настаўнік чуў, што яму чагось нешта, чуў, што яму трэба нешта зрабіць, чымся заняцца. Чым? Ён думаў, разважаў, але добрага адказу на гэта пытанне, які мог бы задаволіць яго, не знаходзіў.

Не! Трэба куды-небудзь пайсці, проста зняцца з месца і ісці. Але куды пайсці? Зайсці да каго? Настаўнік перабраў у памяці сваіх тутэйшых знаёмых. Ну, усё роўна, куды ні накіравацца! Ён узяў табачніцу, падлажыў тыгуну, каб закурыць у часе вандравання, і стаў збірацца, не ведаючы, куды пойдзе. Добра было б даведацца да якой блізкае школы, але бліжэй як за пятаццаць верст нідзе не было тут школы. Ён ужо адзеўся і сабраўся як мае быць.

— Вам ліст, панічок, прынеслі ад старасты! — прамовіла бабуля, увайшоўшы ў пакойчык.

Зірнуўшы на канверт, на добра знаёмы характар рукі свайго блізкага сябра, Лабановіч распрануўся і пачаў чытаць.

Бабуля стаяла, падпёршы рукою шчаку, і назірала за выразам твару настаўніка. Паміж іншым, сябар пісаў,

як яго падпаілі і хацелі ажаніць з адною дзяўчынаю, сваячкаю нейкага дыякана, і як яму прыходзілася выраतोўваць незалежнасць свае асобы, для чаго ён збег самым нечаканым чынам і ў самую расшучую хвіліну.

Вясёлая ўсмешка асвятляла твар Лабановіча. Гледзячы на яго, смяялася і бабуля.

— Ад каго ж, панічыку, такі ліст? — запытала цікавая бабуля.

— А гэта, бабуля, піша адна паненка. Піша, што калі прыеду да яе ў сваты, то пойдзе за мяне адразу,— адказаў ён.

— А што ж, панічыку, думаць? Абы дзяўчына была добрая,— крыху пакрыўдзіўшыся, заўважыла бабуля.

У канцы ліста сябар зрабіў прыпіску. Ён паведамляў аб смерці сябра, што разам з ім скончыў семінарыю. Гэта вестка моцна ўразіла Лабановіча. Няўжо гэта праўда? Андрэй Лабузька, той самы Лабузька, чыё прозвішча так блізка стаяла да яго прозвішча ў спісе, няўжо ён памёр? Ці можа гэта быць?

І вобраз маладога хлопца, сакаўнога, поўнага жыцця, сілы, устаў, як жывы, перад Лабановічам. Успомніўся яму цяпер адзін пусты, нязначны выпадак, калі ён, жартліва праракаючы лёс сваіх сяброў, сказаў вясною мінулага года:

— Ты, Лабузька, нядоўга пажывеш на свеце!

Гэта гаварылася дзеля смеху, бо вельмі трудна вяза-лася думка аб смерці Лабузькі з самім Лабузькам, так многа было ў ім здароўя і жыцця!

Лабановіч апусціў галаву і сядзеў нерухова. Нядаўні смутна-няясны настрой цяпер забыўся. Зусім іншыя думкі выклікала ў ім гэта вестка аб смерці Андрэя. Няпэўнасць і нязначнасць людскога лёсу і гэта смерць, смерць усемагутная і неадхільная, як злая здань, пачынала трывожыць яго і зноў ахапіла ўсю істоту.

Лабановіч устаў і адзін пункт і колькі хвілін пазіраў, не міргаючы вачамі. Патрывожанае ўяўленне вельмі жыва намалявала яму вобраз мёртвага Андрэя. Нерухова. Скрозь сіняватую плеўку вечка вытыркаюцца пагаслыя вочы. Губы цесна зацяты, і смерць адбіла на іх пячаць сваю. Мярцвячая бледнасць і жаўцідна разліты на твары... Гэта — чалавек! Гэта — тая неспакойная форма, у якой так часта змяняецца змест! Нейкі гаспадар пакінуў яе. Яна перш называлася чалавек. Андрэй

Лабузька, а цяпер — труп!.. Дзе ж гэтыя парыванні-імкненні? Дзе яны?—І куды дзеўся сам гаспадар? Што ёсць там, па другі бок?..

Лабановіч жажнуўся. Ён як бы пачуў, што нехта неадхільны, грозны і няўмольны замахнуўся над ім цяжкаю булавою і вось-вось апусціць яе на галаву. А ён такі мізэрны, такі нікчэмны, што нават голас пратэсту, нават голас просьбы не можа сарвацца.

Бабка пазірала на настаўніка. Яе таксама ахапіў нейкі страх; такая відочная змена зрабілася раптоўна з «панічом», і выгляд у яго нейкі дзіўны.

Яна павольненька адступіла на крок, бліжэй да дзвярэй, не зводзячы з яго вачэй. Крыху пастаяўшы, яна паківала сама сабе галавой і ціхенька выйшла з пакойчыка. Стоячы за дзвярамі ў кухні, яна колькі хвілін прыслухоўвалася. Ён настаўнік трымаўся ціха. Бабка крыху заспакоілася.

Лабановіч устаў і прайшоўся па пакоіку. Думка аб неадхільнасці смерці моцна ўзрушыла яго і засела ў мазгах.

«Калі б я сказаў каму: асцерагайцеся мяне — я нашу ў сабе смерць, напэўна, на мяне паглядзелі б, як на вар'ята, і ва ўсякім разе спужаліся б,— падумаў Лабановіч.— І тым не меней гэта так. Але чаму ж людзі аб гэтым не думаюць?.. А можа, і думаюць і напэўна многа думаюць, толькі думкі гэтыя трымаюць пры сабе, бо што казаць пра іх таму, хто і сам мае такую ж долю?»

Ранейшыя думкі аб смерці зноў прыйшлі цяпер яму ў галаву. Часамі ідзе у дарозе. Дарога трудная, ногі баляць, а дадому яшчэ далёка. І думае падарожны: «Будзе ж такі момант, калі я ступлю на парог свайго дома, і скончыцца мая дарога». «Таксама будзе,— разважаў Лабановіч,— такі момант, калі я ступлю апошні крок майго жыцця, апошні момант, а там — смерць, там — капец!.. А далей што? Далей — цёмная і жудасная ноч нябыту. А калі гэта так, то ці варта наогул жыць? Жыць, каб памерці?»

Паставіўшы такое пытанне, Лабановіч задумаўся. Ён ніяк не мог пагадзіцца з думкаю аб смерці. У гэты момант яна была для яго найбольшым ворагам на свеце і як бы заслانیла сабою ўсё, здушыла яго, замкнула ў нейкі цёмны і цесны круг.

Ніхто не хоча паміраць, ніхто. Тут яму ўспомнілася

панна Ядвіся. Колькі разоў чуў ён ад яе, што яна вельмі хацела б памерці. Лабановіч ніколі не даваў ёй у гэтым веры, бо цвёрда быў пераконаны ў тым, што кожнаму хочацца жыць, як бы яму цяжка ні жылося на свеце. Нават глыбокая старасць не хоча ісці ад жыцця. І сказанні наррда пацвярджаюць гэта. Як вядома са святога пісання, Матусал жыў болып за ўсіх на свеце. У часе сканання з'явіўся яму бог і спытаў:

— • Вось ты меў доўгі век. Скажы ж мне, як здоўжылася табе жыццё?

— Мне здаецца, што я ўвайшоў у дзверы аднаго дома, прайшоў праз яго і выйшаў у другія — так уяўляецца даўжыня майго жыцця.

• — Ну, а ці хацеў бы ты яшчэ жыць?

— Хацеў бы, божачка.

Падумаўшы, Матусал запытаў:

— Божа! А ці трэба ўміраць другі раз?

— Трэба,— адказаў бог.

— У такім разе я не хачу жыць болей.

Людская мудрасць, такім чынам, зазначае, што страх смерці мацней жыцця, мацней самое смерці. А самагубцы? Жыццё дае многа прыкладаў, калі людзі самі накладоў на сябе рукі. Як зразумець гэта?

Калі чалавек любіць жыццё, дык што змушае яго на самагубства. Кажуць, у чалавека слабая натура, яму бракуе сілы змагацца з нягодамі жыцця. Калі і сапраўды натура яго слабая, скуль жа гэта сіла перамагчы страх смерці і падняць на сябе руку?.. Нейкая недарэчнасць. Адно супярэчыць другому.

Лабановіч зацікавіўся гэтым пытаннем, яму хацелася як бы стаць на месцы гэтых самагубцаў і паглядзець іх вачамі на справу жыцця і смерці. Цікава тут яшчэ адна акалічнасць: кожны самагубца мае нахіленне да таго ці іншага спосабу самагубства — адны страляюцца, другія вешаюцца, трэція топяцца, кідаюцца пад машыну, труцяцца, рэжуцца брытваю. А ўсе, наогул, імкнуцца выбраць найболей лёгкі спосаб расквітання з жыццём. І яшчэ некаторыя з іх маюць звычай пакідаць перад гэтым запіскі, кароценькія, а то і доўгія. Лабановіч нядаўна чытаў у газеце запіску аднаго самагубцы. Ён пісаў: «Каб не так страшна было ўміраць, трохі выпіў».

Нечакана для самога сябе, Лабановіч чамусь доўга

затрымаў свае думкі над самагубцамі і самагубствам, непрыметна пачаў уваходзіць у ролю самагубцы.

«А што такое смерць? Момант — і больш нічога няма. Тады і думаць аб смерці не прыйдзецца, і нічога чалавеку не трэба будзе», — разважаў ён.

Нічога не помнячы і не даючы сабе яснага адказу ў тым, што ён робіць, нічога не ведаючы, што ён будзе рабіць, Лабановіч адчыніў шуфлядку ў сталё. У самым канцы шуфлядкі, завалены паперамі і кнігамі, ляжаў рэвальвер, просценькі, на шэсць патронаў рэвальверчык. Часамі хадзіў Лабановіч у лес, каб пастрэляць у цэль з гэтага рэвальверчыка.

Цяпер гэты рэвальвер у яго вачах меў зусім другі выгляд і значэнне. Узяўшы яго ў рукі, настаўнік аглядзеў рульку, адкуль выглядала куля.

«Вось толькі прыставіць да віска, паціснуць дужку, узвёўшы гэту брамку, — і болю не пачуеш!.. Не, боль, напэўна, будзе, але ўсё гэта зробіцца так борзда, што мозг не паспее вызначыць выніку падзеі».

Нейкія злачынныя думкі навялі як бы туман на маладога хлопца і прычаравалі яго да свайго страшнага круга.

Ён зноў узяў рэвальвер. І цікава: нейкую ўладу меў цяпер гэты рэвальвер над настаўнікамі. Яго прыцягала і гэта куля, што выглядала з рулі, як галоўка нейкага гада. Ужо колькі разоў пазіраў ён на яе. Але раптоўна нейкі промень асвятлення бліснуў у галаве. Ён адкінуў ад сябе рэвальвер. Халодны пот выступіў на лбе. Цяпер толькі заўважыў Лабановіч, што рукі яго трэсліся, як бы па яго душы прабег нейкі віхор, усё засцілалася нейкім туманам. Ён пачуў вялікую палёгку, нібы пасля цяжкае хваробы, а ўсё тое, што пранеслася так нядаўна перад ім, здавалася нейкім сном.

— Панічыку! — пазвала бабка, толькі што ўвайшоўшы на парог пакойчыка. — Мусіць вы, панічок, нядобрае пісьмо атрымалі?

Настаўнік моцна здзівіўся.

— Чаму ты, бабка, так пытаеш?

— Відаць было, панічыку, па вас, — прамовіла яна, акінуўшы яго бачлівым поглядам. — І ведаеце, панічыку, — таёмна прамовіла бабка: — Я ізноў вам шаптала! Шаптала, далібог, шаптала! Вы любіце шуткаваць з мяне і з маіх шэптаў, а я ўсё ж шаптала вам, бо мне стала вас шкада.

— А проці чаго ты мне шаптала? — запытаў зацікаўлены настаўнік.

Бабка глядзела на яго колькі хвілін.

— Каб адхіліліся ад вас нядобрыя мыслі, — ціха прамовіла бабка, глядзячы настаўніку ў вочы; яна як бы хачела штось адгадаць у іх.

Лабановіч пачуўся так, як бы яго злавілі ў чымсі непрыемным. Непрыемна было і тое, што бабка ў гэты момант мела над ім перавагу.

«Ціхава», — падумаў настаўнік.

Цяпер нябожчык Андрэй як бы адышоўся ад яго, а разам з ім адышліся і думкі аб смерці.

«На свеце, мусібыць, усё робіцца шмат прасцей, як гэта нам здаецца», — заключыў ён свае думкі аб смерці.

XXIV

Златаіскрыя вобразы, як усмех вясны, момантамі ўставалі ў памяці Лабановіча, хвалявалі яго, асыпалі праменьнямі радасці і разгортвалі прад ім малюнкі не так даўно мінулага дзяцінства. Яны прыходзілі самі, аб чымсі гаманілі і кудысь клікалі, пакідалі ў душы лёгкі след засмучэння. Аб чым? Аб нейкай страце, аб тым, што не вернеш і што складае скарб, дарагі скарб памяці. Ён бачыў дубы на беразе Нёмана, крэпкія, пышныя дубы з развіслымі вярхамі. На жаралістых камлях гэтых дубоў адбіла свае пячаці несупынная плынь часоў. Яму ўсміхалася светла-сіняе неба і яркім блісканнем асвятляла далёкія прыгожыя вобразы: пахучы луг, роўныя пакаты ўзгоркаў у мутна-сіняй далі, старую хвою з буславым гняздом... Бліскучы дзень, таёмнае грукатанне надземных абшараў — гоман-воклік грознапавабных хмар, што шырокаю сцяною засланялі неба і выбухвалі купчастымі клубкамі бела-ружовых воблакаў... Не! Іх не зловіш, не замацуеш словамі, але імі жыве-гарыць душа!

Лабановіч адчуваў нейкую радасць. Яму было лёгка і прыемна. Ён чуў, як моцна звязан ён з жыццём. Яму па душы было гэта адзіноцтва, гэты лес і дарога, па якой ён цяпер ішоў. Куды ён ішоў? Нікуды. Яму проста любіла было пабыць у лесе, паглядзець на слаўныя адзінокія хвоі, на старасвецкія дубы па краях палянкі. Ён многа разоў хадзіў тут і цяпер дзівіўся сам сабе, як гэта не

зварачаў ён раней увагі на тыя малюнкi, якія бачыў прад сабою цяпер. Вакол было ціха і глуха. Усюды ляжаў снег, але ў паветры патыхала чымся новым, і чулася скорая вясна. Лабановіч сеў на роўна спілаваны пень, сядзеў і штось думаў. Але хіба гэта былі думкі? Не, перад ім праходзілі вобразы за вобразамі, цэлы іх шнур плыў і плыў у яго ўяўленні. Так праседзеў ён некаторы час, пакуль не пачуў глухі тупат конскіх ног і лёгкае шорганне і пасвістанне вузкіх, кованых жалезам палазоў. Ён падняў галаву. Бойкі конік, што дружнаю рыссю зараз жа выскачыў з-пад навіслых ялін на прасторную палянку, борзда імчаў лёгка прыгожыя сані, у якіх звычайна ездзіць заможная шляхта або сярэдняя рукі панкі. На высокім сядзенні, па-запраўску трымаючы туга нацягнутыя раменныя лейцы, сядзела маладая паненка. На ёй было лёгкае футра; зімняя шапачка, надзетая крыху набок, вельмі ішла да яе твару. Здаровы холад зімы авеяў і разрумяніў ёй шчокі. Ад стройнае фігуркі так і патыхала здароўем і жыццём. Яна кінула зацікаўлены погляд на незнаёмага хлопца. Відаць, яе здзівіла гэта спатканне, а можа, нават і крыху спалохала: чаго сядзіць зімою на дарозе гэты чалавек? Яна шпарчэй пагнала каня. У колькі хвілін вазок знік з вачэй Лабановіча, зноў ускочыўшы ў лес пад шалаш калматых ялін і хвой. Але ён паспеў разгледзець і запамятаваць твар гэтае паненкі: тонкія бровы, бойкія сіняватыя вочы, пухлыя, прыгожа абрысаваныя губы. Дзяўчына была досыць прыгожая, як здалося Лабановічу.

«Напэўна гэта і ёсць тая краля, за якою так падаюць усе хатовіцкія кавалеры,— падумаў Лабановіч.— Ну, не такая ўжо яна цікавая, як можна было б спадзявацца». Тым не меней ён устаў і рушыў у той бок, куды паехала дзяўчына. Праўда, ён пайшоў не дзеля таго, што ў гэты бок паехала завітанская красуня, ён проста падаўся дадому. Але, сказаць праўду, у яго-такі была думка — а можа, ён спаткаецца з ёю. Усё ж была б цікава паглядзець на яе яшчэ раз, разгледзець лепей. Ды ўжо, калі на тое пайшло, трэба зрабіць так, каб і на мезены палец не даць падумаць ёй, што ён шукае спаткання або зацікавіўся ёю. Не, няхай на гэта яна выбачае. Ён проста зробіць так, каб гэта выйшла зусім выпадкова. Мінуўшы Сяльцо, Лабановіч надумаўся зайсці да старога Абрама выпіць бутэльку піва і крыху адпачыць.

У Абрама была чыстая каморка, куды часамі заходзілі больш важныя госці, чым простыя цельшыныцы, якія звычайна таўкліся ў агульным памяшканні-карчме, яшчэ па старому звычаю, калі Абрам трымаў шынок. Увайшоўшы ў гэту каморку, Лабановіч раптоўна спыніўся: за столікам сядзела тая самая дзяўчына, якая нядаўна праехала і аб якой ён усё ж такі думаў. Яна разглядала карталошкі, якія падаў ёй стары шынкар, і падрахоўвала лічбыны. Лабановіч ніяк не спадзяваўся спаткаць яе тут і прыйшоў у такое замяшанне, што не ведаў, як яму быць: далей ісці ці вярнуцца назад. Панна Людміла,—бо гэта была яна, — зараз жа падмеціла яго нясмеласць і замяшанне, і гэта ёй, як відаць, спадабалася. Яна ўскінула на яго свае сінія вочы. Лёгкая ўсмешка бліснула на яе твары. І гэта ўсмешка як бы сказала: «А я і ведала, што ты да мяне прыйдзеш». Панна Людміла была крыху знароўлена кавалерамі, бо ўсе яны ў тутэйшай акрузе лічылі сваім абавязкам аддаць ёй падаток свае кавалерскае ўвагі. Адзін толькі Лабановіч ухіляўся ад гэтага і ўпарта не хацеў пазнаёміцца з ёю.

«Напэўна думае, што я шукаю спаткання»,— падумаў настаўнік і яшчэ больш замяшаўся.

— Выбачайце! — прамовіў ён, крута павярнуўся і выйшаў вон з каморкі.

«Як дрэнна і па-дурному выйшла ўсё гэта,— разважаў сам з сабою Лабановіч.— Выходзіць так, як бы я збавіўся яе і збег. Фактычна гэта так і ёсць. І яна напэўна смяецца з мяне. І другім яшчэ раскажа». Ён моцна быў незадаволены сабою, бо трымаўся, як які-небудзь школьнік у прысутнасці дзяўчыны, што хоць і незнаёма з ім, але добра ведае яго, як ведае і ён яе. А панна Людміла, застаўшыся адна, шчыра пашкадавала аб тым, што гэты дзівак так неспадзявана знік адгэтуль, як неспадзявана і з'явіўся тут. Ёй цікава было паглядзець на гэтага дзікуна і пустэльніка, які шчэ аж дасюль не быў у Завітанках. З другога боку, ёй чулася і нейкае зняважанне яе дзявочае асобы, бо ніякі кавалер не зрабіў бы таго, што зрабіў гэты пустэльнік, як у сваіх думках называла панна Людміла цельшынскага настаўніка.

Выйшаўшы на вуліцу, Лабановіч пачуў незвычайны крык і лаянку. Супраць стараставай хаты стаяла грамада палешукоў. У сярэдзіне яе метушыліся два палешукі, пабраўшыся за грудкі. І па меры таго як пасува-

ліся байцы, расступалася і грамада палешукоў, даючы ім месца. Зацікаўлены Лабановіч прыбавіў кроку і накіраваўся да грамады. Першы кінуўся яму тут у вочы Лявон Шкурат. Ён быў бледны, без шапкі, адна шчака яго была акрываўлена. Але ён моцна трымаў свайго праціўніка, Кандрата Куксу, стрыечнага брата старасты. Тут жа ў якасці наглядальніка стаяў і сам стараста.

— Як вам не брыдка, мужчыны,— звярнуўся Лабановіч да грамады.— Дапусціць, каб людзі крывавілі адзін другога! Разніміце іх!

Некаторыя з палешукоў, якія стаялі бліжэй, прыветна ўсміхнуліся настаўніку, некаторыя падалі яму руку. Другія былі захоплены бойкаю і не звярнулі на настаўніка ніякай увагі. А Шкурат і Кукса куксілі адзін аднаго і не знайся. Стараста, як і ўсе іншыя, таксама трымаў строгі нейтралітэт.

— Стараста! Які ж вы начальнік? — напаў Лабановіч на Рамана:— Як жа вы дапушчаеце, каб людзі на ваших вачах калечылі адзін другога?

Стараста правёў рукавом па носе, састроіў сваю звычайную кіслую міну і важна прамовіў:

— Не трэба, панічок, мяшацца. Няхай сабе яны патузаюцца — самі разыдуцца. Умяшайся — горш будзе.

— Госпадзі! Што вы за людзі такія!

Лабановіч, праціснуўшыся скрозь грамаду, апынуўся поруч з байцамі.

— Што вы робіце, дурні?! — крыкнуў ён раз'яраным байцам і стаў паміж імі.

— Ён маю юшку ўкраў, чорт каравы, ды яшчэ біцца са мною будзе?! — крычаў Лявон Шкурат.

— Ты мяне злодзеем называеш, дзяркач ты смярдзючы?! Аддзіся, паніч!

Кандрат Кукса замахнуўся. Лабановіч і сам пачуў нейкую злосць і таўхануў яго ў грамаду, а сам скапіў Лявона і борздзенька адвёў яго ў другі бок. Палешукі ўзварухнуліся, прытрымалі Кандрата.

— Завошта вы біліся, Лявон? — спытаў настаўнік.

— Юшку маю забраў.

— Якая гэта твая юшка? Калі хочаш ведаць, дык гэта казённая юшка: ты яе са школы ўзяў, як школа будавалася,— казаў усё яшчэ сярдзіты Кукса.

— А каб яна ж згарэла была, гэтая праклятая юшка,— сказаў Лабановіч.— Ну, падумайце, паварушыце

мазгамі: ці варта гэта юшка, каб з-за яе так калаціцца? Ну, колькі яна каштуе?

— Рубель я заплаціў за яе,— адказаў Лявон.

— Украў ты яе, а не рубель заплаціў!

— Ну, на табе рубель, супакойся і ідзі дадому. Ляж на печ і ляжы, покі не астыне твая кроў.

Настаўнік дастаў кашалёк, выняў срэбраны рубель і аддаў яго Лявону.

Лявон узяў рубель і пашыбаваў у сваю хату.

— Бярэ рубель,— з зайздрасцю прамовіў Кукса:— а каб цябе, гад, за живот узяло.

Лабановіч таксама пайшоў да сябе ў школу, думаючы, што ён зрабіў вельмі добра, і нават ганарыўся сваім учынкам.

Вечарам таго ж самага дня, калі ўжо было цёмна, з вуліцы зноў пачуўся крык і лямант. Бабы плакалі і галасілі, як па нябожчыку.

— Лявона забілі, панічыку! — сказала бабка, ускочыўшы ў пакой.

— Хто забіў?!

— Кукса. Ўзяў аскабалак і каравуліў Лявона. Як толькі той паказаўся, цопнуў па галаве,— нават не пікнуў.

Лабановіч выскачыў на вуліцу. Там былі людзі. Сярод вуліцы на брудным снезе ляжаў нерухомы Лявон. Над ім галасілі бабы.

— Не трэба было, панічыку, мяшацца,— аўтарытэтна зазначыў стараста:—у нас гэта не першыня, паб'юцца і разыдуцца. Набярэцца паганая кроў, трэба ж яе выпусціць, і тады ўсё ціха і лагодна.

Лявон, праўда, быў толькі аглушан, паляшукі чэрап быў яшчэ досыць крэпкі, каб Лявон не мог ачухацца і падняцца на ногі.

XXV

Выходзіла так, што стараста казаў праўду. Гэтага здання напэўна трымалася і ўсё цэлыпынскае насельніцтва... І які чорт падбіў яго прыткнуць і свае тры грошы? Каб не гэты паганы рубель, нічога такога і не выйшла б. Добра яшчэ, што ўсё гэта так скончылася. А мог Лявон і не падняцца. І так яго на руках у хату занеслі.

Лабановіч хадзіў па пакоіку і разважаў над гэтым здарэннем. Яму было крыўдна тое, што сам ён •— мужык, а не ведаў мужыцкіх звычаяў і зрабіў па прыказцы: «Уткні мяне, божа, куды мяне не трэба». І, наогул, трэба зазначыць, што ён не ўмее трымаць сябе з людзьмі. Узяць хоць бы яго сустрэчу з паннай Людмілай... Яму сорамна стала перад самім сабою. Ён нават пачаў сам сябе лаяць, кпіць і насміхацца з сябе. «Дурань ты, брат, дрэнь! Думаеш, што ты разумны, а ўся цана табе — шчарбаты грош... Кавалер!.. Тфу!» 3 гэтымі думкамі ён прыпыніўся каля люстэрка. На яго пазіраў другі Лабановіч, надзьмуты і зняважаны. «Ух, рыла!» — прамовіў Лабановіч свайму адбітку і адышоўся. Прыпыніўшыся другі раз каля люстэрка, ён ужо глянуў крыху ласкавей на сябе і спагадна прамовіў: «Нічога, брат, не наракай на мяне: як-небудзь будзем жыць на свеце». Яму тут прыпомніўся адзін чалавек, якога ён ведаў, калі быў яшчэ малы. Гэты чалавек меў звычай размаўляць з сабою самім. Ён гаварыў: «Эх, Паўлючок! Кінь ты ўжо гэтыя згрызоты. Ці ты адзін такі на свеце?» Думкі яго пайшлі ў другім кірунку, і непрыметна настаўнік зноў пагадзіўся сам з сабою. Да яго зноў вярнуўся добры настрой, і, стоячы каля люстэрка, ён сам сабе строіў міны, сам сабе падсмейваўся. Каб хто пабачыў збоку, то напэўна падумаў бы, што настаўнік крануўся з розуму.

У гэты момант дзверы з кухні адчыніліся, і ў пакой увайшла бабуля.

— Што, бабуля, добрага скажаш?

— А нічога, панічыку... Ажыў Лявон.

— Ну, дзякаваць богу, а то ён мяне вельмі напалохаў. Думаў, што не ўстане.

— Гэ, панічыку, ці так яшчэ біліся! Бывала, даўней як завяззецца бойка — усё сяло калоціцца. Пабяруць калы і пачнуць матлашыць адзін аднаго. Проста страхоце. А гэта, панічыку, глупства!

— 3 чаго ж гэта бойка паўставала?

— Панапіваюцца, панічыку, і б'юцца. Ну, вядома — мужыкі. Зімою работы мала, абрыдне так сядзець і пачнуць біцца. Проста калы аб галовы ламаліся... — Бабуля змоўкла і другім голасам сказала: — Прыехалі нашы паненкі. Толькі што з раз'езда прыйшлі.

Відаць было, што дзеля гэтае навіны бабуля і прыйшла сюды.

— А я, бабуля, заўтра раненька-раненька ў воласць пайду.

— А можа б, вам стараста падводу даў?

— Не, бабуля, пайду памалу. Цяпер масленіца, часу ёсць, можа, і падначую там.

— А што ж, панічыку, прайдзіцеся. Толькі ж ножак ваших шкада.

Пайсці ў Хатовічы Лабановіч надумаўся раптоўна. Яму трэба было так ці інакш адгукнуцца на бабулю навіну, і ён проста адказаў, што пойдзе ў воласць, бо, сказаць праўду, вестка аб тым, што вярнуліся суседкі, яго такі ўсхвалявала. Настаўніку было і прыемна, што Ядвіся тут, блізка, каля яго, але ён не хацеў паказаць гэтага. З другога ж боку, яму таксама трэба паказаць Ядвісі і нават бабулі, дык сабе самому, калі ўжо на тое пайшло, што панна Ядвіся яго ўжо і не так цікавіць. Апрача гэтага, ён яшчэ не забыў тую крыўду, якую прычыніла яму панна Ядвіся, калі выказвала свой жалі з прычыны разлукі з Негрусем. Але трэба сказаць, што гэта крыўда цяпер жыла толькі ў памяці, а не ў сэрцы яго. Хіба можна так доўга трымаць крыўду на Ядвісю? І якая гэта крыўда, каб хто запытаўся? Хіба Ядвіся сказала гэта сумыслу, каб абразіць яго? Але ж трэба і характар паказаць, і выявіць станоўкасць і цвёрдасць сваю.

Не! Гэта ён добра прыдумаў: што б там ні было, а ў Хатовічы ён пойдзе.

На гэтай думцы Лабановіч затрымаўся канчаткова.

Вось толькі пытанне: як рана ён пойдзе ў дарогу? Ці не лепш пайсці крыху пазней і гэтым даць магчымасць Ядвісі пераканацца, што ён ужо напэўна ведае аб яе прыездзе і тым не меней ідзе ад яе. Ён нават пастараецца пайсці тады, калі яна будзе стаяць каля акна або выйдзе на двор, а ён пройдзе з такім выглядам, нібы гэта стаіць перад яна, а якая-небудзь Параска, да якой яму вельмі мала справы. А калі прыйдзецца і спаткацца з ёю, то што ж? Ён скажа: «Дзень добры!» Нават і пагаворыць з ёю аб самых звычайных драбніцах. Так, толькі так!.. Яму стала нават чагось весела.

Назаўтра, як толькі разднела, Лабановіч быў ужо на кагах. Ён колькі разоў паглядаў на дом пана падлоўчага, але там было ўсё яшчэ ціха. Настаўнік хадзіў нецярпліва па сваім пакоіку і курыў адну папяросу за другою, прыслухоўваючыся да гукаў, што ішлі са двара пана пад-

лоўчага. Ён ужо як мае быць нарыхтаваўся ў дарогу: сабраў курэцкія прылады, паставіў у куток свой кій і, выбраўшы зручны момант, выйшаў з дому.

Цельшынская школа стаяла на рагу дзвюх вуліц. Адна вуліца, прасторная, роўная, шырокая, ішла на чыгунку, другая, невялічкая, бегла ў поле і зараз жа канчалася, перайшоўшы ў дарогу. На перасеку гэтых вуліц, каля саменкай школы, стаяў высачэзны крыж. Ён заўсёды прыцягаў да сябе ўвагу настаўніка і рабіў на яго моцнае ўражанне. Гэты высокі пануры крыж і гэта закінутая сярод палескіх трушчобін школа стаялі, як сіроты, і, здавалася, цесна туліліся адно да другога, як бы ў іх была адна доля. Лабановіч выйшаў на прасторную вуліцу. Па правую руку да вуліцы падыходзіў частакол двара пака падлоўчага. У куточку дворыка, каля самае вуліцы, стаяла студня. Ступіўшы колькі крокаў па вуліцы, Лабановіч згледзеў так добра знаёмую постаць Ядвісі. З вядзерцам у руцэ яна скоранька ішла да студні. Нейкая дрыготка прабегла па яго жылах, а сэрца ў грудзях застукала мацней. Як пахарашэла яна за гэтыя тры тыдні. Ён чуў, што яго моцна цягнула да яе. Але ён стараўся быць спакойным і не выказваць ёй таго, што адчуваў у гэту хвіліну.

Радасць, праўдзівая радасць адбівалася на твары Ядвісі; гэта радасць свяцілася ў яе цёмных вачах, яна снавалася на яе губках, такіх мілых, такіх прыветных!.. Чорт бы вас пабраў, дзяўчаты: баламуціце вы нашага брата і годзе!

Але Лабановіч узяў сябе ў рукі. Нават і ценю радасці не паказаў ён, што ўбачыў дзяўчыну. Параўняўшыся з ёю, — а Ядвіся стаяла і чакала яго, — ён досыць прыветна сказаў:

— Дзень добры!

Панна Ядвіся адказала яшчэ прыветней на яго прывітанне.

— Ну, як жа вам гасцілася? — запытаў Лабановіч, але запытаў так, як пытаюць тады, калі трэба сказаць хоць што-небудзь: без усякага пачуцця і цікавасці да таго, аб чым пытаўся.

— Ох, як было весела! — адказала Ядвіся. Яна хацела яшчэ штось сказаць, але ўтрымалася. — А як вы тут жылі?

— Жыў вельмі добра: чытаў, пісаў, вучыў, сам вучыўся, хадзіў гуляць і пачуваўся як не трэба лепей.

— А куды ж вы сабраліся?

— Надумаўся да воласці даведацца.

— І нічога тут не шкада вам пакідаць? — спытала Ядзіся, і вочы яе засмяяліся хітраю ўсмяшкаю. Сэнс гэтага пытання быў ясны для іх обоіх.

Лабановіч на момант апусціў вочы, потым паглядзеў на Ядвісію:

— • Вас мне шкада пакідаць, — адказаў ён не то праўдзіва, не то з насмешкаю — разумей, як хочаш.

Яму нават зусім не хацелася цяпер ісці ў Хатовічы, але варочацца назад ужо не было як.

— Ну, бывайце здаровы! — пакланіўся ён і пайшоў.

• — А вы скоро думаеце вярнуцца? — спытала Ядвіся.

— І сам добра не ведаю. Пабачу там, — адказаў Лабановіч, ужо адышоўшыся на колькі крокаў. Ён яшчэ раз пакланіўся і зачасціў так шпарка, як бы хацеў паказаць гэтым, што яму няма калі размаўляць з ёю.

Увесь час размовы з Ядвісяю Лабановіч чуў, што робіць нейкую гвалтоўнасць над сабою, што гаворыць зусім не тое, што думае і што пачувае сапраўды.

«Чаму я, як злодзей, таюся ад яе і ад людзей? — думаў, ідучы вуліцаю, настаўнік: — Чаму не сказаць ёй, што я так шчыра і так моцна палюбіў яе. І праўда: чаго я так віляю, нашто замятаю свае сляды, збіваю яе з тропы? Нашто гэта лганне? Няўжо так робяць і іншыя? Проста няма ў мяне смеласці. Я баюся тае абразы, якая будзе для мяне тады, калі яе сэрца не адгукнецца майму сэрцу... А ўсё ж такі гэта каханне ёсць нейкая хвароба, боль і пакута. Яно захапляе ўсяго, не дае спакою, параджае нейкія няясныя парыванні і вялікі смутак».

У лесе было ціха і спакойна. Гэты спакой паволі сходзіў і на падарожнага. Ён ішоў, мінаў засыпаныя снегам грэблі і балоты і ўсё думаў аб Ядвісі. Як жывы, вобраз яе стаяў у яго ваччу.

Панна Ядвіся прымеціла, што настаўнік за гэты час як бы асунуўся і пахудзеў. У яго вачах яна расчытала нейкія новыя для яе думкі і нейкую затоеную тугу. І сама яна задумалася, і цень засмучэння пралёг на яе маладым і свежым твары.

Аб Андрэю так многа думала яна ўсё гэтыя дні, да яго так моцна рвалася яе думка.

— А! Вось і вы! Міласці просім! — спаткаў а. Кірыл Лабановіча.

Айцец Кірыл, як заўважыў настаўпik, неяк асунуўся, толькі вочы яго былі яшчэ больш жывыя, болын неспакойныя.

— Што ж гэта вы, вучыцелька, так закапаліся ў вайшай глушы? — пытала яго вясёлая, румяная матушка. — Ну, як жа вам живеца?

— Дзякую, матушка. Жыву памаленьку ды паціхеньку.

— Ну, кажыце: у каго вы там закахаліся?

— Чаму вы думаеце, што закахаўся?

— Ну, як жа гэта можа быць, каб малады хлопец быў не закаханы?.. Ой, вы ўсё хітруеце! — пастрашыла матушка пальцам. — Там дзесь, у Целыпыне, знайшлі вы сабе мілую... Не гаварыце мне: па вачах бачу.

— Праўда, матушка, вы не памыліліся...

— А што! — падхапіла матушка. — Хто ж ваша мілая? Ну, скажыце?

— Старасціха Алена, — прамовіў Лабановіч.

Айцец Кірыл і сама матушка громка засмяяліся.

— А я думаю, ці не дачка пана падлоўчага? Што ж вы вочы апусцілі?

— Ну, матушка, калі буду жаніцца, дык вас за сваццю вазьму, — сказаў Лабановіч.

— Вазьміце, вазьміце! Такую высватаю вам жонку, што цэлае жыццё дзякаваць будзеце. Вы незнаёмы з дачкою каморніка?

— Гэта з паннаю Людмілаю? Не, незнаёмы.

— Яна цяпер тут у пісара. Вечарам у пісара бліны будуць. Вось вы і падкаціцеся да яе. Яна дзяўчына сімпатычная. Хоць нашаму настаўніку сэрца пераеце.

— Э, матушка! Панна Людміла мае столькі кавалераў, што ў мяне і адвагі няма рабіць да яе залёты.

— Эх, вучыцелька, нічога вы не разумеете. Яна так зацікаўлена вамі, што будзе вельмі рада, калі звернеце на яе ўвагу.

— Што ж? Дай, божа, нашаму гароху ў гаршчок панскі папасці, — усміхнуўся Лабановіч.

— Вас сяляне хваляць, — сказаў а. Кірыл. — Вы патрапілі заняць належнае становішча.

116

— А за што ім хваліць мяне або ганіць? — спытаў Лабановіч: — У іх свая справа, у мяне свая. Нашы інтарэсы не стыкаюцца, і нам няма за што пасварыцца нават.

— Вы — скромны чалавек, і гэта робіць вам чэсць, — адказаў а. Кірыл. — Не, трэба сказаць праўду: Целышыну шанцуе на добрых настаўнікаў. Толькі што глуш там, як і наогул гэта Палессе.

— Жаніцца трэба, — сказала матушка: — Тады і глуш не такая страшная будзе.

— Што жаніцца! — махнуў рукою а. Кірыл. — Жаніцца кожны патрапіць, але што з гэтае жаніцьбы?

Тым часам маладая служанка а. Кірыла, чырванашчочкая паляшучка, прынесла самавар. Селі піць чай. Матушка ўвесь час гаварыла, перадавала вясковыя навіны і розныя плёткі, да якіх яна мела вялікую ахвоту. Паміж іншым, распачала апавяданне аб змаганні за панну Людмілу паміж Саханюком і Дубейкам. Але апавяданне не было даведзена да канца, бо якраз на гэты момант прыйшоў і сам Саханюк.

На гэты раз Саханюк быў выфранчаны незвычайна, чыста пабрыты, манішка, галыштук, манкеты, — усё на ім ззяла і зіхацела.

— Майму супарату і калегу ніжэйшае шанаванне! — звярнуўся да Саханюка Лабановіч.

— Вось маладзец целынынскі вучыцель! — пахваліла матушка Лабановіча: — Адразу робіць выклік нашаму настаўніку.

— Вы не так мяне зразумелі, — заўважыў Лабановіч. — Калега — мой супарат зусім другога парадку. Мы змагаемся з ім за гарцы.

Айцец Кірыл зацікавіўся гэтым змаганнем, і Лабановіч раскажаў, якое было ў іх змаганне.

Айцец Кірыл смяяўся, смяяўся і сам Саханюк.

— Наш настаўнік — гаспадар. Мае кабанка і кароўку, — заўважыла матушка.

— Толькі гаспадыні нестасе, дадаў Лабановіч. — Так і быць, калега, жаніцеся — зраблю ўжо вам такі падарунак к вяселлю, аддам сваю ссыпку.

— І добра зробіце, — смяяўся Саханюк. — Я чалавек практычны і адкідаць тое, што ідзе на патрэбу чалавеку, лічу неразумным. Калі жыць, дык жыць са смакам, а раскідаць рублі дзеля таго, каб пагадзіць двух буянаў-мужыкоў, не бачу сэнсу.

Саханюк кіўнуў у бок Лабановіча і засмяяўся. Гісторыя з юшкаю была ўжо тут вядома. Лабановіч не знайшоўся, што сказаць; ён крыху засаромеўся.

— Так,— пацвердзіў і а. Кірыл,— наш настаўнік умее жыць.— Але спогадзь і спачуванне яго былі на баку цельшынскага настаўніка.

— Вось што, калега,— звярнуўся Саханюк да Лабановіча,— вас прасілі на вечар да пісара, і мне выпаў такі гонар паведаміць вам аб тым. Нават і запіску вам перадалі.

— Хто ж гэта звярнуў на мяне такую ўвагу? — пытаў Лабановіч, беручы запіску.

— А каморнічанка там будзе?—запыталася матушка.

— Н-не ведаю,— не зразу адказаў Саханюк.

— Ідзіце, ідзіце, вучыцелька,— падганяла матушка.— Там паненкі будуць і напэўна панна Людміла.

— Не хочацца мне туды ісці,— прамовіў Лабановіч.— • Не люблю ў вялікай кампаніі быць.

— Больш любіце быць у кампаніі аднае? — пажартавала матушка.

Пісарава гасціная ярка асвятлялася дзвюма лямпамі. Пераступіўшы парог і акінуўшы поглядам гасцей, Лабановіч прыпыніўся ў нейкім замяшанні: да каго наўперад падысці і з кім павітацца, проста не ведаў хлопец, куды дзецца — так многа было тут гасцей. Трэба б было пачаць з гаспадара, але гаспадар сядзеў за сталікам, трымаў цэлую жменю карт і пільна ў іх углядаўся. Насупраць блішчаў урадніцкі каўнер. Збоку сядзеў фельчар Гарошка. Ён падганяў пісара.

— Хадзі, хадзі, кум! Пад туза! Пад туза яму!

Але пісар не спяшаўся. Ён доўга ўглядаўся ў свае карты і, здавалася, вась-вась чыхне.

Сядзелец, па прозвішчу Кляп, выказваў усе адзнакі нецярплівасці ад такой маруднасці пісара.

— Не пары гарачкі, бо так астанешся без аднае, а будзеш гарачку пароць, без дзвюх астанешся.

Максім, сын фельчара Гарошкі, лятаў, як матыль, ад аднае паненкі да другой. Як відаць, у гэтай дзейнасці ён быў дужа напрактыкаваны. Лабановіч нямала быў здзіўлены, убачыўшы тут пана падлоўчага, бо ён крыху пагарджаў пісарскаю кампаніяй. Дубейка, заціснуўшы шыю ў накрахмалены цесны каўнерык, вельмі паважна і

вельмі прыгожа, як яму здавалася самому, ківаў сваёю птушынаю галавою то да аднае, то да другога паненкі.

У глыбіні пакоя на мяккім крэсле сядзела панна Людміла. Поруч з ёю прымасціўся Сухавараў. Цяпер Лабановіч дагадаўся, што пан падлоўчы мусіў уступіць Сухавараву і паехаць з ім, каб пазнаёміць яго з паннаю Людмілаю, якою таксама зацікавіўся і Сухавараў.

— А, паночку! — прамовіў пан падлоўчы.— Ці бачыш, які ён шпаркі. Я заходзіў да пана, каб разам з панам Сухаваравым паехаць. А ён ужо тут!

Пан падлоўчы весела павітаўся са сваім суседам, узяў яго пад руку і павёў да панны Людмілы.

— Проша быць знаёмымі: пан Лабановіч, прафесар велькіх букваў.

Панна Людміла ўсміхнулася сваёю прыветнаю ўсмішкаю і жартліва прамовіла:

— Мы бадай-што і знаёмы.— І падала сваю мяккую ручку.

— Дык наш прафесар шмат дасціпнейшы, як гэта я думаў,— прамовіў пан падлоўчы.

— У ціхай букце чэрці водзяцца,— дадаў і Сухавараў і распусціў свае мокрыя губы ў крыху абразлівую ўсмішку.

Сухавараў быў адзеты ў парадны мундзір з бліскучымі гузікамі і звысоку пазіраў на ўсіх тутэйшых кавалераў.

Павітаўшыся з усімі, Лабановіч сеў адзін у больш спакойным месцы і стаў прыглядацца да гасцей. Старэйшая пісаранка, як гаспадыня, часта адлучалася; кавалеры з далікатнасці ўдзялялі ёй шмат увагі, што прыдавала ёй гонару і здавальнення.

— Ну, як жывяце? — спытаў Лабановіча Дубейка.— У нас, бачыце, не тое, што ў вас — публікі многа, паненкі... Як вам падабаецца наша Людміла?

— А чаму яна ваша, а не наша? — спытаў і Лабановіч.— Ну, што ж? Дзяўчына як дзяўчына.

— Вы паглядзіце, як каля яе гэты жалезняк увіваецца!

— А вам зайздросна? Чаму ж вы не ўвіваецеся?

— Маё ад мяне не ўцячэ,— горда зазначыў Дубейка. Яму нядаўна абяцаў земскі начальнік пісарскую пасаду.

Падышоў Максім Гарошка.

— Што вы так рэдка ў нас бываеце? — спытаў і ён Лабановіча.

Максім быў вяртлявы, нізкага росту дзяцюк, з тонкімі чорнымі дугамі-брывамі і жывымі вачамі. Ён быў дошчы прыгожы хлопец і сярод паненак лічыўся цікавым кавалерам, хоць і нявыгядным жаніхом. Максім любіў весці размовы на грамадскія тэмы. Ён не меў службы. Чаму? А проста таму, што ніякая пасада яго не здавальняла і ніякая прафесія не адпавядала яго поглядам на жыццё. Ён проста быў трохі шалапай і распуснік. У яго быў востры язык і нахіленне да высмейвання людзей.

То той, то другі з гасцей падыходзіў да цельшынскага настаўніка і што-небудзь казаў яму. Саханюк сыпаў жарты паненкам. Да панны Людмілы ён не падыходзіў, хоць спотайку сачыў за ёю вельмі ўважна.

XXVII

Панна Людміла ўжо колькі разоў памыкалася падыходзіць да Лабановіча, бо страціла надзею на тое, што ён калі-небудзь падыходзе да яе сам. Ёй проста было цікава пабачыць, што ён за чалавек. «Ну і бярвёно нейкае!» — сама сабе зазначыла панна Людміла. Тым не меней яна папрасіла прабачэння ў свайго кавалера і з мілаю ўсмяшкаю падскочыла да Лабановіча.

— Можна каля вас прысесці? — спытала яна салодкім галаском.

— Проша, проша! — прамовіў Лабановіч і падставіў ёй крэсла.

— Вы як бы за штось гневаецеся на мяне, праўда?

— О не, барані божа! — гарача прамовіў шчаслівы настаўнік. — Хіба на вас можна гневацца? Дый за што?

— Ну, скажыце мне праўду: чаму вы ніколі да нас не зайшлі?

— Я живу ўсё ж далёка ад вас, з вамі да сённяшняга дня быў незнаёмы, і так не было здарэння.

— А яшчэ якія былі прычыны? — дапытвалася панна Людміла.

— Другіх прычык я вам не скажу.

— А яны былі?

— І пра гэта прамаўчу.

— Ну, скажыце! Ах, які вы нядобры.

— Што зробіць? І нядобрыя людзі жывуць на свеце.

— Не, вы — добры! Я чула, што вы добры.

— Мала што хто гаворыць. Ды яшчэ ці гаворыць?

— Дык вы мне не верыце?

— Я і сам сабе не веру.

— Вось гэта міла! Як жа гэта вы сабе не верыце? — спытала панна Людміла.

— А вось бывае так, што думаеш адно, а робіш другое, хочаш жыць так, а жывеш іначай.

— А чаму гэта так выходзіць?

— А таму і выходзіць, што чалавек па сутнасці сваёй часта змяняецца. На яго мае ўплыў надвор'е, людзі, асабліва ваш брат...

— А які ўплыў мае на вас наш брат?

Лабановіч падумаў і адказаў:

— І добры і кепскі.

— Ха-ха-ха! — засмяялася панна Людміла. — Няўжо на вас мае ўплыў, як вы кажаце, наш брат? Не верыцца нешта. Вы, выбачайце, дапраўды нейкі... святы.

— Я ведаю, — з ноткай лёгкага засмучэння сказаў Лабановіч, — што паненкам святых не падабаюцца, хоць, праўда, святым я з'яўляюся з вашага пункту гледжу...

— Не, не! Вы не крыўдзіцеся, прашу вас. Я толькі хацела сказаць, што вы, ну, зусім не такі, як іншыя, не такі ў лепшым сэнсе. *и ^^^^и ^^^^и ^^^^и*

— Вельмі вам дзякую, але, зняўшы галаву, па валахах не плачуць. І крыўды тут ніякай няма. Людзі часта ўсё жыццё б'юцца і думаюць аб тым, каб святым стаць, а мне гэта лёгка далася.

— О! маладзец прафесар велькіх букваў, — жартаваў пан падлоўчы, падышоўшы да іх. — Адзін завалодаў паннаю Людмілаю.

— Гэта я завалодала прафесарам, проста гвалтам узяла яго, не пытаючыся, ці рад ён гэтаму, ці не рад, — адказала панна Людміла.

— Выбачайце, — усміхнуўся Лабановіч і глянуў ёй у вочы так, нібы ён ведае шмат болей таго, як думае панна Людміла: — А ці так гэта?

Дзяўчына на момант замяшалася, потым ускінула на яго свае бойкія вочы і сказала:

— Ой, хітры ж вы, хітры!

— А як вы думаеце: святасць і хітрасць не шкодзяць адно другому?

— О не! Вам яны не шкодзяць.

— Ну, гэта іншае пытанне, але ці можна быць святым, астаючыся і хітрым?

— У пытаннях святасці я нічога не разумею,— адказала панна Людміла: — Але пакінем аб гэтым. Скажыце, чаму вы тады так борздзенька ўцяклі, памятаеце, у Абрама?

— Я ніяк не думаў спаткаць вас там, і мне стала нялоўка... Скажу вам праўду: я не хацеў, каб вы падумалі, што я зайшоў туды дзеля таго, каб пабачыць вас.

— А хіба вам так непрыемна было пабачыць мяне?

— Вот вы і злавілі мяне. Цяпер выкручвайся, як хочаш,— сказаў смеючыся Лабановіч.

— Вы мне кажыце праўду, чуеце? Чыстую праўду,— гарача наступала панна Людміла.

— Я проста не хацеў падманваць вас.

— Што гэта значыць? Я нічога не разумею,— крыху пахмурыўшыся, сказала панна Людміла.— У чым вы маглі мяне падманваць?

— Усяго ведаць няможна, бо часта веданне разбівае наша шчасце.

— Цяпер я ўжо зусім не разумею вас.

— А вы больш размаўляйце з разумнымі людзьмі,— параіў ёй Лабановіч.

— А чым жа я вінавата, што вакол мяне дурні?

Лабановіч засмяяўся.

— Кепскага ж вы здання аб вашых кавалерах, і я на гэты раз вам вельмі рады, што не ў іх ліку.

— Аб чым гэта галубкі варкуюць? — запытаўся Сухавараў, падыходзячы да іх. Яму было крыху не па сабе, што паіша Людміла аддавала перавагу Лабановічу, а не яму.

— Проша сядзець,— паказала панна Людміла яму месца каля сябе.

Сухавараў сеў, залажыў нагу на нагу і пакруціў свой чорпы вусік. Але пагаварыць яму так і не ўдалося: гаспадыня запрашала гасцей за стол. Госці ўздыхнулі лягчэй і, няспрытна топчучыся і аказваючы знакі ўвагі адзін другому, рушылі ў другі пакой. Праз увесь доўгі стол цягнуўся цэлы рад бутэлек гарэлкі. Лабановіч сядзеў поруч з Максімам Гарошкам і Дубейкам. Яго су-

седзі былі добрыя выпівакі і кампанейцы па часці закусвання. Кожная новая чарка давала больш руху, ажыўлення, развязнасці. Шум, смех, жарты поўнілі пакой. Пілі за здароўе пісара, пісаравых дачок. Сухавараў падняў чарку за каханне, Дубейка за панну Людмілу. Госці ўставалі, стукаліся чаркамі, разлівалі гарэлку. Ураднік запрапаваў заспяваць «Боже, царя храші...» Госці мусілі падняцца, рад быў хто ці не рад гэтаму.

Максім Гарошка незвычайна ўпадабаў свайго суседа Лабановіча і, развязаўшы язык, плявузгаў рознае бруднае глупства.

— Да кожнае бабы падкаціцца можна,— гаварыў Максім Лабановічу: — Я іх натуру ўжо добра ведаю. З выгляду здаецца — «ані вэзь», брыкаецца, абражаецца, а скончыць тым, што прыгорнецца да цябе.

— Ну, ведаеце, па некалькіх патаскухах нельга судзіць аб усіх,— сказаў Лабановіч.

— Нашто браць патаскух? — Максім зірнуў на суседа.— Няхай гэта будзе між намі. Мне матушка наша жалілася на свайго бацьку Кірылу: «Такі ён, кажа, хваравіты, слабенькі. Нічога не можа. Проста шкада яго». Ну, і я пашкадаваў нашага бацьку,— прамовіў Максім і захікаў.

— Няўжо гэта праўда? — спытаў Лабановіч і паглядзеў на Максіма.

— А вы думалі я — Юзаф прыгожы? Вы, прафесарка, як бачу, яшчэ не адукованы ў гэтым сэпсе чалавек,— сказаў Максім і засмяяўся.

— А хіба для гэтага трэба спецыяльныя курсы скончыць? — спытаў Лабановіч.

— Не, для гэтага трэба мужчынам быць,— адказаў Максім.

— А не проста разбэсціцца?

— Прычым тут разбэшчванне? Прырода, брат, вымагае гэтага.

— Калі за прыродаю пайсці, то можна апраўдаць рознае глупства, асабліва, калі пры гэтым пачнеш яшчэ патураць сабе. Вось вы нідзе не служыце, бацька ваш ужо стары, яму трэба ўтрымліваць вас, а вы скажаце: «І прырода вымагае таго, каб ён клапаціўся пра мяне».

— Разумеецца. Хіба я прасіў яго, каб ён пусціў мя-

не на свет? А пусціў, няхай і корміць, няхай патурбуецца... Слухай, прафесар, давай вып'ем на ты?

Максім наліў чаркі. Выпілі.

— Ведаеш, брат, што,— пачаў Максім,— я табе таку маладзіцу расстараюся, што з ёю пазнаеш ты радасці раю.

Лабановіч быў ужо досыць п'яны. Яму было лёгка і весела. Перад вачамі снаваўся нейкі прыемны туман і ўсё афарбоўваў у ружовы колер. І гэты самы Максім, і Дубейка, Сухавараў, і наогул усе, праўду кажучы, добрыя людзі. Максім яшчэ зусім малады, ён — хлапчук. А што ён за бабамі ганяецца, ды хто ж гэтага не робіць? Ды Максім і іншыя маюць смеласць адкрыта сказаць аб гэтым, а ён, Лабановіч? Нн шмат горшы ад іх, бо свае брудныя мыслі аб кабетах трымае пры сабе. А ці мала часу забіралі ад яго гэтыя думкі? Ен помніць спатканне з незнаёмаю жанчынаю, што ішла да яго, а ён прагнаў яе. Хіба ён добра зрабіў? Колькі разоў ён каяўся ў гэтым, і мыслі аб ёй распалялі яго. А каму ён аб гэтым казаў? Нікому. А чаму? Ясна чаму: яму, бруднаму ў такой жа меры, як і ўсе мужчыны, а можа, і болын таго, хацелася паказацца чыстым, нявінным, лепшым ад іншых. А ён... проста — манюка, хітрэц, фарысей, ашуканец, прыкіда, фальшываманетчык, бо выдае сябе не за тое, што ён ёсць... Ха-ха-ха! Ен — пустэльнік, ён — святы!..

Мутнымі вачамі ён акінуў гасцей. Уваччу ўсё калыхалася і траілася. І невядома адкуль перад ім з'явіўся вобраз панны Ядвісі. «Ядвіска, мілая, слаўная!» — казаў ён у сваіх думках. Ён схіліў галаву і штось думаў, Потым раптоўна павярнуўся да Максіма.

— Максім Грэк! Вып'ем, брат?

— Вып'ем, прафесар.

— За здароўе тае маладзіцы, з якою можна пазнаць радасці раю!

— Брава, прафесар!

Лабановіч ужо зусім ап'янеў. Праўда, цвярозых тут і не было, апрача паненак — яны былі толькі вясёлыя, — і Саханюка, які гарэлкі не піў. Тым не меней, Максім і Лабановіч выдзяляліся сярод гэтае кампаніі. Яны громка гаманілі, разводзілі рукамі і цалаваліся.

Саханюк непрыметна падышоў да калегі.

— Слухайце, калега: зойдзем на минутку да мяне!

— Чаго? Не пайду. Я яшчэ піць хачу. Хачу пахаваць целынынскага педагога, бо ён — фальшывы.

— На адну минутачку, калега. Выйдзем.

— Саханюк! Мілы мой Саханючок! Ты — мой старэйшы брат. Я пакараюся табе... Але... Стой! Ты, брат, хіцёр, Саханючок: я ведаю, ты хочаш ад мяне пад п'яную руку падпіску ўзяць, што я аддаю табе гарцы.

— Гарцы ж ты мне і так аддасі як падарунак к вяселлю.

— Праўда, праўда, брат! — схямянуўся Лабановіч. — Жаніся, брат!.. Аддам табе гарцы, бо ты — чалавек, а не яловы пень, як думаў я раней.

Саханюк пад руку прывёў Лабановіча ў сваю кватэру.

— Куды ты мяне прывёў і нашто прывёў? Я хачу да паненак пайсці. Максім Грэк, свінны ты чалавек, дзе ты?

— Праспісеся, калега. Ну іх! Будуць пальцамі паказваць і трубіць на цэлы павет — рады на язык падняць нашага брата.

— Эх, Саханюк, Саханюк! Ты і гарцы мае бярэш, ты і чэсць нашу настаўніцкую бароніш. Ты крануў маё сэрца. Жыві ж, Саханюк, на многія леты. Жаніся, брат, пладзіся, напаўняй пінскія балоты і валодай імі, — гава-рыў Лабановіч з канапы, ледзьве варочаючы языком.

XXVIII

Першую палескую вясну сустракаў тут Лабановіч. Здавалася, што засмучэнне, тая паласа тугі, што ўсю зіму не сходзілі з твару гэтага глухога кутка Палесся, цяпер прайшлі, бо штось новае і радаснае пачынала вызначацца і ў агульным выглядзе пустэляў балот, і гэтага панурага лесу, і асобных хвой і дубоў, што высока падымалі ўгару свае кучаравыя галовы або адзінока стаялі па краях лесу.

Вясна была ранняя, як і звычайна на Палессі. У лясах на ўгрэвах снег злазіў борзда, і вызваленая з-пад снегу зямля радасна выглядала на свет жаўтавата-шэрымі плямкамі, ужо выбіваўся і леташні бруснічнік,

свежы і сакавіты, сухія галінкі вераску і ягадніку. Побач чыгункі, дзе так прыемна купаліся залатыя косы сонейка, у зацішку зялёных хвой і чырванаватага маладога бярэзніку, ужо цягнулася доўгая жоўтая паласа адтаўшай зямлі. Яна шырэла з кожным днём, з кожнай гадзінай.

А каля масткоў на чыгунцы стаяў вясёлы гоман звонкіх кропель, сцякаючых у ажыўшыя рачулки і ручайкі. Засыпаная снегам шпала, старыя трухлявыя пні даўно загубленых дрэў, гнілыя галіны, — усё выглядала з-пад снегу і ўсё, здавалася, радавалася, што не апошні раз бачыла сонца. А лес, асветлены і абагрэты сонцам, паіраў зусім такі весела. І было штось незвычайна прыемнае ў гэтых першых светла-бліскучых іскрынках абуджэння жыцця, у гэтым зямлістым паху прэлых леташніх лісцяў, дзе-нідзе шарэўшых на зямлі. І зусім іншыя струны душы закраліся гэтым кволым патыханнем вясны, і іншыя парыванні разам з абуджэннем прыроды калыхалі душу ціхаю, няяснаю песняю ці даўно чуваю казкаю, поўнаю хараства і чараў, і кудысь цягнулі і клікалі. Куды? Можа, да таго невядомага, заўсёды павабнага, нерасчытанага і неадгаданага, закрытага заслонаю ружовых мараў, што ніколі не зліваецца з тваімі жаданнямі? А можа, гэты смутак аб чымсьці такім, міма чаго прайшоў ты няўважна і страціў наўекі? Ці гэта — адбітак вечнага незадавалення чалавека, якое выдзяляе яго з круга жывёлін і вядзе па дарозе шукання і ўтварэння лепшых стасункаў жыцця і яго хараства? Ці гэта — імкненне рассунуць граніцы свайго кругагляду, каб пазнаць непазнанае, уведаць нязвяданае? Але вечныя загадкі жыцця і вечныя нашы імкненні іх адгадаць, бо формы жыцця абмежаваны, само ж жыццё не мае граніц.

Пасля пісарскага балу Лабановіч некаторы час адчуваў сябе дрэнна. Яму было прыкра, што ён там напіўся, гаварыў розныя глупствы і нават піў за здароўе нейкай маладзіцы. Назаўтра ён раненька вырзаўся з Хатовіч і бадай-што ўцёк дадому. І вось цяпер, на другі дзень пасля п'янства, ён хадзіў па чыгунцы, крыху заспакоены, і ацэньваў свае паводзіны як чалавека і як настаўніка. Яму ўспаміналіся першыя дні прыезду сюды, яго намеры і планы. І цяпер усё гэта так не сходзілася адно з другім і не давала ніякага маральнага за-

давалення! Ён чуў нейкі неспакой душы. Яму хацелася кінуць тут усё і ісці. Куды? У свет, на новыя мясціны — і ўжо там пачынаць жыць як-небудзь іначай.

Лабановіч акінуў вачамі ваколіцы Цэльшына: цесна, цёмна і пуста. Толькі ветракі, растапырыўшы ўгары два крылы ў бок сяла, мелі такі выгляд, як бы іх уразіла нейкая навіна, і яны, у здзіўленні сказаўшы: «О-о-о!», застылі ў такім стане. Дом пана падлоўчага і высокая вяндлярня таксама выдзеліліся крыху веселей з купы гэтых саламяных стрэх сялянскіх хат. Няўжо ж яму прыйдзеца жыць тут яшчэ другую зіму, бо на лета, калі скончацца заняткі ў школе, настаўнік думаў куды-небудзь паехаць.

Дом пана падлоўчага глянуў на Лабановіча яшчэ раз і яшчэ; скараючыся нейкаму пачуццю і голасу, ён звярнуў з чыгункі і накіраваўся дадому, паглядаючы то на ЁСКОКІ крыж каля школы, то на дах пана падлоўчага. Падыходзячы бліжэй да іх, настаўнік пайшоў павольней, як злодзей, кідаючы позірк на вокны. Ступіўшы яшчэ колькі крокаў, ён спыніўся: у акне з-за вазонаў кланялася тая галоўка, якую яму так прыемна было бачыць. Настаўнік прасвятлеўся і рашуча адкінуў клямку на дзверцах веснічак свае суседкі.

— 3 таго часу, як вы закахаліся ў панну Людмілу, ужо не хочаце да нас зайсці, — сказала панна Ядвіся, не то шуткуючы, не то сур'ёзна.

Лабановіч глянуў ёй у вочы, у гэтыя акруглыя цёмныя і такія слаўныя, выразныя вочы, на яе чорныя тонкія бровы, якіх ён не бачыў ні ў аднае дзяўчыны, ні ў кога на свеце. Здаецца, ніколі не адводзіў бы ад яе сваіх вачэй! Ён падумаў: «Ніхто цябе не бачыць, ніхто не ведае, якая ты слаўная і мілая, — і дадаў: — Дурні які!»

— А, — сказаў Лабановіч у парыванні нейкай радасці, а ўнутрах яго ўсё дрыжала, — ці толькі свету, што ў панны Людмілы? А вы мне вось што скажыце: калі ўжо вы перастанеце харашэць? Можна было б ужо і спыніцца.

Усе думкі аб помсце панне Ядвісі, усе тыя калючыя словы, якія ён думаў не так даўно кінуць ёй, — усё цяпер знікла, нібы гэтыя вочы і бровы адвялі іх і паха — Балі наўекі.

Ядпіся сказала:

— А калі вы перастанеце быць такім панурым і злосным?

— З таго самага часу, як вы аб гэтым запыталіся.

— Не люблю я панураў,— сказала Ядвіся:— Усё здаецца, што яны накінуцца і біць пачнуць.

— Што зрабіць? Часамі чалавеку так цяжка бывае, так наваліцца на яго гора, што нехаця ляжа чорны цень на твары.

— А якое ў вас было гора? — спытала Ядвіся.

•— Не пытайцеся: ніякага ў мяне не было гора. Хіба вы наведзяце яго на мяне, але гэтага я вельмі не хацеў бы.

і— Я? Што я для вас значу?

•— Усё! — адказаў настаўнік.

•— Праўда? — ціха спытала Ядвіся.

— Гатоў пабажыцца, аб заклад пабіцца, — пачаў сыпаць Лабановіч словамі, узяўшы жартлівы тон, каб жартамі прыкрыць тое, што ішло ад самага сэрца.

Панна Ядвіся, як сарна, скокнула да печкі, дзе стаяў пусты кошык. Схапіўшы кош, яна падбегла з ім да Лабановіча і прамовіла:

— Сыпце ў кош сваё красамоўства!

Яны смяяліся, шчаслівыя, як дзеці.

Ядвіся раптоўна стала сур'ёзнаю.

— Скажыце,— прамовіла яна: — Каб я вас аб чымсі папрасіла, ці зрабілі б гэта для мяне?

•— Усё, што можна зрабіць, зраблю.

ш^ Зробіце?

5-і Зраблю.

Панна Ядвіся апусціла вочы, потым паволі ўзняла іх на настаўніка.

— У Гродзеншчыне ў мяне ёсць адна дзяўчына,— ну, вам усё роўна, хто яна. Ёй трэба выйсці замуж. Разумеце? Ёй проста трэба павянчацца, каб у дакументах мець іншае прозвішча. Нашто,— гэта таксама вам нецікава. Дык ці згадзіліся б вы павянчацца з ёю?

Ядвіся гаварыла самым сур'ёзным чынам.

Лабановіч і верыў, і не верыў. Калі гэта ўсё праўда, то, значыць, для Ядвісі ён зусім непатрэбны чалавек. І яму стала так горка і непрыемна. Ён апусціў вочы і, памаўчаўшы, прамовіў з прыметнаю ноткаю незадавалення:

— Аб жаніцьбе, якая б яна ні была, я думаю столькі, колькі думаеце і вы аб леташнім снезе.

У гэты час у пакой увайшла Габрынька, і размова на конт жаніцьбы на тым і скончылася.

— Ну, кажыце, як вам гасцілася? — звярнуўся да яе настаўнік.

Габрынька з жартам і ажыўлена апавядала, як ім было там добра і як не хацелася ехаць сюды. Ядвіся маўчала. Лабановіч слухаў Габрыньку і стараўся не пазіраць на Ядвісю. А яна ўвесь час не зводзіла з яго вачэй. А потым ціхенька выйшла, нічога не сказаўшы. Яна доўга не прыходзіла і вярнулася тады, калі Лабановіч ужо выйшаў і накіраваўся да сябе на кватэру.

Настрой у яго быў самы паганы. Ён проста не мог знайсці сабе прыпынку, не ведаў, за што ўзяцца. Прайшоўшыся колькі разоў па пакоіку, ён узяў паперу і пяро і сеў пісаць ліст свайму семінарскаму сябру Янку Тукалу.

«Мілы Янка!

«Дзе ты, мілы, белабрысы? Дзе ты? Адгукніся! Як без цябе тут гарую, прыйдзі падзівіся».— • З гэтае песні пачаў ён, змяняючы яе тэкст.— Абрыдла, брат, мне тут. Усё прыгледзелася і прыелася. Пачынаецца вясна. Разам з ёю ва мне абуджаецца і нейкі дух бадзяння. От бы забраў пад паху свае манаткі, пайшоў бы, куды вочы глядзяць. Скончыцца работа ў школе, паеду дадому. На другі год думаю перабрацца куды-небудзь далей у глыб Палесся. Я пачынаю аналізаваць самога сябе і вынікамі застаюся незадаволены. Тая звычайная работа, якую мы павінны весці ў школе, мне здаецца мала вартоўнай, і калі толькі ёю абмежаваць сваю дзейнасць, то гэта значыць рабіць вельмі мала, бо будзеш заўсёды чуць нейкі недахват. І тады трэба будзе на ўсё махнуць рукою, а каб было весела, прыйдзеца звярнуцца да карт, гарэлкі і праз колькі гадоў зрабіцца поўным вахлаком¹, што звычайна на кожным кроку і робіцца. Я чую, што ў мяне няма грунту пад нагамі, бо я не намеціў сабе пэўнага плана работы. Я, брат, тая муха, што папала пад шклянны каўпак: і свет вакол відаць, і месца ёсць выбіцца з гэтага каўпака, але няма здольнасці папасці ў выйсце. І не адзін такі я: шумім, кру-

¹ Вахлак — грубы, непаваротлівы, нехайны чалавек.

цімся, а толку няма. Можа, каму выпадкова і пашчаслі-віцца знайсці дарогу з гэтага каўпака, але пераважная большасць пападае ў сыроватку і трапечацца ў ёй, покi не захлынецца. Яшчэ нічога, калі ўсяго гэтага не заўважаеш і думаеш, што так і трэба. Але вельмі цяжка пачуваць, што цябе пачынае зацягваць балота, і ты ведаеш, што ў гэтым балоце твая грамадзянская смерць. І калі б мяне спытаў хто, што мне найболен кiнулася ў вочы і зрабіла мацнейшае ўражанне за першы год на-стаўніцтва, я вызначыў бы гэта так: павольнае ўміранне душы і зацягванне цябе балотам... Не, брат Янка, нельга доўга заставацца на адным месцы, бо яно цябе за-есць і ашальмуе. Няхай жыве вандроўніцтва!

Як я табе і казаў, ва мне з незвычайнаю сілаю абудзіўся дух бадзяння. Я не знаходжу сабе спакойнага месца, мяне кудысь цягне і парывае. Часамі проста хочацца зашчаміць сабе галаву і плакаць. «Маркотна жыць на гэтым свеце, панове». Цяпер толькі зразумеў я, якую праўду казаў Гогаль».

Напісаўшы гэты ліст, Лабановіч прылёг на канапу і задумаўся... «А ўсё гэта я лгу: не тыя прычыны майго нездавалення і смутку». І перад ім iзноў усплыў воб-раз Ядвісі, i зноў аб ёй, толькі аб ёй, пачаў думаць.

XXIX

— Бабка, дома паніч? — пытала панна Ядвісія ста-рую Мар'ю.

— Не, паненачка, кудысь выйшаў нядаўна.

Ядвісія падышла да дзвярэй, прыслухалася, як бы не верачы бабцы і баючыся быць злоўленай, потым ціхенька адчыніла iх, ускочыла ў пакойчык, азіраючы яго ці-кавым поглядам. Яна падышла да пісьмовага стала і палажыла туды маленькі букецік першых вясенніх кра-сак. Потым узяла асадку, адарвала вузенькую палоску паперы, крыху падумала. На яе губах заблукала усмеш-ка, і яна напісала: «мілы», паставіла тры кропкі і да-дала другое слова «дурань». Паперачку з напісанымі словамі залажыла ў разгорнутую кнігу, яшчэ раз азір-нулася і выскачыла ў кухню.

— Глядзі ж, бабка, Не кажы панічу, што я тут была. Барані божа, бабка, не кажы! — сказала і бягом

кiнулася на двор. Скора дзесь з двара пачуўся яе голас. Яна спявала нейкую песню.

Бабка ціха ўсміхнулася сама сабе і прамовіла ўголас:

— Вясёлая, хорошая паненка! — і аб чымсь задумалася.

Праз хвіліну бабка сама ўвайшла ў пакойчык. Ёй хацелася дазнацца, якую штуку выкінула там паненка.

— Красачак прынесла, няхай падумае пра мяне.

Бабка ўзяла ў рукі букецік, паглядзела на яго, пад-несла да носа і палажыла зноў на стол. Яна чагось уз-дыхнула і выйшла.

Гэта было на захадзе сонца.

Калі ўжо добра сцямнела, прыйшоў Лабановіч. Ён запаліў лямпу. Пры яе святле заўважыў кветачкі.

«Хто ж гэта палажыў iх сюды?» — спытаў ён сябе самога і стаў разглядаць букецік.

Вечар быў цёплы і ціхі, Лабановіч падышоў да акна і расчыніў фортку. Вокны пакояў пана падлоўчага былі цёмныя. Там, значыць, нікога не было; можа, яшчэ ра-на. З двара далятаў сюды шум сельскае вуліцы. Дзесь у канцы вуліцы пілікала скрыпка, там жа чуўся радас-ны смех дзяўчат і iх крык і піск. Відаць, за імі ганялі-ся хлопцы, лавілі і дурэлі з імі. Потым дзяўчаты хорам спявалі «вяснянкі». Звонкія, маладыя галасы будзілі спакой гэтага ціхага вечара, і водгулле iх замірала дзесь у соннай цішы балог.

На ясным небе загараліся зоркі, дрыгацелі, свяці-ліся рознакаляровымі агеньчыкамі, пераліваліся, як бы там трапяталі крыльцамі нейкія дыяментныя матылі. І было штось незвычайна важнае і велічнае ў гэтым далёкім харакстве недасяжных зор і ў гэтай маўкліва-сці цёмнага бяздоннага неба, і перад велізарнасцю і тай-насцю яго заціхаў дробны клопат зямлі.

«Колькім людскім пакаленням свяцілі гэтыя зоркі! — разважаў настаўнік, — людскія пакаленні даўно сышлі з твару зямлі, і вецер даўно парадзімаў iх магілы і разнёс па свеце прах касцей iх, а яны, спакойныя зо-рачкі, кожную ясную ночку будуць свяціць сваім не-мяцежным бляскам, неўспагадных на ўсе мітусенні і трывогі ўсхваляванай душы чалавека. А мы перабудзем свой век, колькі нам прызначана, гэты страшэнна кароткі міг, малюпасепечкае звенца ў бясконцым ланцугу

жыцця, і ніякага следу не захаваюць па нас бязлітасныя часы. І ці варта так прырастаць да гэтага жыцця, да гэтага нязначнага моманту ў ходзе часаў?»

І нейкая туга ахапіла настаўніка. Аб чым? Мабыць аб тым, што такая мізэрная і нязначная людская доля, людское жыццё. Ён апусціў галаву над сталом і сядзеў нерухліва. Лёгка і раптоўны шлох каля шыбы акна абудзіў яго. Ён узняў галаву, і ў гэты момант на стол упала некалькі такіх жа самых красачак, што былі і ў букеце. Відаць, некаторыя з іх не папалі ў фортку, а толькі лёгенька крануліся шыбак і засталіся за акном. Разважанні аб нязначнасці людскога жыцця былі таксама раптоўна распуджаны чыёюсь рукою, што кінула гэтыя краскі.

Лабановіч борздзенька кінуўся да форткі. Але там было ўсё ціха. І толькі шумлівая і многаласая вуліца правіла маладыя гімны гэтаму жыццю.

— Няўжо гэта Ядвіся? — спытаў сам сябе настаўнік. — Бабка! — гукнуў ён.

і• А што, панічыку?

— Ты не спіш яшчэ?

Дзверы скрыпнулі. Прыйшла бабка.

— Ці ты, бабка, не ведаеш, хто гэта прынёс сюды красак?

Бабка перш прыкінулася, што нічога не ведае, а каб пераканаць у гэтым настаўніка, узяла краскі і стала разглядаць іх. Але, як ні хітрыла бабка, настаўнік прачытаў на яе твары, што яна прыкідваецца.

— Ой, бабка! Грэх табе, старэнькай, хлусіць і падманваць. Не любіш ты мяне і не шкадуеш. Я ўжо і па той прычыне не паверу табе, што ты — знахарка. Ты павінна ведаць.

— Ой, панічыку! Ну, хто ж вам можа прынесці красчак, як не паненка?

— Якая паненка і чаму паненка, а не якая-небудзь маладзіца?

— Хто ж іх, панічыку, ведае, хто да вас лепей горнецца: ці паненкі, ці маладзіцы, — усё яшчэ хітрыла бабка. Але ёй самой неўтрыманне было, каб не сказаць, і яна пачала смяяцца. — Паненка, панічыку, сама сюды забягала і палажыла іх вам. Толькі яна, панічыку, прасіла, каб я вам не казалі.

— Злаўлю яе калі-небудзь.

— Злавіце, панічок, злавіце! — • прамовіла бабка, гатовая нават памагаць свайму панічу злавіць паненку.

— Чаму ты, бабка, не ідзеш на вуліцу песні спяваць?

Бабка паглядзела на настаўніка, ці ён праўду кажа, ці жартуе.

— Няма, панічыку!.. Адспявала я ўжо сваё.

— А ці шкада табе свае маладосці?

— А што яе, панічыку, шкадаваць? Ці шкадуй, ці не шкадуй — не вернецца назад.

— А ці хацела б ты вярнуць яе?

— Э, панічок! Ніколі я пра гэта і не думаю. Нікому яна не варочаецца.

— Дык трэба, бабка, карыстацца ёю і ўзяць ад яе ўсё, чым яна міла і любіла!

— Так, панічок, што цяпер страціш, таго потым не знойдзеш.

Гэта размова зусім не цікавіла бабку, і яна колькі разоў пазяхнула. А ўрэшце сказала:

— • Ужо ж, панічок, і позна. Заставайцеся здаровы!

Бабка паволі пасунулася ў кухню на сваю печ, адкуль хутка пачуліся нейкія мармытанні, не то яна сама з сабою размаўляла, не то малілася богу.

У сяле яшчэ доўга спяваліся песні, ды дзесь з двара даносіўся брэх патрывожанага сабакі. Апознены месячык загарэўся залатым пажарам за тым панурым лесам, што стаяў з боку чыгункі, і павольна ўзнімаўся над заспакоенаю зямлёю. Ноч цішэла і глушэла і цяжэй налягала на зямлю. Настаўнік яшчэ доўга сядзеў каля акна, і розныя думкі падымаліся ў яго галаве. Спаць не хацелася, і ён доўга варочаўся, пакуль сон замкнуў вочы. На століку каля ложка ляжаў букецік завяўшых красак.

Вясна ўступала ў сілу. Снегу ўжо зусім не было ў палях. Ажылі балоты. Жаласна застагналі кнігаўкі, цяжка лятаючы над вадой. Высока ў небе звінелі жаваранкі. Абсохшая зямля пачынала іскрыцца злёглым аксамітам кволай пахучай траўкі. То той, то другі з вучняў пакідаў школу.

— Вось што, дзеці, — сказаў раз вучням настаўнік, — сёння па абедзе прыходзьце з рыдлёўкамі. Будзем капць ямкі, а заўтра ўсе пойдзем у лес, прынесём маладых дрэўцаў і абсадзім нашу школу.

Дзеці адзін перад другім спяшаліся запэўніць настаўніка, што яны прынясуць рыдлёўкі, і з вясёлым дзіцячым гоманам, як пчолкі з вулля, высыпалі з школы на вуліцу, напаўняючы яе звонкімі, шчаслівымі галасамі.

Пасля абеду дзеці весела беглі з рыдлёўкамі ў школу і таксама заяўлялі аб гэтым настаўніку, забягаючы да яго на кватэру. Нават маленечкі Паўлюк Рылка, самы меншы ў школе, горда нёс рыдлёўку, згінаючыся ад яе цяжару.

Настаўнік прыйшоў у школу і павёў дзяцей на двор. Разам з вучнямі размеркавалі месцы для ямак, потым настаўнік назначыў работу вучням, падзяліўшы іх на гурткі, і сам выкапаў першую кмку, каб паказаць дзецям, як гэта трэба рабіць.

— Што гэта вы робіце?

Панна Ядвіся неспрыметна падышла да Лабановіча. Гэты так добра знаёмы яму голас прывёў яго ў нейкае трапятанне. Сэрца застукала мацней.

— Хачу па сабе вам памяць пакінуць.

— А хіба ж вы паміраць збіраецеся? — засмяялася Ядвіся.

•— Я памёр ужо,— трагічна прамовіў Лабановіч.

— Дык гэта вас хаваць тут будуць? — жартавала яна.— Можа, пабегчы пасклікаць баб, каб паплакалі па вас?

— А вы хіба не заплачаце па мне?

— Дык вы ж усё роўна чуць не будзеце.

— Ах, выбачайце! — апамятаўся Лабановіч.— Вельмі дзякую вам за букецік і за тыя красачкі, што праз фортку ўляцелі.

Панна Ядвіся прыкінулася вельмі здзіўленаю і як бы нічога не разумела.

— Які букецік?

— А той самы, што ўчора вы на стол палажылі.

— Ваша бабка — ілгарка, і самі вы — ілгар,— запра-тэставала Ядвіся.— Болыт ніколі да яе не пайду, і ў вашу кухню не ступіць мая нага...

— І ў маю фортку не паляціць ні адна краска?

Панна Ядвіся павярнулася і кінулася бягом у свой двор, потым яна спынілася і пайшла зноў да Лабановіча.

— Слухайце, вы бралі кнігу, што ў вас на стала разгорнутая ляжала?

— Не, не браў.

— Вы не хлусіце?

— Я, здаецца, нікому яшчэ ў форткі не кідаў кра-сак, каб мне лгаць.

Панна Ядвіся чагось засмяялася, ніколечкі не пакрыўдзіўшыся.

— Хочаце? Пойдзем сёння гуляць?

— Пойдзем, пойдзем! — падхапіў настаўнік.— Вы, можа, не паверыце, а ў мяне, чэснае слова, была гэта самая думка, толькі я не адважваўся сказаць вам.

— Дык вы заходзьце да нас.

— Абавязкова і з вялікай прыемнасцю.

Яна зноў памчалася ў свой двор. Дзеці шумелі, гаманілі, спрачаліся, хвалілі свае і ганілі чужыя ямкі.

Лабановіч стаяў шчаслівы, аб чымсі думаў, і ледзь прыметная вясёлая ўсмішка блукала ў яго вачах і на губах.

«Чаму гэта пытала яна пра кнігу? — падумаў Лабановіч.— Ці не палажыла яна чаго туды?»

А гэтым часам панна Ядвіся кралася з другога ходу, каб тайком выняць з кнігі тую паперку, дзе яна напісала: «Мілы... дурань», чаго Лабановіч не агледзеў.

XXX

Прымкнуўшы дзверы кухні з двара, Лабановіч бордзенька пабег да сябе на кватэру праз другі ход, што вёў у школу. Ціхенька ступаючы, падышоў ён да дзвярэй і толькі дакрануўся да іх рукою, як у той жа час панна Ядвіся кулём кінулася ў кухню, каб выскачыць на двор. Але дзверы не адчыняліся. Азірнулася — на парозе стаяў настаўнік.

— Ах, попалась, пташка, стой,
Не уйдешь нз сетн!
Не расстанемся с тобой
Нн за что на свете! —

спакойна дэкламаваў Лабановіч, не зводзячы з яе вачэй, любуючыся ёю, шчасліва ўсміхаючыся.

А яна і сапраўды выглядала, як злоўленая птушка... Неспадзеўкі, пужліvasць, нейкая вінаватая ўсмішка

разам адбіваліся на яе твары. Акруглыя цёмныя вочы пазіралі то на дзверы, то на настаўніка. Адна рука яе была сашчэмлена — напэўна там была тая паперачка з двума словамі.

— Нашто вы замкнулі тут дзверы? — зусім нявінна спытала яна.

— А каб тыя самыя ножкі, што прыйшлі сюды праз школу, не выйшлі праз кухню.

Лабановіч падышоў да яе зусім блізка. Яна неспакойна заварушылася.

— Пусціце мяне!..

— Вы — мая госця і нявольніца. Ніякаму на свеце паляўнічаму не здаралася злавіць такую слаўную сарначку, як мне сёння. Дайце ж хоць наглядзецца мне на яе! — І ён стаў пазіраць на яе.

— Ну, другі раз вы не зловіце мяне.

— А навошта мне лавіць, калі я вас ужо зловіў?

Яна раптам кінулася яму пад рукі, каб уцячы. Але ён крэпка схапіў яе пад пахі і не пускаў.

— Што вы робіце? — з гневам прамовіла яна. — Не смейце дакранацца да мяне!..

— Вы ж самі кінуліся мне на рукі, — сказаў настаўнік і пачуў, як забунтавалася ў ім кроў.

Лабановіч выпусціў яе і толькі трымаў за руку. Яна зноў стала вырывацца. Цёмна-русыя валасы раскінуліся па плячах пышнымі хвалямі.

• — Не, мілая палонніца, нічога не будзе — не пушчу!

З распушчанымі валасамі, з залітымі агнём шчочкамі, яна была незвычайна прыгожая, і настаўнік не мог адвесці ад яе вачэй.

— Не, слухайце, — тонам просьбы прамовіла яна, — ніяк я не спадзявалася, што вы будзеце мяне мучыць!

— А вы мяне не мучыце? — спытаў ён і глянуў ёй у вочы. — Выкуп дайце, тады я пушчу вас.

— Я не маю чым плаціць, — сказала яна і адною рукою старалася паправіць свае валасы. Настаўнік сумыслу раскідаў іх.

— Ах, адстаньце вы!

— Не, не адстану: каб вы ведалі, якая вы прыгожая з распушчанымі валасамі, вы заўсёды і хадзілі б так.

— У маёй мамы таксама былі раскошныя валасы, але доля яе была нешчаслівая, — у засмучэнні прамовіла яна.

Лабановічу стала незвычайна шкада яе. Ён выпусціў яе руку, глянуў у вочы.

— Бедная вы, мілая, хорошая, слаўная Ядвісечка!

— У, усе вы такія гэрады, тыраны! — з нейкаю нянавісцю прамовіла яна.

Лабановіч хацеў адказаць, што яна памыляецца, але не паспеў. Яна раптоўна абхапіла рукамі яго шчокі і, умомант прыблізіўшы яго галаву, пацалавала, а потым з сілаю адштурхнула яго і кінулася за дзверы. А ён, як бы апалены маланкаю, стаяў на месцы колькі моманту. Потым, як дзікі звер, кінуўся даганяць. Ядвіся стаяла на парозе, трымаючыся за клямку. Яна была зусім спакойная.

— Калі асмеліцеся пацалаваць мяне, то, клянуся памяццю мацеры, я кінуся пад машыну! — І цёмныя акруглыя вочы яе бліснулі іскрамі гневу.

— Мілая, родная Ядвісечка! Не, не: не буду... А пагуляць мы пойдзем?

— Дурань! — злосна прамовіла яна. Потым ускінула на яго свае добрыя, чыстыя вочы, усміхнулася і знікла за дзвярамі, трымаючы ў руцэ вузенькую паперачку.

Лабановіч вярнуўся ў пакой. Яго рукі і ногі дрыжалі. Ён прысеў каля стала на край канапы і сядзеў, не думаючы ні аб чым. Пасля ўстаў, хістаючыся пайшоў у кухню, выпіў вады. Унутры ўсё кіпела ад нейкага шчасця і радасці.

«Што за дзяўчына! Што за натура! — колькі разоў паўтарыў малады, шчаслівы настаўнік. — Яна любіць мяне!.. Ці ж можна не любіць яе, гэтую лепшую, прыгажэйшую казку Палесся. Ядвісечка!.. Мілая, любая!»

Два старэйшыя вучні, якія рыхтаваліся да экзамену, прыйшлі і сказалі настаўніку, што ўсе ямкі пакопаны.

— Збярыцеся ў школу, я вам скажу колькі слоў і пушчу дамоў.

Вясёлы, дружны шум уварваўся ў школу, звонкія, шчаслівыя дзяціныя галасы напоўнілі ўвесь дом.

Настаўнік увайшоў, пахваліў дзяцей за работу і сказаў ім:

— Заўтра ўжо кніг не прыносьце. Вазьміце колькі рыдлёвак (ён назначыў большых вучняў) і збярыцеся тут. Пойдзем у лес, накапаем дрэўцаў і пасадзім іх у ямкі, што вы сёння прыгатавалі. А цяпер ідзіце дамоў!

Настаўнік не хадзіў нікуды ўвесь вечар. Гэта здарэнне, гэты агнявы пацалунак панны Ядвісі напсўніў яго шчасцем, і яму здавалася, што гэтага шчасця стане на доўга. Ён перажываў кожны момант свайго шчасця, над некаторымі затрымліваўся доўга... Чаму яна сказала, што кінецца пад машыну, калі ён пасмее пацалаваць яе, і нават паклялася памяццю мацеры? Чаму кінула яна яму «дурань», а потым як бы пакаялася ў гэтым і падарыла яму такую добрую ўсмешку, як бы ёю перапрашала за гэта зняважанне? Ён хадзіў па пакоіку і ўсё думаў аб ёй. Але чым болей думалася, тым больш хацелася яму зноў пабачыць сваю мілую Ядвіска, пачуць яе голас, зазірнуць ёй у вочы, каб прачытаць, што робіцца ў яе душы. Ён часта паглядаў у вокны, каб убачыць яе. Яе імя гучала ў яго вушах незвычайнаю музыкаю і мела нейкае асаблівае* значэнне.

Назаўтра Лабановіч прачнуўся пазней, бо заснуў толькі тады, як пачало развідняцца, прачнуўся з думкаю аб сваім шчасці, аб Ядвісі. Ён устаў, калі ўжо ў школе чуліся дзіцячыя галасы. Успомніў, што сёння субота перад вербніцаю, што ў гэты дзень ён скончыць сваю работу ў школе, бо пасля вялікадня прыйдуць усяго толькі тры вучні, якім трэба падгатавацца да экзамену.

З вясёлым шумам ішлі дзеці ў лес са сваім настаўнікам, збіўшыся вакол яго цеснаю грамадкаю.

Дзень быў ясны, цёплы. Нават на цельшынскай вуліцы падсохла. Сяляне з сохамі, з каробкамі і мяшкамі з аўсом выязджалі на поле. Жалобна крычалі кнігаўкі, снуючыся над бзлотамі, над вадою, як бы шукалі вельмі дарагую страту і ніяк не знаходзілі. У зацішку на лужынах тужліва кумкалі зялёныя жабы, а далей у балотах, між лесу, пераклікаліся бугаі, бухаючы, як у пустыя кадушкі. Гэта буханне на далёкай адлегласці будзіла лясны прыдаючы агульнаму настрою Палесся асаблівыя тоны. Сталыя і важныя буслы з незвычайнаю сур'ёзнасцю хадзілі па краях балота або ляталі да гнёздаў на старых хвоях і папраўлялі свае апушчаныя на зіму палацы. Там і сям на ўскраінах лясоў разпускаліся маладыя лісточкі бярэзінак. Жоўтыя пухаўныя каткі звисалі ў вербалозінах, купаючыся на сонцы і склікаючы пчолак і чмелікаў. Зялёныя кветачкі павыбіваліся ўжо на свет скрозь сухія выцвіўшыя лісці, і прынадныя пахі разлівала ў паветры маладая чаромха. Адны толькі паважныя дубы, узбага-

чаныя вопытам жыцця за свой доўгі век, не вельмі спяшаліся расчыняць свае покаўкі і выпускаць адтуль свежую зелень маладых лісточкаў, бо дуб — мудрае дрэва, і не паддаецца ён на зман няпэўнай у пачатку вясны.

Настаўнік спыніўся з вучнямі на сухім месцы ў лесе і вёў з імі размову аб тым, што бачылі перад сабою, і аб значэнні тае справы, дзеля якой яны прыйшлі.

Дзеці рассыпаліся па лесе і агаласілі яго сваім крыкам і шчэбетам. Лабановіч доўга шукаў маладую грушку. Ён хацеў знайсці прыгожанькую грушку і пасадзіць яе на памяць аб сваёй каханай.

Знайшоўшы маладое, крэпенькае і стройнае дрэва, ён доўга і асцярожна капаўся каля яго, пакуль акуратненька не было яно выкапана разам з зямлёю. Сам нёс яго дамоў, пасадзіў у куточку на школьным дварэ, дзе найбольш свяціла сонца, і два разы паліў вадою ў гэты дзень. Пасля агарадзіў гэтую грушку высокімі колямі, каб не патаптала і не паламала яе жывёла.

На кожнае дрэва вызначыў ён вучняў, даручыўшы ім догляд за выхаванцамі.

— Ну, а цяпер, дзеткі, ідзіце абедзе. Па абедзе збярыцеся і прынясіце свае кнігі, бо пасля вялікадня парасыпаецца вы па лясках і палях. А хто захоча хадзіць у школу і па вялікадні, той потым і атрымае кнігу.

Прыняўшы па абедзе кнігі ад вучняў і пусціўшы іх на святы, Лабановіч пачуў, як бы яму стала чагось шкада, хоць, праўду сказаць, крыху дакучыла за зіму гэта работа па восем і па дзесяць гадзін у дзень.

Ён выйшаў на двор, абышоў пасаджаныя дрэвы, над некаторымі затрымліваўся даўжэй. Ён часта паглядаў на двор пана падлоўчага. Вельмі хацелася пабачыць Ядвісію і паказаць ёй гэту слаўную грушку, якую пасадзіў ён на памяць аб ёй. Але Ядвіся доўга не паказвалася на дварэ. Ён падкаравульваў яе з гадзіну. І калі заўважыў, аклікнуў і папрасіў яе падысці.

Яна, радасная і вясёлая, падбегла.

— Я хачу паказаць вам грушку.

— А вы не будзеце лавіць мяне? — з мілаю і хітраю ўсмешкаю спытала яна.

Ён памог ёй пералезці цераз плот і павёў да грушы.

— Гэту грушку я пасадзіў на памяць аб вас.

Яна доўга разглядала яе. Потым засмяялася і сказала:

•— Я вырву яе і выкіну.
— Чаму?
— Бо яна такая ж калючая і дзікая, як я.
— Пойдзем гуляць сёння? — спытаў ён.
— А вы памятаеце, што я вам учора на гэта сказала?
— Зрабіце вы тое самае, што зрабілі ўчора, і тады скажыце мне хоць дзесяць разоў тое, што сказалі адзін раз.

Яна паглядзела на яго строга і прамовіла:

— Больш ніколі! Чуеце! Ніко-о-олі!

XXXI

Вербніца і благавешчанне ў гэтым годзе прыпалі на адзін дзень. На свята павінен быў прыехаць з Малевіч а. Мадэст з дзякам Цішкевічам, бо ў гэты дзень цельшыныцы па старому звычайу зносілі свае грахі папу, пасля чаго ўжо рабіліся як бы святыя. Праўда, у Цельшыне было многа такіх палешукоў, як, напрыклад, дзед Мікіта, да якіх святасць не падыходзіла ніякім чынам. і замест таго, каб здаць старыя грахі, яны не толькі не здавалі іх, а набіраліся яшчэ новых.

Звычайна а. Мадэст прыязджаў напярэдадні пад вечар. Так і сёння прыехаў ён досыць рана, калі яшчэ сонца не паспела схавання за дубам, што стаяў з боку раз'ез* да. Счакаўшы з паўгадзіны, з каплічкі, што стаяла ў зараслі панурых і цёмных могілак, панёсся глухі звон, як бы гэта званілі ў які-небудзь шчарбаты чыгун. Тым не меней звон гэты, такі рэзкі і такі незвычайны для Цельшына, рабіў моцнае ўражанне. І кожны, хто чуў яго тут, так ці інакш аказваўся на гэты звон.

— А што гэта? — пытаўся хто-небудзь з цельшынцаў.— Звоняць ці што?

— А мабуць, звоняць.

І пасля гэтага вяліся тыя ці іншыя разважанні.

— Ужо, мабуць, піп прыіхаў: штось забомкалі.

— Спавядацісямем?

— А мабуць, шчо так.

Але палешукі не вельмі кідаліся да царквы, бо яны народ дбалы і дасціпны. Таму паляванне ўсміхалася панадна, у другога было асочана месца, дзе яшчэ шчупакі не скончылі нараставаць.

І цельшынскі звон, як відаць, добра ведаў звычаі сваіх парафіян, бо не спяшаўся канчаць скліканне. Толькі праз гадзіну, калі ўжо на цвінтарыку¹ збіралася досыць многа палешукоў і паляшучак, а з дворыка Міхалкі Кугая паказваўся а. Мадэст, які ішоў роўна, і дзяк Цішкевіч, у якім было ўсё-такі меней «благадаці», з прычыны чаго ён крыху заграбаў нагамі,— ужо тады звон пачынаў залівацца ямчэй, прыхватваючы для гэтага сваіх меншых тонкагалосых братоў.

Каплічка адмыкалася. Каля дзвярэй звычайна стаяла колькі маладзіц з дзецьмі на руках. Яны не смелі самі ўвайсці ў капліцу, бо былі яшчэ «нячыстыя». Маладзіцы мелі розныя тэрміны: каму трэба было «ўводзіцца» каля сёмухі, каму каля Пятра, каму на каляды, а хто яшчэ і зусім не вытрымаў свой тэрмін. Але ў Цельшыне гэта не мела значэння. Айцец Мадэст стаўляў цэлы шэраг маладзіц у капліцы па абодва бакі дзвярэй, браў свой трэбнік і чытаў малітвы, а дзяк Цішкевіч спяваў, крыху пагойдваючыся на нагах. Але гэта не шкодзіла яму назіраць і за «благочыннем» у капліцы, бо маладзіцы, былі здарэнні, часамі і штурхаліся або выпіраліся наперад.

— «Еліцы во Хрысце»...— спяваў Цішкевіч, і тут ён заўважаў, што якая-небудзь маладзіца парушала парадак. Тады ён прыпыняў спяванне і навучальна казаў маладзіцы: — Не прыся ты, а стой спакойна,— і спяваў далей.

— «Крэсці-ісь-це-сяя!»

А тут ізноў рабілася што-небудзь не так, як трэба ў царкве.

— Ці чуеце вы, ці не, што я вам кажу? — ужо досыць строга пытаў маладзіц Цішкевіч і ссоўваў бровы. Направіўшы парадак, ён прадоўжваў спяваць:

— «Во Хрыста аблекосцесь!»

Пабачыўшы новы непарадак, Цішкевіч рашуча спыняў спевы і ўжо сярдзіта казаў:

— Тфу! Што гэта за праціўная баба! Ці ты ёй кажы, ці не кажы — хоць кол на галаве чашы.— І не спускаючы з маладзіц свайго грознага погляду яшчэ колькі хвілін, Цішкевіч канчаў песню:

— Алілу-у-у-я!..

Айцец Мадэст нічым тут не выказваў свайго «я» і да-

¹ Цвінтар — царкоўны двор.

ваў Цішкевічу поўную магчымасць навучаць «паству», бо яны жылі вельмі згодна. І гэта была не навіна і не першыня, калі яны дома, у Малевічах, ішлі поруч, падтрымліваючы адзін другога, бо вельмі часта хварэлі на няўстойку ног. Ідучы дружнаю параю, часамі прыпыняліся на вуліцы і рабілі кароткую парадку, куды зайсці? Яны падымалі галовы, пакладаючыся ўжо тут на свае вочы. І калі перад вачамі стаяла школа, яны і накіроўваліся туды. Ўзышоўшы на ганак школы, зноў прыпыняліся, і тут часамі бывала між імі невялікая спрэчка, бо, як праўдзівыя хрысціяне, яны ўступалі першае месца адзін другому. А з тае прычыны, што перад богам усе роўныя, яны ўваходзілі разам, адначасна. Айцец Мадэст садзіўся першы на крэсла і казаў Цішкевічу:

— Садзіся, дзяча, школа царкоўная і крэслы царкоўныя.

Тут ён вымаў з-за пазухі расы бутэльку, сам цягнуў і дзяку даваў пацягнуць. Настаўніца не ведала, як трымаць сябе з гасцямі. Але госці былі непатрабаваныя, частаваліся сваёю гарэлкаю і закусвалі сваімі языкамі. Яны трохі спачывалі, спявалі «Хрыстос уваскрос» і спакойна выходзілі.

Увёўшы маладзіц і крыху панасіўшы іх дзяцей, а. Мадэст прыступаў да споведзі. Палешукі, збыўшы гэіы клопат, зараз жа выходзілі з капліцы і ішлі дамоў. Пазайтра зранку таксама ішла споведзь, а потым ужо служылася абедніца, набажэнства, спецыяльна створанае для палешукоў, бо звычайна іх доўга ў царкве не затрымлівалі. Невялічкая каплічка, якая магла ўмясціць якую-небудзь шостую частку цельшынцаў, была напалавіну пустая, і толькі тады, калі пачыналася прычашчэнне, у ёй рабілася цесна, бо кожнаму хацелася хутчэй узяць прычасце. І тут ужо без канфліктаў ніколі не абыходзілася.

— Што ты мне на ногі ўзлез? — злосна глядзеў Трахім Буч на Рыгора Качана. — Прэцця, бы тая свіння, — усё яшчэ ў злосці казаў Буч.

Качан пазіраў на Буча, як бы разважаючы, што адказаць яму на гэта. Ён успамінаў, што яны ідуць да прычасця і што не павінны мець гневу ў сваім сэрцы, і, з дакорам ківаючы галавою, казаў, а ў голасе яго чулася скруха.

— Саладушнік ты, шчо́б ты захлынуўся! Ідзеш да

святога прычасця, а лаешся, як сабака, як бы ты не ў царкве, а ў карчме ў Абрама!

Напамін аб хрысціянскай пакорлівасці, зроблены Качаном, меў значэнне і сілу, бо Буч нічога не адказваў і глядзеў перад сабою. А там, каля бацюшкі з чашкаю, таксама мітусіўся народ.

— Чаго ты пхаеся? — аглядаецца на суседа паляшук.

— А ты сам куды пражэсса? — адказвае сусед, памянушы Швайка, і займае першае месца, а другі сусед, злосны, становіцца за ім, бо сварыцца ўжо няма калі, і Швайка стаіць з разяўленым ротам.

Айцец Мадэст лыжачкаю бярэ з чашы:

— Прычашчаецца раб божы... Імя?

— Габрусь! — адказвае Швайка.

Угневаны ім сусед дадае:

— Дый яшчэ Швайка!

Швайка зачыняе рот, адварочваецца да суседа:

— Дый яшчэ чорт таўстаносы!

Потым ён зноў разяўляе рот, павярнуўшыся да чашы.

Айцу Мадэсту таксама не церпіцца, хоць у справы сваіх парафіян ён не мяшаецца. Але калі заўважае што, то выкідае ўсё гэта на вока.

Дзед Мікіта толькі што вярнуўся з рыбы. Відаць, ён спяшаўся, каб не апазніцца на прычасце, бо моцна заёпся і яшчэ ў капліцы зрабіў колькі шпаркіх крокаў, якімі ён ішоў з балота. Ён адапхнуў колькі кабет і стаў наперадзе. І вось, калі дайшла да яго чарга, а. Мадэст, зірнуўшы на ногі дзеда Мікіты, заўважыў, што яны па самы пояс былі мокрыя, а лапці плюхцелі.

— Ты чаму ж гэта мокры прыйшоў сюды? — спытаў яго а. Мадэст.

— Замачыўся, то і мокры, — адказаў дзед Мікіта, крыху адварнуўшы ад бацюшкі лысую маршчыністую галаву.

•— Дзе ж гэта замачыўся?

— На балоце, дзе ж?

— А чаму ж ты на абедніцы не быў?

Дзед Мікіта маўчыць.

— Я табе прычасця не дам, — накінуўся на яго бацюшка. — Не мог ты паўгадзіны ў царкве пабыць, памаліцца? Дык ты скарэй на балота, да чарцей пабег, а цяпер, аблюманы і абрынданы, прычашчацца прыпёр? Не буду

прычашчаць! — прамовіў а. Мадэст і павярнуўся з чашаю ўбок.

— Го! — сказаў дзед Мікіта, — не будзе прычашчаць!.. То і не трэба! Настрашыш ты мяне!

Дзед Мікіта, ні на кога не пазіраючы, ідзе вон з капліцы. Айцец Мадэст колькі хвілін стаіць з чашаю і глядзіць услед дзеду... Ён яшчэ думае, што дзед вернецца і папросіцца ў яго. Але дзед Мікіта, той самы дзед, што з жарнавікамі танцаваў, падыходзіць ужо да дзвярэй:

— Гэй! Як цябе там? Вярніся! Чуеш? — гукае а. Мадэст.

Дзед спыняецца, паварочвае галаву да бацюшкі і кажа:

— Не хачу!

— Вярніся ты! — крычыць а. Мадэст. — Табе ўжо і слова нельга сказаць.

Мікіта адпускаецца і, хлюпаючы лапцямі, зноў ідзе да амбону.

Айцец Мадэст прычашчае яго. Дзед бярэ кусочак прасфары \ кладзе ў рот і хоча ісці.

— Ці злавіў жа хоць рыбы? — пыгае а. Мадэст.

Дзед зусім адпускаецца, глытае прасфару і адказвае ўжо лагодна:

— Дзе там у чорта? Няма! — працягвае ён апошнія слова, махае рукою і выходзіць.

Святая служба канчаецца. Цішкевіч бубніць апошнія малітвы, а. Мадэст скідае рызы. Малітвы скончаны, кніга загорнута.

Айцец Мадэст падыходзіць да Цішкевіча, яны перакідаюцца колькімі словамі і выходзяць.

На цвінтарыку духавенства прыпыняецца, знаёміцца з цэльшынскім настаўнікам.

— А вашы вучні добра чытаюць. Учора даў газету вашаму вучню, Рылку; такі маленькі, а як разбірае! Права слова! — гаворыць а. Мадэст.

Цішкевіч панура слухае, потым падымае вочы на бацюшку.

— Э, бацька! Ці ты яго хвалі, ці не хвалі, а на чан нас усё роўна не пакліча!

— Цёмны тут у вас народ! — гаворыць на развітанне а. Мадэст і паволі з Цішкевічам ідзе да Міхалкі Кугая.

¹ *Прасфара* — белая круглая буханачка хлеба з **крутога** цесты, якая ўжывалася ў богаслужэнні.

На чацвёрты дзень вялікадня вярнуўся Лабановіч у сваю школу. Яшчэ вечарам таго ж самага дня, калі цельшышцы здавалі свае грахі а. Мадэсту, надумаўся ён паехаць дадому, каб крыху праветрыцца і хоць на кароткі час адысціся ад круга тутэйшых уражанняў і сваіх настрояў. Але на першыя ж дні свят яго моцна пацягнула сюды, бо быць блізка ад Ядвісі і бачыць яе хоць зрэдку стала яго патрэбаю. Едучы назад, ён не спаў дзве ночы, а па дарозе, апрача таго, яму прыходзілася віншаваць таго-сяго са святым вялікаднем і, разумеюцца, крыху падвіншавацца. Утомлены бяссоннымі ночамі і выпіўкаю, ён пачуў сябе вельмі добра, улёгшыся па сваёй пасцелі, і зараз жа заспуў крэпкім-крэпкім сном.

Даведаўшыся, што прыехаў сусед, пан падлоўчы праз паўгадзіны, прымасціўшыся пад акном, дзе спаў пастаўнік, барабаніў кулаком у раму і клікаў:

— Прафесар велькіх букваў! О, прафесар! Чуеш? Уставай піць гарэлку!

Лабановіч спаў крэпка і нічога не чуў. Падлоўчы быў падвыпіўшы і не адступаўся. Яго кулак часцей і шмат мацней пачаў барабаніць па сярэдняй раме. Шыбы зазвінелі, а з некаторых пасыпаўся кіт.

Падлоўчы Баранкевіч, звярнуўшы на гэта ўвагу, засмяўся і прамовіў сам сабе:

— Чорт яго бяры, прафесара: павыбіваю яму вокны!

Лабановіч на гэты раз пачуў грук і скрозь сон дагадаўся, што яго будзіць падлоўчы, але расчыніць вочы і падняць галаву проста не меў сілы. Калі ж грук пачаўся з новай сілаю, ён громка прамовіў:

— Га-а!

— Уставай, прафесар! — гукаў з двара Баранкевіч.

Лабановіч узняўся, адчыніў фортку і стаў прасіцца:

— Пане суседзе, не спаў тры начы — не магу!

— Што за «не магу»? Зараз жа адзявайся, бо, да-лібог жа, прыйду і павалаку так, як ты цяпер ёсць. А будзеш упірацца, то паклічу Рыгора і Язэпа і, да-лібог, прывалачом вось так, як цяпер ляжыш. А ў мяне і паненкі ёсць.

Лабановіч убачыў, што ад падлоўчага не адчэпішся, і стаў адзявацца. Памыўшыся халоднаю вадой, ён крыху асвятжыўся і прыйшоў да памяці. Ён пералез добра

знаемы яму пералаз і ступіў на ганак пана падлоўчага. Негрусь па свайму сабачаму звычаю забрахаў разы тры, павільваючы хвостом, як бы хочучы сказаць: «Гэта я так сабе брашу, без злосці».

— А што? Збаяўся: прыйшоў-такі! — спаткаў «прафесара» падлоўчы ў сваім пакоі.

Даўжэразны стол, якога раней настаўнік не бачыў у пана падлоўчага, стаяў каля сцяны, прыпёрты да яе шчыльна адным сваім краем. Гэты стол, як ёсць, быў завален пірагамі, бабкамі, мясам розных гатункаў і рознага прыгатавання. Штук шэсць шклянных банак з крэпкім хрэнам выглядалі з розных месцаў стала, тры «буслы» гарэлкі высока падымалі галовы над стусамі закусак. Шынкі, як падушкі, абтыканыя зелянінаю, ляжалі важна зялёнымі ўзгоркамі.

На дзябёлым крэсле старасвецкай работы сядзеў чыгуначны майстар Грыгарэц, з шырачэзнаю спінаю, дубовага складу чалавек, ніколі ў жыцці не ведаўшы страху перад гарэлкаю. Ён быў тоўсты, крэпкі і меў выгляд навоя¹, на які толькі што навілі кросны ў дванаццаць губіц. Рыжая і ўжо з лысінаю галава яго насілу пакручвалася направа і налева на кароткім, але незвычайна тоўстым карку. Малепькія вочкі яго ўжо замасліліся, але ён не касаваўся перад чаркамі і ліў іх, як у бочку. Тут жа была і панна Людміла са сваім братам Анатолем. Анатоль, паздароўкаўшыся з настаўнікам, зараз жа пайшоў шукаць прыпынку для свае галавы, у якой цяпер малаціла нейкая малатарня. Людміла толькі правяла яго балесным поглядам. Яна была адзета ў лёгкую шаўковую блузку колеру льнянога цвету і выглядала вельмі прыгожаю і цікаваю. Ядвіся таксама была адзета з густам. На ёй была чырвоная атласная кофточка, якая вельмі ішла да яе смуглага твару, а пышныя цёмна-каштанаваы валасы былі перахвачаны чырвонаю ж, як жар, стужачкаю. Габрынька стаяла каля музычнае скрыначкі, з якой нядаўна грывела музыка.

— Тут, пане мой, паненкі адны сядзяць, а ён спаць заваліўся,— адчытваў Лабановіча вясёлы падлоўчы.

Падышоўшы да Людмілы, Лабановіч спыніўся і сказаў ёй:

¹ *Навой* — у ткацкім станку вал, на які навіваюцца ніткі асновы.

— Чаму вы, паіша Людміла, не перахрысціліся, убачыўшы мяне?

Ядвіся зірнула на Лабановіча, потым на Людмілу, Людміла, асвятліўшы свой твар усмешкаю, пазірала на яго, штось прыпамінаючы, а потым весела засмяялася.

— Аднак жа вы злапомны.

— Зусім не,— адказаў настаўнік,— я толькі хацеў вам напамінь, што, угледзеўшы «святога», трэба перахрысціцца.

— Ну, годзе табе тут любашчы разводзіць,— падышоў падлоўчы і ўзяў настаўніка пад руку: — Вып'ем!

•— Ой, паночку, за што вы на мяне ўгневаліся? З раю ў пекла цягнуцца? — скардзіўся Лабановіч, гледзячы на паненак.

— І ў пекле паненкі ёсць, ды яшчэ такія, якіх і ў раі не знойдзеш,— прамовіў падлоўчы і, пакланіўшыся паненкам, папрасіў прабачэння, што забірае ад іх кавалера.

— Але нічога,— заспакоіў ён іх,— пан прафесар шмат цікавейшы будзе, вярнуўшыся ад стала.

Падлоўчы Баранкевіч наліў чаркі.

Грыгарэц вельмі спрытна кульнуў сваю чарку; здавалася, што ён яе і не піў, а так толькі ўскінуў галаву, каб паглядзець, як высока столь у пакоі падлоўчага. Закусваючы, ён штурхануў локцем Лабановіча і ціха прамовіў:

— Ну, як наконт маладзічак?

Настаўнік нічога не паспеў сказаць, бо перад ім ужо стаяла другая чарка.

— Выпі, тады будзеш закусваць. Мы тут, пане мой, мардаваліся, а ён сабе спаць палажыўся.

І гаспадар прымусіў яго выпіць яшчэ чарку.

Лабановіч пабег да паненак, запрашаючы іх да стала.

— Пойдзем! — прасіў ён іх: — Я раскажу вам гісторыю, як на Палессі такія, як вы, прыгожыя дзяўчаткі з'явіліся.

Паненкі зацікавіліся і ўсталі. Ён узяў іх пад рукі і пайшоў разам да стала. Наліў па чарцы віна і вельмі ўпрашаў выпіць, называючы іх дыяментамі Палесся, божымі летуценкамі. Яму было надзвычайна весела, язык развязаўся, ён забаўляў паненак; яны слухалі і смяяліся.

— Ну, а гісторыю калі скажаце? — пыталі яны.

— А вось як віна вып'еце!

Дзяўчаты выпілі.

— Ну, слухайце... Стварыў бог Палессе і пайшоў аглядаць балоты. Доўга хадзіў бог, і стала яму маркотна. І стварыў ён дзяўчыну незвычайнага хараства і сам залюбаваўся ёю. Вочы ў яе былі, як у панны Ядвісі, і такія ж самыя пышныя валасы. Бровы...— тут Лабановіч глянуў на бровы панны Людмілы, а потым на бровы Ядвісі.

— Усё ў яе было, як у панны Ядвісі,— сказала панна Людміла і хітра ўсміхнулася.

— Не, не ўсё,— адказаў Лабановіч,— бровы былі, як у Габрынькі, губы і рот — як у вас. Доўга пазіраў на яе бог, а потым сказаў: «Не, няможна цябе пакідаць людзям: яны будуць калаціцца з-за цябе». Паставіў яе бог на сваю руку і дзьмухнуў. Дзяўчына рассеялася і зрабілася хмаркаю. «Ты будзеш хадзіць над Палессем век-векам, і ад тых людзей, на якіх упадуць твае кроплі, будуць раджацца красуні». І вы,— сказаў Лабановіч паненкам,— маеце ў сабе тых кроплі і радзіліся дзелятаго, каб на Палессі не маркоціліся маладыя хлопцы.

— Ну, годзе табе казанні казаць,— спыняў яго падлоўчы.

Лабановіч ужо не спрачаўся і піў многа. Гарэлка ўрэшце страціла над ім сваю сілу, ён піў ужо сам і падліваў другім.

— Слухайце,— спытала Людміла,— чаму вы ніколі да нас не зойдзеце?

— Добра, што вы запыталіся цяпер,— адказаў настаўнік,— бо я толькі тады і кажу праўду, калі добра вып'ю. Дык слухайце: буду казаць праўду. Я затым і не хадзіў да вас, што баяўся вас, бо душа мая чуе: тады, калі мае ногі пераступяць парог вашага дома, яна пападзе да вас у палон.

— Я вельмі шкадую,— смеючыся прамовіла панна Ядвіся,— што ніколі не чула вас тады, калі вы добра вып'еце.

•— Эх, панна Ядвіся, панна Ядвіся! — як бы ў нейкім незвычайным засмучэнні прамовіў настаўнік.— Калі я гавару з вамі, то тады я не толькі «добра выпіўшы», але і п'яны — і, стала быць, яшчэ болыную кажу вам праўду.

— Хіба ж я бочка з гарэлкаю? — засмяялася панна Ядвіся.

— Вы — той напітак, які п'юць толькі багі.

Адным словам, Лабановіч стараўся развясельваць дзяўчат.

Падлоўчы хадзіў перавальваючыся, і здавалася, што яму вельмі было цяжка падымаць ногі. Але ён быў незвычайна вясёлы і, павярнуўшыся да Людмілы, заспяваў:

Ксёплз бэрнадын у касцелі —
Ха-ха-ха-ха!
Відзеў себе анелі!
Гра-ля-ля-ля!

Але далей ён чамусь не спяваў, як яго ні прасілі.

— Габрынька!—скамандаваў ён.— Зайграй нам што-небудзь!

Пад звонкія і меладычныя гукі музыкі сарваўся з месца Грыгарэц і пайшоў тупаць і прытупаць. Здавалася, што гэта не чалавек танцуе, а нейкі добра ўкормлены вяпрук убег у пакой і ў нейкай свіной радасці разгуляўся тут і пайшоў выбрыкваць розныя вепручыныя выкрунтасы. Пайшоў танцаваць і пан падлоўчы са сваёй жонкаю. Усе вельмі хвалілі пана падлоўчага і пашо падлоўчую. Праўда, танцаваў ён спрытна. Потым Баранкевіч пайшоў у танцы з паннаю Людмілаю.

Грыгарэц пад шум танцаў кудысь знік. А калі агле-дзеліся, што ён прапаў, пан падлоўчы сказаў:

— О, злодзей! Ведаю я, куды ён пайшоў! — І, як відаць, трохі яму пазайздросціў.

Анатоль, праспаўшыся, зноў увайшоў у пакой. Гэта быў высокі малады хлапец, не падобны да свае сястры. Яны з настаўнікам падселі да стала і пачалі зноў піць, як бы гарэлкі ў вочы не бачылі.

— Ну, Толя, ці не пара нам дамоў? — падышла да іх Людміла.

— Гуляйце: вялікдзень раз на год бывае,— сказаў ёй Лабановіч.

— Ну, хто вам больш падабаецца з хатовіцкіх маладых людзей? — спытала яна Лабановіча.

— Усе слаўныя хлопцы,— адказаў ён.

— Ну, гэтым вы мала казалі.

— А што мпе пра іх казаць? Я больш цікаўлюся дзяўчатамі.

— Ну, а хто ж вам больш падабаецца з паненак?

— Калі аб гэтым пытаецца вы, то я павінен сказаць вам — вы.

— Не, вы скажыце праўду.

— Хто цяпер гаворыць праўду? Нават і «святых» і тыя пачынаюць ілгаць.

— А я ведаю, хто вам не толькі падабаецца, але каго вы і кахаеце.

Лабановіч паглядзеў ёй у вочы, паглядзеў доўга і сказаў:

— Так, вы ведаеце.

— А па чым вы ведаеце, што я думаю?

— Па ваших вачах прачытаў.

— О, пані! — падхапіў падлоўчы: — Наш прафесар шаптаць і варажыць умее.

— Ну, паваражыце мне! — панпа Людміла працягнула Лабановічу руку.

— Пані! — адказаў за яго падлоўчы, — наш прафесар па каленях гадае.

Людміла засаромелася, ускочыла і села на канапу. Пан падлоўчы качаўся ад смеху, пазіраў на «прафесара», а вочы яго казалі: «Вось як трэба з паненкамі гаварыць!»

Ад'язджаючы дамоў, Людміла доўга ціснула руку настаўніку, заглядала яму ў вочы і сказала:

— Памятайце, я чакаю вас у Завітанкі.

— На тое ж яны і Завітанкі, каб у іх завітаць, — адказаў Лабановіч і моцна паціснуў ёй руку.

XXXIII

Назаўтра атрымаў Лабановіч пакет. Інспектар паведамляў, калі і дзе назначаюцца экзамены, куды настаўнік павінен прыбыць са сваімі вучнямі. Экзамены назначаліся на панядзелак па вялікадні, а ехаць трэба было па чыгунцы вёрст за пяцьдзесят... У той жа самы дзень, калі было атрымана гэта паведамленне, прыйшлі і вучні. Тут яны ўмовіліся з настаўнікам, што паедуць у суботу вечарам, каб часамі не прапусціць цягніка. Гэтыя

тры дні, якія заставаліся да экзаменаў, пайшлі на паўтарэнне курса.

Гэтымі ж днямі даведаўся Лабановіч, што Ядвіся збіраецца выехаць з Цельшына, калі не назаўсёды, то ва ўсякім разе на доўгі час. Гэта вестка моцна засмуціла настаўніка. Ён адразу пачуў, што перад ім як бы ўжо расчыняецца нейкая пустота, і гэтыя пышныя маляўнічыя азеляніны Палесса, узбуджанага вясною, поўнага спеву, шуму і жыцця, патускнелі ў адзін момант і як бы адыходзілі ад яго. Усё, здавалася яму, мела цяпер такі выгляд, як бы хацела сказаць яму: «У цябе гора, але мы ў гэтым не вінаваты», і пачынала жыць сваім клопатам, сваімі інтарэсамі, зусім для яго чужымі, а ён заставаўся адзін як ёсць.

Яшчэ адна акалічнасць засмучала яго: вестку пра ад'езд пачуў ён не ад самой Ядвісі, а ад бабкі. Разам з тым была надзея, што гэта, можа, яшчэ і не зусім праўда. Ён вырашыў сягоння ж пастарацца пабачыць Ядвісю і пагаварыць з ёю. Цяпер толькі пачуў, як дорага яна і якая будзе невыказная страта, калі прыйдзецца тут жыць без яе. Не, тады ён не застанецца тут! Уяўленне ўжо малявала асірацеўшы двор і пакой пана падлоўчага, і ён незвычайна востра пачуў тыя настроі, якія агорнуць яго тады, калі ўжо не будзе мілай суседкі.

Пасядзеўшы да самага вечара ў школе з вучнямі і крыху адцягваючыся заняткамі і блізкімі экзаменамі, ён пусціў дадому хлопцаў і пайшоў на кватэру. Зірнуўшы на дом пана падлоўчага, ён згледзеў Ядвісю на ганку. Яна сядзела за столікам, на якім стаяла швейная машына. Паіша Ядвіся штось шыла. «Напэўна гатуюцца ў дарогу», — тужліва зазначыў сабе настаўнік.

Лабановіч надзеў шапку і выйшаў на двор. Борзда перакінуўшыся праз знаёмы яму пералаз, ён узышоў на ганак пана падлоўчага.

Ядвіся была сур'ёзная і як бы крыху чымся заклапочаная. Тут жа сядзела і пані падлоўчая, таксама з шышцём у руках.

— Што ж у пана чуваць добрага? — спытала пані падлоўчая.

Лабановіч паведаміў ёй аб экзаменах.

— Калі ж вы паедзеце? — запыталася Ядвіся і ўскінула на яго свае цёмныя вочы.

— Умовіліся з хлопцамі ехаць у суботу вечарам.
Папна Ядвіся прыпыніла сваю работу і задуменна кудысь пазірала.

— Люблю я гэту станцыю,— прамовіла яна.

Пані падлоўчая выйшла — яе паклікалі.

Лабановіч сядзеў моўчкі і думаў.

Вечар быў ціхі, ясны і цёплы. Цень ад хаты пана падлоўчага паволі закрываў палісаднічак і свежыя клумбачкі з краскамі, нядаўна пасаджанымі, і пасуваўся па вуліцы. Бойкія вераб'і чылікалі на хаце і снаваліся па палісаднічку.

— Што вы сёння нешта не ў гуморы? — запыталася Ядвіся і глянула на настаўніка.

— Скажыце вы мне, праўда ці не: я чуў — вы збіраецеся кудысь паехаць адгэтуль надоўга?

Панна Ядвіся ніжэй нахіліла галаву. Лабановіч пачуў, што адказ для яго будзе невясёлым. Не падымаючы вачэй, яна ціха сказала:

— Так, збіраюся паехаць.

Яна ўздыхнула ледзь прыметна, падняла галаву і паглядзела доўга-доўга на настаўніка.

— А вы б хацелі, каб я не ехала?

•— Я ведаю, вам тут цяжка,— сказаў настаўнік,— і пэўна там, дзе думаеце вы жыць, вам будзе лепей. І тут ужо не прыходзіцца лічыцца з тым, як бы я хацеў. Але калі вы выедзеце адгэтуль, то я тут болей не застануся.

Ледзь прыметная радасць прабегла па яе твары. Ядвіся борзда ўскінула на яго цёмныя вочы і, смеючыся імі, зусім ужо весела прамовіла:

— І вам не шкада будзе панны Людмілы?

Лабановіч маўчаў.

— Скажыце,— прамовіў ён,— як даўно надумаліся вы выехаць адгэтуль?

•— О, я ўжо даўно думала! Яшчэ і вас тут не было.

— А чаму вы са мною ніколі аб гэтым не гаварылі?

— А што мне было гаварыць? — сказала яна.— Вы і так смяяліся многа з чаго такога, што я гаварыла.

— А калі вы думаеце ехаць? — спытаў ён.

— Я і сама не ведаю: гэта будзе залежаць ад таткі. Запражэ каня.скажа ехаць, тады і паеду.

— І можа стацца так, што я вярнуся з экзаменаў, а ластавачка ўжо вылецела ў вырай?.. Скажыце мне, нашто гэта ластавачка вясною ў вырай вылятае?

— Што ж? Як прыходзіцца! — прамовіла яна.— Чаго гэта вы сёння так павесілі нос? Як бы ў вас за пазухаю свечка, якую вы мне павінны на скананне даваць?.. Я б раіла вам пайсці да папны Людмілы... Праўда, яна цікавая панна?

— Прочіў яе грэх сказаць што-небудзь: слаўная дзяўчына!.. Чаму вы раіце мне схадзіць да яе?

— Чаму? Самі ведаеце чаму: як толькі вашы ногі пераступяць парог яе дома, то душа ваша пападзе да яе ў палон.

Лабановіч усміхнуўся.

— Вы нават і гэтага не забылі.

— Хто вам казаў легенду аб палескіх прыгожых паннах? — запытала панна Ядвіся, палажыла сваю работу на стол і глянула на настаўніка.

•— Гарэлка пана падлоўчага з аднаго боку...

— І панна Людміла — з другога,— падказала Ядвіся.

— Што вы мяне ўсё паннаю Людмілаю папракаеце?

— Я не папракаю, і не думаю нават, але панне Людміле вельмі спадабалася гэта легенда.

•— А вам яна спадабалася?

— Каб яна для мяне казалася, тады і мне спадабалася б, а чужое любіць — толькі сэрца пераядаць.

— Ну, вы мяне, панна Ядвіся, хочаце ўсердаваць, але вам гэта не ўдасца. А покі што бывайце здаровы.

Лабановіч затрымаў яе руку і з нейкаю просьбаю ў голасе сказаў ёй:

— Вы не выедзеце, покі я не вярнуся?

— Калі я паеду, я і сама яшчэ не ведаю. А можа, і зусім не паеду.

— А вы пад машыну не будзеце кідацца? — ціха спытаў ён яе, усміхаючыся.

— Не буду,— яшчэ цішэй прамовіла яна, азірнулася і апусціла вочы.

Ён умомант нахіліўся да яе і пацалаваў крэпка-крэпка. І, п'яны ад гэтага пацалунку, борзда выйшаў з палісаднічка. А панна Ядвіся сядзела, пахіліўшы галаву, і аб чымсьці моцна-моцна задумалася.

У нядзельку раненька, на ўсходзе сонца, настаўнік са сваімі вучнямі, правёўшы ноч па станцыі, садзіўся ў вагон. Прабілі тры званкі, гучна і адрывіста азваў-

ся паравоз, абуджаючы ранічны спакой бяскончых балот, і поезд зрушыў з месца. З шумным шыпеннем выпускаючы пару, усё быстрай і быстрай бег паравоз, і ў нейкую своеасаблівую, глухую музыку злівалася тухкапне цяжкіх пог пезда.

Лабановіч стаяў каля расчыненага акна. Штось прыемнае і радаснае ўлівалася яму ў душу ад гэтых новых малюнкаў і ад гэтага размашыстага бегу машыны. Борзда адыходзіла назад станцыя з высокаю вадакачкаю, закрываючыся свежаю зеленню раслін. Рассыпаючы сноп залатых стрэл, велічна выплывала сонца з-за краю зямлі над прасторамі зялёнага палескага мора. Хутка вынікалі і беглі ўсё новыя і новыя малюнкi гэтага зачараванага краю. Балоты з густымі зараслямі лазы, кустоўніка і маладой асакі расцілаліся шырачэзнымі круглымі абшарамі, па краях якіх ледзь віднеліся зубатыя цёмныя палоскі лясоў. Балоты канчаліся, побач дарогі ўставалі высокія сцены бору, бор перасякаўся вясёлымі палянкамі; там-сям віднеліся на іх людскія будынкi, а бяровенні гэтых будынкаў, асветленыя сонцам, здаваліся маршчынамі на разумпай галаве чалавека, які многа думае і разважае. Вясёлыя палянкi абводзіліся аправаю пышпа-зялёных хвойнікаў на жоўценькім пясочку. Нейкім прыветам, ласкаю і цішынёю патыхала ад гэтых сакавітых хвойнікаў, ад гэтых людскіх будынкаў. А як прынадна і прыгожа павіваліся і беглі ў хвойнік каляінкi вясковых дарожак і сцежак, па якіх так рэдка пракоціцца сялянская цялежка! А колькі самабытнага хараства ў гэтых адзіночкіх разложыстых дубах, раскіданых па краях лесу, і гэтых пышна-купчастых хвоях у полі! Чымся родным, мілым, даўно знаёмым веяла ад аksamітных абрусаў маладога жыта і ад кволых бледна-зялёных усходаў ранніх аўсоў!

Лабановіч стаяў каля акна, як прычарованы, і не адводзіў вачэй ад самавітых, простых малюнкаў Палесся, поўных невыразнага хараства і жыцця, стаяў да таго часу, пакуль машына не стала набліжацца да тае станцыі, дзе трэба было выходзіць.

Выйшлі з вагона і пайшлі шукаць школу. Школа была не вельмі далёка ад станцыі, і шукаць яе прыйшлося нядоўга. Тры вучні і чацвёрты настаўнік узышлі на ганак школы і спыніліся.

Школа была замкнёна. Лабановіч пастукаў, крыху пачакаў, але нікога там не чуваць было. Пастукалі яшчэ раз. Таксама ніхто адтуль не адклікаўся. Урэшце Лабановіч угледзеў званок. Пазваніў. Зараз дзесь у сярэдзіне адчыніліся дзверы і пачуліся крокі, досыць рашучыя, і з-за дзвярэй чыйся голас, таксама строгі, прамовіў:

— Хто?

— Цельшынская школа.

Дзверы зараз жа адчыніліся і паказалі фігуру гаспадара-настаўніка. Трахім Пятровіч Грынько, мужчына гадоў пад трыццаць пяць, толькі што памыўся. Валасы яго былі прычэсаны набок, адна дугавідная пасма валасоў тырчала над ілбом і надавала Грыньку выгляд вучонага чалавека, а рэдкія доўгія вусы рабілі яго строгім настаўнікам.

— Што ж гэта так рана? — спытаў Грынько, пазнаёміўшыся і павітаўшыся з калегам.

— Няхай сабе хлопцы агледзяцца і азнаёмяцца са школаю. Часу ў нас хапае, — адказаў Лабановіч.

— І то праўда, — ужо больш мякка прамовіў Грынько. Як відаць, у гэтым ходзе калегі Грынько заўважыў значную долю педагагічнай стратэгіі і адразу прасякся да яго павагаю.

Вучняў увялі ў школу.

— Осць тут можаце сабе сядзець, хадзіць і спаць, — казалі ім настаўнікі, а самі папшлі ў пакой Грынько.

Кватэра тутэйшага настаўніка зразу кідалася ў вочы кожнаму чыстым выглядам і сваім убранствам. На сценах віселі розныя фатаграфіі, малюнкi ў прыгожых аправах, мяккая, абітая чырвоным плюшам мэбля, каберац' каля стала, прыгожы абрус, — усё казала за тое, што Грынько жыў панам. У яго была цэлая гаспадарка: дзесяцін тры агарода, столькі ж сенакосу, была карова, свінні, на дварэ хадзіла рознае птаства пад пільным і дбалым наглядам гаспадыні.

Лабановіч у параўнанні з Грыньком быў горкі пралетар, і ён нават са знявагаю паглядзеў на свой сурдут, які ён купіў у Курульчука за два рублі з палавінаю і ў якім ён, асабліва ззаду, вельмі змахваў на мещачковага рабіна.

¹ Каберац — дыван.

Каля восьмае гадзіны раніцы пачалі з'езджацца іншыя школы. То той, то другі настаўнік з кучкаю сваіх выхаванцаў узыходзіў на ганак і з шумам уводзіў іх у школьную залу. Тут ён даваў розныя інструкцыі і заканчваў іх звычайпа так:

• — Толькі не трэба труса задаваць: глядзі смела, кажы адважна, рэж з-за пляча — храбрасць гарады бярэ!

Паддаўшы такім чынам духу, настаўнік заходзіў да Трахіма Пятровіча, захоўваючы яшчэ на сваім твары тую смеласць і рашучасць, якімі ён толькі што начыняў сваіх вучняў.

Іншыя настаўнікі, наадварот, доўга заставаліся ў школе пры вучнях і тлумачылі ім, дзе, у якіх выпадках трэба паставіць той ці іншы знак прыпынку, і вялі нават папярэдні экзамен. Пакінутыя адны, вучні памаленьку пачыналі разварушвацца, знаёміцца паміж сабою — часта пры дапамозе кулакоў, штурханоў, высмейвання адных другімі і давання мянушак.

Звычайна на экзамены збіралася пяць-шэсць школ. Тут ужо можна было лягчэй паназіраць настаўнікаў розных тыпаў. Рознасць іх выяўлялася і з чыста надворнага выгляду. Тут можна было спаткаць прылізнага зуха са спрытам і нахіленнем да жаночага роду; былі і выяўна зняважлівыя да розных умоўнасцей грамадскай прыстойнасці: мелі доўгія валасы і, адным словам, насілі на сабе ўсе адзнакі нігілізму як пратэст супраць свайго бяспраўя і нязначнасці становішча ў грамадстве. Былі і такія, што ўсё асмеівалі, на ўсё пазіралі звысоку і, прачытаўшы Дрэпера або Бокля, лічылі сябе ў высокай меры свядомымі і начытанымі і ўжо на валаснога пісара глядзелі так, як вучоны на якога-небудзь мікроба. Людзі ж пажылыя, жанатыя, цікавіліся болей гаспадаркаю і кавалкам хлеба, чым школамі і навучаннем; гэта былі ўжо людзі пакорлівыя, якія лічылі сваім абавязкам лішні раз пакланіцца начальству.

Само начальства, інспектар Хрысціцкі, прыехаў гадзіну таму назад, але ў школу яшчэ не прыйшоў. Ён спыніўся ў мясцовага папа-акадэміка Пражорыча, бо і сам інспектар таксама быў акадэмік; у настаўніка ён начаваў толькі тады, калі не было дзе прыпыніцца.

Настаўнікі сядзелі ў кабінёце Трахіма Пятровіча і аб сім-тым гаманілі, пераважна аб экзаменах і аб інспектару. Адны знаходзілі яго чалавекам, з якім яшчэ жыць можна; другія ж, наадварот, даводзілі, што ён — прыдзіра, з кожнага глупства робіць цэлую справу і, наогул, страшэнны бюракрат. У залежнасці ад таго, якое ў каго было дачыненне да інспектара, і выяўляліся гэтыя погляды. Была адна рыска, агульная для ўсіх настаўнікаў: гэта асаблівая бледнасць і зямлістасць колеру твараў, якую можна заўважыць толькі ў тых, хто змушан жыць у падвалах і астрагах. І яшчэ што іх рабіла падобнымі адных да другіх — гэта тая семінарская закваска, якая так трудна вытыхаецца з настаўніка — выхаванца семінарыі.

• — Ідзе!

Хтось з настаўнікаў заўважыў праз акно інспектара.

Усе крыху здрыгануліся, паправілі манішкі і гальштукі, а Лабановіч нават ускінуў плечы, каб падняць свой «лапсярдак», як паспелі назваць гэтае важнае адзенне для афіцыйных выступленняў. Сапраўды, да гэтае адзежыны больш падыходзіла слова «лапсярдак», чым сурдуг, бо ён быў пашыты на чалавека шырынёю з аршын у плячах і на паўтары, а то і цэлых дзве галавы вышэйшага ад Лабановіча. Апрача таго, на сурдуге былі сакія-такія плямы, паходжанне якіх можна было б вытлумачыць неасцярожна ўпаўнымі капкамі верашчакі. Тым не меней нават і такія «лапсярдак», са спушчаным далёка ўніз станам, усё ж такія больш ставаліся з важнасцю моманту, чым які-небудзь замурчаны пільчак вясковага настаўніка.

Сярод настаўнікаў прайшоў нейкі рух. Тут ужо многа чаго належала ўзяць пад увагу: не паказаць свайго страху перад інспектарам, не паздароўкацца так, каб іншым кінулася ў вочы, што ён дагаджае начальству, а дагadzіць хоць трошчакі, а трэба было, і разам з гэтым таксама не ўраніць і сваю годнасць.

Інспектар увайшоў, як цар: важны, строгі і з такім выглядам, як бы ён трымаў у руках лейцы, каб не разбеглася, спудзіўшыся, зямля, на якой мы жывём. На твары ў яго быў незвычайны клопат, думка яго была так моцна занята нейкаю важнаю справаю, што ён нават не меў часу паглядзець на таго, каму даваў руку. Не паспеўшы яшчэ прысесці, ён зараз жа звярнуўся

да Трахіма Пятровіча з чыста дзелавымі пытаннямі: ці ёсць прылады пісьма, ці ўсё падгатавана ў школе, ці павешаны на сцяне карты. Адразу стала ціха і важна, бо ні ў кога не хапала смеласці парушыць работу мыслі начальства.

— • Усе з'ехаліся? — спытаў інспектар. — Ну, пойдзем!

Начальства паднялося і накіравалася ў дзверы. За ім ішоў Грынько, а там ужо рухаліся, як папала. Лабановіч у сваім «лапсярдаку» ішоў апошнім, маючы на ўвазе, каб яго вопратка не так ужо кідалася ў вочы. Працэсія была вельмі важная. Наплечнікі і бліскучыя гузікі інспектара зусім асляплялі палешукоў, боязна пазіраўшых вытарашчанымі вочкамі. Іх парассаджвалі, далі паперу. Яны павінны былі напісаць першае слова: «экзаменацонная». Дзеці мардаваліся, мыліліся, некаторыя плакалі, пішучы гэтае слова. Потым само начальства пачало дыктаваць, не давяраючы настаўнікам.

Кажаноўскі настаўнік, Філюк, стаў воддаль ад сваіх вучняў, як бы вельмі спакойны за іх навуку і веды. Але там, дзе вучні павінны былі паставіць коску, ён браў сябе за кончык вуха, пазіраў кудысь у прасторы, як бы заняты нейкаю думкаю, і пакручваў вуха. Калі трэба было паставіць дзве кропкі, Філюк праціраў вочы, як бы ў іх набілася пылу. Кропка і коска — чухалася вока і кончык носа. А калі ўжо трэба было паставіць клічнік, то, падняўшы ўгару палец, Філюк чухаў ім брыво. Тут быў прыдумап цэлы рад умоўных знакаў, і не адзін раз былі паверачныя дыктоўкі, каб усвоіць гэтую хітрую сігналацыю.

Канчалася дыктоўка, давалася другая работа — пераказ. За пераказам ішла пісьмовая задача. І ўсе гэтыя работы вяліся пад назіраннем самога начальства. Прамучыўшы дзяцей гадзіны дзве, іх пусцілі на пераменку, пакуль папраўляліся вучнёўскія работы. Тады пачаўся вусны экзамен.

На вусны экзамен прыйшоў поп Пражорыч. Гэта быў незвычайна пануры, чорнабароды бацька. У вочы ён рэдка каму пазіраў, не смяяўся. А калі здароўкаўся і падаваў руку настаўнікам, асабліва ў такім лапсярдаку, як у Лабановіча, то ў гэту хвіліну шчыра шкадаваў, што ў яго ёсць рукі.

На першае месца сеў інспектар, ён і быў старшынёю

камісіі, на другое — Пражорыч. Трэці член камісіі быў той настаўнік, чые вучні экзаменаваліся. Вучні ж адчувалі сябе мала чым лепей за тых цялят, якіх загналi на разніцу.

Вучнёўскія сшыткі складаюцца і даюцца інспектару, Ён па спіску выклікае вучняў. Вучань, трасучыся, падыходзіць да стала.

— Што трэба напісаць у слове «телега» пасля л? — пытае вучня інспектар.

— Трэба напісаць яць, — адказвае вучань.

— А чаму ж ты напісаў е?

— Спужаўся, — адказвае вучань.

— Ну, чытай тут, — інспектар дае вучню кнігу, а сам, грозна насунуўшы бровы, зварачаецца да настаўніка: — Чаму вы падчыркнулі «не смотря»? Якая ж тут памылка?

Малады настаўнік пазірае на падчыркнутую памылку, на яго твары адбіваецца рашучасць і смеласць.

— «Несмотря», гаспадзін інспектар, трэба пісаць злучна.

— Вы самі слаба знаеце граматыку, — адказвае громка інспектар.

— Выбачайце, гаспадзін інспектар: «несмотря» пішацца злучна, — стаіць настаўнік на сваім. — Па Гроту «несмотря» пішацца разам.

Які ні важны інспектар, якое ні вялікае яго начальніцтва, але пры слове «Грот» ён перастае спрачацца, хоць лёгка здавацца і не хоча.

— Трахім Пятровіч, — зварачаецца ён да Грынько, — прынясіце сюды Грота.

Трахім Пятровіч кажа:

— Так, гаспадзін інспектар, «несмотря» пішацца злучна, — але ідзе і выносіць з шафы Грота.

У тыя часы Грот сядзеў незвычайна крэпка на сваім троне. І калі ты казаў свайму супярэчніку, што па Гроту пішацца так, то ўжо ніякія довады чалавечага розуму не маглі зрушыць цябе з пазіцыі. Калі сказаў Грот, то — аман. Тут канец, і далей ісці няма куды.

Чарга прыходзіць да вучняў Філюка. Інспектар разглядае дыктоўкі.

— Вашы напісалі добра. Але па сінтаксісу яны значна крапчэйшыя, чым па этымалогіі, — зазначае інспектар.

— Не наладжана сігналацыя па этымалогіі,— робіць ціхенька ўвагу Грынько на вуха Лабановічу.

Філюк, як ні ў чым не бывала, адказвае інспектару:

— Я наогул на граматыку зварачаю ўвагу.

— Гэта і відаць,— хваліць яго інспектар.

Вучнёўскія пакуты канчаюцца, іх пускаюць, а інспектар робіць увагі то таму, то другому настаўніку, вельмі важна кланяецца ім і з папам Пражорычам ідзе абедась.

Настаўнікі застаюцца на некаторы час, абедуюць з выпіўкаю, віншуюць адзін другога са сканчэннем вучэбнага года і распаўзаюцца па сваіх трушчобах.

— А вы, калега, можа, паначуеце? — сказаў Грынько Лабановічу.

— Не, калега, я і так адну лішнюю ноч правёў у дарозе, трэба ехаць.

Лабановіч даўно ўжо маркоціўся па Цельшыне і вельмі быў рад, калі скончыліся экзамены. Ён яшчэ цэлую гадзіну чакаў на станцыі, пакуль прыйшоў поезд. Позна ўночы выехаў ён дадому.

XXXV

— Гэта мой апошні тут вечар,— казала сама сабе Ядвіся.— І я не ўбачу яго!

Яна задумалася, прыслухоўваючыся да голасу свае думкі. Няўжо ж і не ўбачыць яго? Ніколі не ўбачыць? І нашто яна зманула яго? Яна ж і тады ўжо ведала аб тым, што заўтра, у панядзелак, паедзе, а яму сказала, што не ведае, калі будзе выязджаць. Ядвіся зірнула на вокны кватэры настаўніка. Там цёмна і страшна, бо пуста. Дом толькі тады жывы, калі ў ім жыве гаспадар, бо гаспадар — душа свайго дома. Як смутна і тужліва пазіраюць гэтыя шклянныя вочы пустой і мёртвай кватэры! І дарэмна гэта малады бліскучы месячык стараецца ажывіць пагаслыя вочы: яны свецяцца, а жыцця няма.

Ёй нават страшна. Яна нізавошта цяпер не падыдзе да іх, як падыходзіла калісь, калі гэтыя вокны жылі і так прыветна пазіралі на іх двор светла-зялёным святлом. О, тады ёй было весела, і яна так ціхенька падыходзіла, як начны матылёк, да гэтых вокан, яшчэ цішэй падымалася на плот перад вокнамі і доўга пазірала туды. Шчаслівая ўсмішка прабягала па яе губках, бо ён нічога не ведае, сядзіць якраз насупраць, схіліўшы галаву над кнігай, і толькі зрэдку правядзе рукою па сваіх цёмных, зусім яшчэ маладых вусіках. Смешны ён, калі падымае свае вочы, такія добрыя і ўдумныя, і пазірае ў акно. І гэтыя вочы напэўна шукаюць яе. Яна ж тут, але яго вочы не бачаць яе. І смешна ёй і радасна. Але ён гэтага не ведае...

— Не! Ён многа не ведае чаго — і ніколі ведаць не будзе!

І чаму салгала яму? Ну, чаму? А можа, заўтра не ехаць? Ад яе залежыць. Татка ж не гоніць яе. Ён цяпер такі добры з ёю! «Пагуляй ты, кажа, Ядвіся: не гарыць жа там у цябе!» Яе тата ^гобры, але чагось япа баіцца яго. Ёй страшна, "калі ен прыйдзе дадому, а вочы яго пазіраюць кудысь далёка-далёка, як бы яны сышлі з яго твару, а гэтыя грозныя, жорсткія вусы, як хмары ў навальніцу, апускацца ўніз.

Нашто яна салгала яму? Ёй хочацца пабачыць яго. Эх, каб ёй крылле! От бы ўзнялася цяпер і паляцела да яго, проста, каб пабачыць яшчэ раз, вось так, як пазірала на яго тут, калі ён і не ведаў аб тым...

Не, гэта апошні яе вечар тут!

Тонкія, доўгія, цёмныя рыскі-бровы Ядвісі крыху насуваюцца і хмурацца, і твар яе робіцца строгім. Так, гэта апошні тут вечар!

Яна зноў пазірае на вокны. А каб пайсці туды? Сесці за сталом, як сядзеў калісь ён і праводзіў рукою па маладых сваіх цёмных вусіках! Там страшна, бо там пуста. Там цяпер прытаіўся нехта другі, няласкавы і варожы. І, напэўна, яна спаткала б нешта там, каб пайшла цяпер туды. Ну, напэўна, пачула б голас, а можа, смех, пусты і жудасны смех. Яна ўпэўнена ў тым, што пачула б тоіі страшны і таемны смех, і гэта забіла б насмерць радасць і шчасце, што знайшлі месца ў яе сэрцы. Яна зноў пазірае туды.

Як жудасна заліваюцца смехам совы каля каплічкі! Чаго смяюцца яны пустым сваім смехам? Чаго? Ці не з яе? А гэтыя цёмныя вокны! Што ў іх? Чаму яны ўбіліся ёй у вочы? Ей нават робіцца нейк непрыемна ад гэтага\ «А я пайду туды! Вазьму ды пайду!.. Няўжо я пайду?»

Яна ціха падымаецца, азіраецца, ідзе. Кухня не замкнёна. Адчыняе дзверы. Яна ў кухні.

— Ты, бабуля, тут? — пытае ціха Ядвіся.

Бабуля варочаецца на печы.

— Тут, паненачка!

— А чаму ты, бабуля, дзвярэй не замкнула?

— От, паненачка, прылегла ды так нз прычыніла.

Я ж не сплю.

— Заўтра, бабуля, паеду.

— Паедзеце, паненачка? — пытае бабуля, устае і садзіцца на печы.— І не пачакаеце, пкі паніч вернецца? — пытае яна.

— А хіба ж твой паніч са мной паедзе?

— Ну, як жа, паненачка: ён смуціцца будзе, што вы паехалі і не развіталіся з ім.

— А чаго ён будзе смуціцца? — пытае Ядвіся.

Ёй прыемна чуць ад бабулі, што ён будзе смуціцца.

— Чаму ж не будзе, паненачка? Я ж бачыла, якімі вочкамі пазірае ён на вас.

— Ну, якімі ж? Скажы, бабуля!

— Добрымі вочкамі, успагаднымі вочкамі, паненачка, такім позіркам, што ад сэрца ідзе, каб другому сэрцу штось сказаць.

— А што сказаць другому сэрцу?

— Я ўжо забылася, паненачка. Куды ж я? —старая. Забылася,— хітра адказвае бабуля.

— А каго ты, бабуля, больш любіш: мяне ці паніча?

— Я і вас люблю і паніча люблю... От, паненачка, пабраліся б вы з панічом, далібог! •—з жарам і зусім іншым тонам прамовіла бабуля, і ў ёй адразу абудзілася жанчына-свацця.

— Мне ж, бабуля, толькі шаснаццаты год, мне і замуж няможна яшчэ.

— О, паненачка, шаснаццаты год! Дык не сёння ж і замуж ісці.

— А твой паніч не хоча мяне.

— Ой, паненачка, што вы кажаце! Чаму ж ён ні на кога іншага не хоча глядзець? Чаму ж ён ніколі не пойдзе да панны каморнічанкі? Усе туды ходзяць, а ён не. Мусібыць, каля вас яму мілей.

➤ — Проста гультай твой паніч і болей нічога.

— Не, не гультай ён: ён вас, паненачка, ііакахаў.

— А хіба ён табе казаў?

— А што ён будзе казаць мне? Ён вам пра гэта казаў.

— Не, бабуля, ніколі не казаў ён гэтага мне.

•— Казаў, паненачка, казаў! І яшчэ скажа.

— Нічога ты, бабуля, не ведаеш!

— Ведаю, паненачка, ведаю!.. А куды вы, паненачка, ехацімеце?

— Далёка, бабуля, у маёнтак, на службу.

— А паніч ведае?

— Нічога не ведае і не будзе ведаць.

— Вы напішаце яму, паненачка?

— Нічога я не буду пісаць яму.

Ядвіся падышла да дзвярэй пакойчыка Лабановіча, адчыніла і ўвайшла. Ціха. Цёмна і пуста.

Ядвіся прыслухалася.

Між сцяною і адстаўшымі ад яе абоямі прашуршэў кусочак пабелу. Чаго ён так доўга каціўся? Гэты шolah здаўся ёй не выпадковым. Але ёй не страшна. Ёй проста чагось шкада. Яна чуе нейкі смутак. Вочы яе прывыклі да цемры. Са змроку выступаюць няясныя абрысы стала. Вось і крэсла. На тым самым месцы, дзе ён звычайна сядзеў.

Ядвіся зноў чутка прыслухоўваецца. Не, гэта ёй проста так нешта здалася. Яна ціхенька адстаўляе крэсла і садзіцца. Садзіцца так, як сядзеў і ён, і праводзіць рукою па сваёй губцы. Гэта вось ён тут сядзіць, а яе тут няма. Япа там, за акном, пазірае на яго* Яна ўся ўздрыгвае і боязна глядзіць у куток: там нешта заварушылася ціха, без шуму. Не, гэта там, на палічках, ляжаць яго кнігі. Яна ўстае, кладзе ў кнігу кавалак паперачкі, азірае цёмныя сцены — яны непрыветныя і маўклівыя. Яны мёртвыя, бо душа выйшла з гэтага дома. Ёй страшна і жудасна — і разам з гэтым прыемна і смутна.

Што думае аб гэтым бабка? Ну, усё роўна: сягоння яе апошні вечар тут.

Ядвіся яшчэ раз азіраецца. Яе забірае нейкі страх. Ёй хочацца заплакаць. Яна ціхенька ўваходзіць зноў у кухню.

• — Ну, бабка, дабранач!

— Дабранач, паненачка! — адклікаецца бабка з печы.

Бабка не спіць. Яна проста думае свае старэчыя думкі, сухія, як і сама старасць, простыя, як і ўсё жыццё яе, нецікавыя, як і яе доля. Яна ўстае, накідае зашчапку, глядзіць проста па прывычцы ў акно, пазяхае ды зноў лезе на печ і чагось уздыхае, кладучыся ў цесны, цёмны куток, адведзены ёй жыццём. Але бабка любіць свой гэты куточак. Тут ціха, тут цёмна, і толькі прусакі шалпочуцца ў шчылінах, але бабка не чуе іх, хоць і ведае аб тым, што яны тут жывуць і жывяцца ад яе жыцця. Ну, што ж? Няхай.

Ядвіся зноў на дварэ. Яна падышла да дзікае грушкі. Пазірае на яе, штось разважаючы. Яна аглядаецца, бярэцца за дрэўца. Але грушка моцна бароніць сябе і коле Ядвісі руку.

«Гэта ж я такая калючая, — думае Ядвіся, — бо я — дзікая!»

Яна зноў падымае руку, асцярожненька бярэ за самы вяршок і ломіць яго. Нашто яна гэта зрабіла? Яна проста хоча сказаць гэтым, што яна злая і нядобрая. Няхай ён ведае гэта.

Яна ідзе на свой двор. Зноў пазірае на гэтыя цёмныя вокны. І месячык адышоўся ад іх, бо яны мёртвыя і іх не ажывіш. Не ажывіш, бо душа выйшла з гэтага дома. Ядвіся глядзіць на іх і не верыць, што была там. Гэта проста ёй прыснілася... Няхай бы ён ужо і не прыязджаў сюды і не даваў бы жыцця гэтым вокнам. А яны ажывуць. Яны зноў ажывуць! Але жыцця яна ўжо не ўбачыць, бо гэта апошні яе вечар тут: яна сама так захацела. Чаму? Яна проста спыніла сваё шчасце і сказала: «Даволі!» Але хто ж вырве з яе сэрца гэта шчасце цяпер? Ніхто. Яна будзе з ім жыць, будзе жыць і з тым, хто сядзеў ун там і праводзіў рукою па сваіх цёмных, маладых вусіках.

Але сэрца ёй кажа: «Я хачу яшчэ болей гэтага шчасця! Я хачу выпіць яго ўсё, усё, да самага дна!» «Не,

няхай яно будзе лепш недапітым, бо, можа, на дне яго наліта атрута. Так лепей!» — гаворыць Ядвіся да свайго сэрца, ды яно ніяк не згаджаецца з ёю. Яна хоча думаць аб іншым: аб дарозе, аб тым невядомым, што на гэтай дарозе яе напаткае. А ўдумныя, добрыя вочы пазіраюць на яе, як бы просяць, каб аб іх, толькі аб іх думала яна. І сэрца ёй зноў кажа: «Нашто ты лгала яму?..»

Малады месячык схіліўся над ветракамі. Яго ўжо не цікавіць гэта дзяўчына і гэтыя вокны, якія імкнуўся ён ажывіць. Ён яшчэ не акрэп. Яго цягне край зямлі, няясны і мілы. Ідзе ён туды адпачыць, каб набрацца новых сіл на заўтрашнюю ноч. І ён ажывіць гэтыя вокны.

Нявідная рука поўначы ціха праводзіць граніцы між ноччу і днём, і ў вечнасць адходзіць гэты вечар Ядвісі.

XXXVI

Ціхая ноч ляжала над Палессем.

Аднагонную песню вялі колы вагонаў. Бясконцы рой залатых іскраў выпускаў паравоз, агністаю паласою вызначаючы сабе дарогу. Ціха гулі і судрыгаліся балоты побач чыгункі, дзе бегла машына. Раскаціста і гучна грывелі салаўі: звону іх песень не маглі заглушыць грук і шум вагонных колаў. Месцамі ўзнімаўся белаваты туман і нерухома звісаў над маладымі асокамі і цёмнымі абрысамі разложыстых купчастых лазнякоў. І калі спынялася машына на станцыях і паўстанках і заціхаў шум поезда, з балот даносіліся хвалі незвычайна мяккіх зыкаў крахтання жаб. Нейкі невыразна маркотны і разам з тым прыемны гоман стаяў над балотамі, як бы яны апавядалі гэтай ціхай ночцы і гэтым людзям, што не спалі, адвечную скаргу сваю і смутак свой...

Ізноў шуміць машына, ізноў заліваюцца салаўі.

Вось і станцыя. Дарога скончана. Далей у свет пабяжыць машына.

Лабановіч выйшаў з вагона, крыху пастаяў, падумаў і, не заходзячы на станцыю, пайшоў па палатне дарогі. У галаве яшчэ стаіць шум вагонных колаў, а экзамены,

гэтыя новыя ўражанні ўсё блёкнуць і блёкнуць. Пачынае развіднівацца, разам з гэтым абуджаецца Палессе. Далёка ў лесе такуе цецярук, як бы нехта багамольны чытае там малітвы. Яшчэ больш гучна, яшчэ з большым натхненнем правяць салаўі раннія літанні. Як падзяку небу, як дым пахучай смалы, узносяць угару балоты свае туманы, і, здавалася, адпраўляюць набажэнства гэтыя лясы, ахінуўшыся тонкімі тканкамі пары. Усход святлее, ціха грае і пераліваецца гэта ясната, залатая багра — шчаслівы ўсмах дня, — каб дыяментарамі разбіцца на свежых маладых лісціках, на чысцючкіх кроплях расы і запаліць іх бляскам найдарожшых каменяў.

Дзесь уперадзе пагруквае, як бы пасмейваецца і перамаўляецца з рэйкамі дрызіна, і гэты вясёлы смех адбіваюць сцены лесу, што стаіць побач чыгункі. Едуць рабочыя, палешукі-хлопцы. Яны вясёлыя, перакідаюцца жартамі і крэпка налягаюць на тоўстыя палкі, падганяючы дрызіну. Збоку дзесь голасна і музычна выводзіць трэлі пастухова труба; балоты падхватваюць голас трубы, нясуць яго далёка па краях лесу і кідаюць невядома дзе. Залаты пажар сонца залівае верхавіны лесу.

Настаўнік падыходзіць да пераезда, паварочвае ўправа ў лес і выходзіць на дарогу, што ідзе на станцыю з яго вёскі. Колькі часу ідзе ён між маладых хвойнікаў, выходзіць на круглую палянку, дзе калісь спаткаўся з паннаю Людмілаю. Адгэтуль ужо блізка вёска. Але раніца такая слаўная, у лесе так добра, што ён садзіцца на пені і слухае, як спяваюць дразды, як дзесь на ўзлессі кукуе зязюлька. Ён думае, чым зоймецца цяпер, калі так многа вольнага часу, колькі пабудзе яшчэ ў школе. Напэўна яшчэ досыць доўга і ва ўсякім разе не будзе спяшацца, пакуль тут яшчэ застаецца і панна Ядвіся. Чым бліжэй ён да яе, тым з большаю сілаю ажываюць у ім пачуцці, тым жывей устае прад ім гэта слаўная дзяўчына. Ён падымаецца, ідзе далей.

Дарога выходзіць з лесу на грэблю. За грэбляю відаць Сяльцо, карчма старога Абрама, капліца, высокія дзікія грушы, а за сямом, нерухома падняўшы крылі, стаяць два ветракі, захоўваючы ўсё той жа выраз здзіў-

лення. Ён праходзіць грэблю, мінае карчму і хвілін праз пяць адчыняе дзверы і ўваходзіць у кухню.

Каля печы стаіць з вілкамі ў руках старожа, прыстаўляе гаршчочак.

— Дзень добры, бабка!

— Дзень добры, панічок! — прыветна адказвае бабка. — Хіба ж, панічыку, вы пяхотам прыйшлі?

— Так, бабка, на пары сваіх прыехаў.

— Любіце вы хадзіць, панічыку. Няхай бы таварнага пачакалі ды да раз'езда ехалі б.

Бабка чымся заклапочана і як бы нават засмучана.

— А як жа вам, панічок, там бог паводзіў? — пытае яна.

— Добра, бабка. Хлопцы выдатна паздавалі экзамены. Можна сказаць — лепш ад усіх школ.

Бабка весялее. Відаць, і ёй прыемна гэта навіна, і яна сапраўды рада ёй. Але зноў чагось засмучаецца і ціха ўздыхае.

— Што ты, бабка, як бы нечага зажурылася?

— Не, нічога, панічыку, — кажа яна.

Лабановіч ідзе ў свой пакойчык, раздзяваецца. Следам за ім туды ўваходзіць і бабка.

— Можна, вам чаю, панічыку, паставіць? — пытае яна.

— Хіба пастаў, — згаджаецца ён.

— Паехала ж, панічыку, наша паненка, — ужо зусім смутна прамовіла бабка,

Лабановіч пачуў, як сціснулася яго сэрца. Колькі моманту пазірае на бабку. Яму робіцца цяжка-цяжка на душы.

— Паехала, панічок, паехала! Учора і паехала. Яшчэ сюды забягала. «Кланяйся, кажа, бабка, свайму панічу!» Паехала, панічок, — у засмучэнні кажа бабка.

— Ну, што ж, — стараючыся быць спакойным, гаворыць Лабановіч. — Можна, ёй там лепш будзе.

— Я ж пайду самавар ставіць.

Бабка выходзіць, Настаўнік застаецца адзін, садзіцца каля стала, сціскае галаву і моцна-моцна задумваецца.

Паехала!.. ' .

ЁН колькі хвілін думае над гэтым словам. Звычайнае, простае слова. А колькі гора і смутку для яго сэрца ў гэтым слове!

Паехала!.. Нават і не развіталася з ім. А як многа хацеў ён сказаць ёй у гэтыя апошнія дні! Чаму так здарылася?

Ён устае і ідзе ў другі свой пакойчык, глядзіць праз акно на дом, на палісаднічак пана падлоўчага, на ганак, абсаджаны дзікім вінаградам. На гэтым ганачку ён бачыў яе апошні раз. А цяпер ні там, ні ў гэтым доме яе няма. Там цяпер пуста, і ўсюды стала пуста.

Вуліца жыве сваім звычайным жыццём. Дзве кабеціны-паляшучкі, убраныя па-святочнаму, аб чымся гутараць, спаткаўшыся на сярэдзіне вуліцы. На прызбе каля старасты сядзяць мужчыны з люлькамі, па вуліцы перабягаюць свінні і пужаюць вясёлыя гурткі верабейчыкаў. Усё гэта так нецікава, усё гэта так далёка ад яго і так чужое яму.

ЁН чуе страшэнную адзіноту. Штось перахватвае яму горла. Цяжка, невыказна цяжка.

ЁН падыходзіць да стала, бярэ паперу, чарніла, сядзіцца, нахіляецца над лістком паперы і думае. Трэба напісаць ёй, трэба выліць з сэрца ўвесь гэты жаль. ЁН думае, як звярнуцца, як назваць яе, але не знаходзіць адпаведнага слова і піша:

«Вас ужо няма тут. Вы паехалі, разам з сабою забралі ўсё, што звязвала мяне з гэтым месцам, з гэтым кутком Палесся. Цяпер ён не жыве для мяне, бо ўсё тое, што прыдавала яму прыгоства і нейкую чароўнасць, забралі вы. Я тут адзін, усё тут стала няміла для мяне, як бы тое, што раней гарнула і вабіла мяне, памерла і знікла. І толькі цяпер я адчуў сваю вялікую страту. Мне так хацелася пабачыць вас, пачуць ваш голас, ваш смех, глыбока зазірнуць у вашу душу і даведацца, якое гора ляжала ў ёй. Цяпер жа, пішучы вам, я толькі хачу прынесці вам падзяку за тое, што вы аздобілі маё жыццё тут, што вы былі тою яснаю, чыстаю зоркаю, якая свяціла мне ў гэтай цемры жыцця, радавала мяне і ўхіляла ад рознага броду, і калі ў мяне захавалася жывая іскра, то толькі дзякуючы вам...»

Настаўнік перачытаў напісанае і падумаў: «Усё гэ-

та выходзіць не так, як бы хацелася». ЁН задумаўся. «А куды пасылаць?» — спытаў ён сябе самога і не мог даць адказу.

Бабка прынесла самавар.

— Гатоў, панічыку, чай: выпіце ды спачывайце сабе, бо вы ж з дарогі.

— Добра, бабуля, я зараз буду піць.

ЁН выйшаў на двор.

Бабка, пазіраючы на яго, паківала галавою. «Па паненцы нудзіцца»,— зазначыла яна сабе.

Зірнуўшы на маладую грушку, Лабановіч заўважыў, што вяршок яе быў зломан і гаротна нахілен да зямлі.

— Гэта яна зламала,— прамовіў сам сабе настаўнік,— нашто яна зрабіла так? Няўжо яна хоча, каб я выкінуў яе з сэрца?

Яшчэ большы жаль ахапіў яго. ЁН хацеў зрэзаць адломаны вяршок.

— Э, усё роўна! — сказаў ён і адышоўся.

Спаць у гэты дзень ён не лажыўся. ЁН пачаў перабіраць кнігі, складваць паперы, прыводзіць іх у парадак. У адной кнізе знайшоў невялічкі лісцік паперы, напісаны рукою Ядвісі. Яна пісала:

«Бывайце здаровы. Я сумыслу пастаралася, каб вы мяне тут не засталі, хоць мне і хацелася яшчэ хоць раз, апошні раз, пабачыцца з вамі. Але я падумала сабе: усё роўна, ехаць мне трэба, ехаць жа тады, калі вы былі б тут, мне было б яшчэ цяжэй... Панна Людміла чакае вас — зайдзіце да яе».

І болын нічога не напісала.

Лабановіч доўга пазіраў на гэту паперку. Нават не напісала, куды едзе, і сама не падпісалася...

І чаму ўсё гэта так скончылася? Чаму?.. І няўжо гэта канец?

Ён яшчэ доўга сядзеў і разважаў. На вочы набяглі слёзы.

ЁН згарнуў запісачку разам са сваёю і палажыў у кішэню.

Пад вечар прыйшоў стараста прыняць школу. Лабановіч тлумачыў яму, дзе якія дакументы і што ён здае. Стараста нічога не цяміў, але выгляд меў такі, як бы для яго ўсе гэтыя справы былі добра знаёмы.

Назаўтра 'напісаў Лабановіч прашэнне аб перамяшчэнні і стаў збірацца ў дарогу. Бабка часта ўваходзіла ў пакойчык і, як родная матка, падбірала за ім розныя рэчы.

— • Разлятаюцца мае галубкі,— тужліва прамовіла бабка,— не вернецца ЕЫ, панічыку, сюды! — І яна ў вялікім засмучэнні падперла рукою шчаку.

Вечарам, праводзячы настаўніка, бабка заплакала.

Садзячыся на фурманку з двума чамаданчыкамі, настаўнік сказаў у сваіх думках:

«Адзін раздзел кнігі лрачытан і загортваецца!.. Ну, што ж? Гайда далей!»

Мінск, 1921—22 гг.